

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/37 (77) ● 21 Eylül 2002 ● 3 Euro

Çözüm ne seçimde ne mecliste!

**Çözüm işçilerin ve emekçilerin
devrimci sınıf mücadelesinde!**

Çözüm devrimde,

kurtuluş sosyalizmde!

Sermayenin yıkım ve savaş programına karşı sınıfın devrimci programı!

Devrim ve sosyalizm seçeneği bu seçim döneminde sınıf ve emekçi kitlelerin önüne çok daha güçlü, çok daha yaygın ve etkin biçimde çıkarılacaktır. Kitleleri düzenin manipülasyonlarından, reformizmin yanılgılarından korumanın ve kendi sınıf platformuna toplamanın başka bir yolu yoktur. İMF programlarında tekleşen düzen partileri, sınıf ve emekçi kitleler nezdinde salt kendi icraatlarıyla bile fazlasıyla teşhir olmuş durumdadır. Kitleler, düzen partilerinin gerçek yüzünü göremediklerinden değil, karşılarında başka bir seçenek göremediklerinden seçimlerini şu ya da bu düzen partisinden yana yapmak zorunda kalmaktadırlar.

Bir erken seçim dönemini daha yaşıyoruz. Düzen cephesinden bu, bir önceki erken seçimden temelde hiçbir farklılık içermiyor. Tablo aynı, ihtiyaçlar aynı, yönelimler aynıdır. Sadece ülkede değil, dünyada da '99 erken seçim dönemindeki çok benzeri bir tablo söz konusudur.

İçerde, hükümet bir kez daha zamanını doldurmadan ömrünü doldurmuştur; düzen bir kez daha yıpranıp iş göremez hale gelen parlamentosunu yenilemek suretiyle kendini tahkim etme ihtiyacı duymaktadır. Ve bu tahkimat da bir öncekinin çok benzeri sonuçlar elde etmeye yönelik girişimler eşliğinde sürdürülmektedir. Büyük ihtimale de sonuç bu çabalar doğrultusunda çıkacak, dolayısıyla düzen kendini yenileme/güçlendirme hedefine yine ulaşamayacaktır. Önceki erken seçimlerde düzen solundan DSP, sağından MHP desteklenip iktidara taşınmıştı. Bu kez "sol"dan CHP, sağdan AKP'nin öni açılmaya çalışılıyor. Dün, DSP solculuğu DİSK'ten Rıdvan Budak'la desteklenmişti, bugün CHP Türk-İş'ten Bayram Meral ile takviye edilmeye çalışılıyor.

Dün, ABD emperyalizmi önderliğindeki emperyalist NATO kuvvetleri Balkanlar'ı ateşe vermişti. Bugün ise ABD emperyalizminin Irak'a yönelik saldırı hazırlıkları gündemde. ABD destek ve yönlendirmesinde İsrail siyonizmi Filistin'i ateşe vermiş durumda.

Görüldüğü gibi, düzen cephesindeki değişiklikler görüntüdedir. İhtiyaçlar, yönelimler ve tutumlar özde aynıdır. Erken seçimle amaçlanan da haliyle aynı olacaktır. İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve emperyalist ortakları, İMF-TÜSİAD yıkım programlarını daha bir gayret ve kararlılıkla uygulayacak, daha az yıpranmış, kendi deyimleriyle, "yeni" kadrolarla desteklenmiş, daha zinde bir hükümet için kolları sıvamış durumdadır. Ama seçimlerle nöbeti devralacak olan

yeni hükümetten beklenen sadece bu kadar da değildir. Onlar aynı zamanda ülkeyi hiç gözlerini kırpmadan savaşa sürmek zorundadırlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden ise tabloda önemli farklılıklar ortaya çıkmış durumdadır. '99'da sınıf hareketi sermayenin saldırılarına karşı daha güçlü bir direniş sergileyebilirken, geçen süre boyunca uygulanan büyük tasfiyeler, uğradığı büyük ihanetler sonucunda bugün daha sessiz, daha güçsüz bir konuma gerilemiş durumdadır. Bu hiç kuşkusuz düzenin işini kolaylaştırıcı bir durumdur. Aynı zamanda sınıf devrimcilerinin görev ve sorumluluklarını da artırmaktadır.

Sınıf ve emekçi kitleler cephesinden yaşanan değişiklik salt bu olumsuz yanlardan ibaret değildir.

Aradan geçen üç yıllık süreçte yaşananlar, sermaye düzeninin karakterini çok daha net biçimde ortaya koymuş bulunuyor. Özellikle Marmara depremi, kriz ve İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamadaki acımasızlık, sermaye düzeni ve partilerini işçi ve emekçiler nezdinde fazlasıyla teşhir etmeye yetmiştir. Koalisyon hükümetini oluşturan üç düzen partisi, işçi ve emekçileri kitlesel işsizliğin ve açlığın pençesinde inletme pahasına İMF'nin bütün direktiflerini harfiyen yerine getirmiş, meclisteki diğer düzen partilerinden bu kıyım karşı tek bir itiraz bile çıkmamıştır. Onbinlerce cana mal olan deprem yıkımında ise tablo çok daha vahimdir. Devlet, kendi imkanlarını harekete geçirmediği gibi, dayanışma yollarını tıkamayı iş edinmiş, gelen yardımlara el koymuş, bir nevi ölü soyuculuğu yapmıştır. Krizin tek sorumlusu kendileri ve uyguladıkları İMF-TÜSİAD yıkım programları olduğu halde, bu programları sürdürmekte bir saniye bile tereddüt etmemişlerdir.

Tüm bu yaşananlar elbette işçi ve emekçi kitlelerin sermaye düzeni ve partilerine yaklaşımlarını temelden etkilemiş durumdadır. Kitlelerin düzenden hiçbir beklentisi kalmadığı gibi, ondan kurtulmak dışında bir seçeneği de yoktur.

Sınıf cephesinden bir başka olumlu ve önemli gelişme ise, sınıfın devrimci partisinin, '99 seçimlerini ciddi bir darbe ile karşılaşırken, bugün, devirmeyen bu darbeden güçlenmiş bir biçimde çıkarak karşıyor olmasıdır. Bu ise çok daha etkin ve yaygın bir seçim faaliyeti anlamına geldiği için, sınıf cephesinden de bir gelişme ve ilerlemenin imkanına işaret etmektedir.

Devrim ve sosyalizm seçeneği bu seçim döneminde sınıf ve emekçi kitlelerin önüne çok daha güçlü, çok daha yaygın ve etkin biçimde çıkarılacaktır. Kitleleri düzenin manipülasyonlarından, reformizmin yanılgılarından korumanın ve kendi sınıf platformuna toplamanın başka bir yolu yoktur. İMF programlarında tekleşen düzen partileri, sınıf ve emekçi kitleler nezdinde salt kendi icraatlarıyla bile fazlasıyla teşhir olmuş durumdadır. Kitleler, düzen partilerinin gerçek yüzünü göremediklerinden değil, karşılarında başka bir seçenek göremediklerinden seçimlerini şu ya da bu düzen partisinden yana yapmak zorunda kalmaktadırlar. Onlara seçeneğin kendileri, kendi devrimci sınıf partileri olduğunu anlatmanın ve göstermenin bir aracı ve imkanını seçim dönemleri. Bu imkanı en iyi biçimde değerlendirmenin bir yolu, işçi sınıfının devrimci programının, dolayısıyla devrim ve sosyalizm seçeneğinin en iyi biçimde anlatılabilmesidir.

Amerikancı düzen partileri tek programda, İMF-TÜSİAD programında ortaklaşmış durumdadır.

Seçimlere hazırlanan hiçbir düzen partisinin işçi ve emekçilerin yıkımını koşullayan bu programa karşı tek bir itirazı, en küçük bir muhalefeti, hatta oy kaygısıyla dahi olsa sözlü bir karşı çıkışı yoktur. Tam tersine, solundan sağına tüm düzen partileri, seçilebilmek için öncelikle Amerika'dan, İMF'den icazet alma ihtiyacı duymaktadırlar. Bugün kitlelerin karşısına seçenek olarak çıkarılan CHP, emperyalizm memuru Kemal Derviş'i transfer ederek yolunu açmaya çalışıyor. AKP'ninse, Amerika'nın onayını almak için attığı taklalar bini aştı. Bunlarla kurulacak bir yeni hükümetin katıksız bir işçi ve emekçi düşmanlığı, katıksız bir emperyalizm uşaklığı yapacağı çok açıktır. İşçi ve emekçiler açısından bunlara oy vermek demek, kendi yıkımlarının katlanmasına oy vermek demektir. Kendi üzerlerindeki katıksız baskı ve terörün artırılmasına oy vermek demektir. Ülkenin savaşa sürüklenmesine, çocuklarının Amerikan askeri yapılmasına oy vermek demektir.

Sermayenin sömürü, savaş ve baskı düzeni devam ettiği sürece, düzen parlamentosuna gönderilecek hiçbir partinin farklı bir programı hayata geçirme şansı yoktur. Hükümet, düzen kurumları içinde en dayanıksız, en iğreti kurumların başında gelmektedir. Şu ya da bu nedenle işe yaramadığı görüldüğü anda derhal düşürülmekte, yerine yenisi geçirilebilmektedir. Onar yıl arayla askeri darbeler yaşayan Türkiye'de emekçiler bunu gayet iyi bilmektedirler. Reformist sol partiler parlamentarist hayallerle düzen gerçekliğinin üstünü örtme rolüne soyunuyorlar. Dolayısıyla, devrimci sınıf platformunun seçim çalışmaları, kitlelere yayılan bu boş hayallerin yıkılmasını da hedeflemek durumundadır.

Sınıf ve emekçi kitlelere, sermayenin partilerine ve programlarına karşı tek gerçek seçeneklerinin, kendi devrimci sınıf partisi ve programı olduğunu anlatabilmeliyiz. Gerçek kurtuluşun ancak sosyalist bir düzende, işçi sınıfının devrimci iktidarı altında gerçekleşeceğini döne döne vurgulamalıyız.

İMF-TÜSİAD programlarıyla derinleşen yoksulluk ve sefaletin son bulmasını, emperyalizme kölece bağlılığın yıkılmasını, eşitsizliğin, haksızlığın, vurgunun, soygunun önlenmesini, insan canına ve emeğine hakettiği değer verilmesini, baskı ve terörün kalkmasını, temel insani, sosyal ve siyasal hakların tanınması ve güvenceye alınmasını isteyen tüm işçi ve emekçiler, tercihlerini, bunların açıkça yazıldığı bir programdan, kendi devrimci sınıf saflarından yana yapmak durumundadırlar. Bunun için de yoğunlaşmış seçim atmosferini bir fırsat olarak değerlendirip, parti programının ve devrimci sınıf platformunun en geniş işçi ve emekçi kitleler arasında yaygın bir tanıtımını, etkili bir propagandasını yapmak durumundayız. Sınıf devrimcileri, sermaye sınıfının program ve uygulamalarını kitlelere en çarpıcı biçimde teşhir etmeli, sınıfın en ileri ve bilinçli kesimlerinin devrimci sınıf platformunu sahiplenmesi, onun etrafında birleşmesi ve mücadeleye atılması için seferber olmalıdırlar.

Dünya ve ülke koşullarının devrim ve sosyalizm seçeneğini düne göre daha fazla öne çıkardığı, kitlelerin, devrim ve sosyalizm seçeneğine düne göre daha fazla yöneldiği bir ortamda gerçekleştirilecek olan seçimlerde, sınıf devrimcileri, tüm iç ve dış gelişmeleri kendi propaganda malzemeleri olarak kullanma imkanlarına sahiptir. Sorun bu imkanları en iyi biçimde değerlendirebilmektir.

Seçim çalışması için seferberlik!..

Önümüzdeki bir ayın temel gündemini seçim çalışması oluşturuyor. Seçim kampanyasını başarıyla örgütleyebilirsek, birkaç yılda bir ortaya çıkan bir fırsatı hakkıyla değerlendirmiş olacağız. Bu, özellikle sınıf çalışmasında bir takım yeni mevzi ve olanakların kazanılması anlamına da gelecek.

Sınıf ve kitle hareketine ilişkin gerilik ve durgunluk tespitleri yaptığımız bir yerde, kitlelerde politik duyarlılık yaratması bakımından seçim dönemlerinin tartışmasız bir önemi vardır. 3 Kasım'da yapılacak seçim, Ağustos'tan bu yana kitlelerin ilgisini ekonomik ve politik sorunlara yöneltmiştir. İşçi ve emekçileri ajitasyon ve propagandaya duyarlı ve alıcı hale getirmiştir. Şimdi her siyasal yapı kendi cephesinden bu politik atmosferi, duyarlılığı, ilgiyi değerlendirmenin uğraşı içindedir. Örneğin Amerikancı düzen partileri ile reformist partiler bu yönlü çabalarını çoktan başlatmış, gelinen yerde herşeyi seçime ve seçim çalışmalarına endekslemişlerdir.

Amerikancı düzen partilerinin tüm çabası, saldırı programlarına hükümet etmek için meclise girmek amaçlıdır. Gene de kitlelere yönelik demagoji yapabilmekte, hatırı sayılır oy desteği alabilmektedirler. Düzensen, burjuva partilerden ve parlamentodan hiçbir beklentileri kalmadığı halde kitlelerin bu partilere destek vermeleri, yine de düzene olan bağıncı gücünü göstermektedir. Reformist partiler ise düzen dışı alternatifine yönelebilecek kesimleri düzene bağlamaktadırlar. Bu noktada kullandıkları en etkili araç parlamentarizmdir.

Devrimciler ise doğal olarak düzen dışı tutumlar geliştiriyorlar. Geleneksel devrimci hareketin büyük bölümü öteden beri boykot taktiğini öne sürüyor. Boykot şiarının dönemselsel bir taktik olarak yanlışlığı bir yana, pratikte herhangi bir karşılığı da olmuyor. Onlar sadece taktik bir hataya düşmüş olmakla kalmıyorlar; zaten yıllardır atılan bir şiarı sadece yinelemekle kala kalıyorlar. Boykotçuluk namına en ufak bir çaba dahi görülüyor. Taktik yanlışlık siyasal yaşama atalet olarak yansıyor. Dogmatizm apolitizmi doğuruyor.

Dolayısıyla seçim dönemlerinde esasta iki temel platform çatışmış oluyor. Bir tarafta burjuva partiler ile reformist partilerin düzen platformu, diğer tarafta ise komünistlerin devrimci sınıf platformu. Demek oluyor ki, seçim üzerinden oluşan imkanları, politik atmosferi, kitlelerin toplumsal sorunlara ve politikaya duyarlılığını devrimci tarzda değerlendirme sorumluluğu, her zaman olduğu gibi komünistlere düşüyor. Aynı şekilde düzen payına kitleleri sersemletmeye yeltenenlerin etkinliğini kırmak, propagandalarını etkisizleştirmek de... Şunu da eklemek gerekir ki; özellikle ülkenin ve bölgenin halihazırdaki tablosu nedeniyle, iğne ucu kadar bir politizasyon imkanını değerlendirmek, her zamankinden daha önemli bir sorumluluk haline gelmiş bulunuyor.

Komünistler '95 ve '99 seçim dönemlerinde olduğu gibi, bu seferki seçime de bağımsız devrimci sınıf platformuyla ve platformun temsilcisi bağımsız adaylarla katılıyorlar. Bugün 18 Nisan '99 seçim dönemiyle kıyaslanamayacak olanaklara, güçlere ve araçlara sahibiz. Temel sanayi kentlerinde yaygın, sistemli ve yoğun bir seçim çalışması sürdürebilecek durumdayız. Adaylarımızın olup olmamasından bağımsız olarak, faaliyet alanlarımızdaki temel önceliğimiz seçim çalışmasının gereklerini yerine getirmektir.

Seçim çalışması özel bir yoğunlaşma ve yüklenme gerektirir. Kazanım elde etmek buna bağlıdır. Bu faaliyeti başarıyla örgütleyebilmemizin de elbette koşulları vardır. İdeolojik-politik netlik ve açıklık her zamanki gibi öncelikli koşuldur. Seçim taktiğimizi kavratmak için temel değerlendirmelerimiz eğitim konusu edilmelidir. Yayınlarımızda yer verilen temel metinler günü gününe ele alınıp okunmalı, kolektif tartışmalara konu edilerek özümsemelidir. Bu açıdan

"Seçimler ve Devrimci Sınıf

Çizgisi" başlıklı yazı dikkatle incelenmeli, gerekli sonuçlar çıkarılmalıdır. Pratik

çalışma açısından ise geçmiş deneyimlerin değerlendirme ve dersleri yeterli bir fikir vermektedir. Örneğin '99 seçim çalışmalarının yansıtıldığı sayılara dönülüp bakılmalıdır. Seçim öncesinde pratik çalışmanın sorunlarını her yönüyle ele alan ve bir planlama yapan *"Seçim Çalışması Üzerine Notlar"* (Kızıl Bayrak, sayı: 51, 5 Nisan '99) başlıklı yazı özellikle incelenmelidir. Çalışmanın sistematik ve organize yürütülmesi, dağıntılıkların önlenmesi, güçlerin ve zamanın rasyonel kullanımı için pratik çalışmanın sorunlarında açıklığa sahip olmak ve ayrıntılı bir planlama yapmak durumundayız.

Komplike olmakla birlikte seçim çalışmasının temelde iki yönü vardır. Birincisi ajitasyon-propaganda ve teşhir araçlarıyla yapılan genel politik faaliyet, ikincisi de politik kitle çalışmasıdır. İlkinde öteden beri büyük bir ustalık sahibiyiz. Böylesi yüklenme dönemlerinde güç ve kapasitemizin üzerinde bir pratik sergileyebiliyoruz. Bildirisinden afişine, kuşlamasından puluna onbinlerce materyal tükettiğimiz deneyimlerimiz var. Bu seçim döneminde ise önceki dağıtım sayılarını katlamak durumundayız. Zira seçimlerin sosyal yıkım saldırılarının öfke ve tepkiyi hiç olmadığı kadar biriktirdiği bir dönemde gündeme gelmiş olması nedeniyle, oldukça duyarlı ve alıcı bir kitleyle karşı karşıyayız. Normalde bildiriye çok da ilgi göstermeyen insanlar bile, seçim atmosferinin etkisinde kalarak "ne diyorlar acaba?"

diye, bildirimizi alıp okuyacaklardır. Ya da sürekli olarak karşılaşılan afişlerimize bugün daha dikkatli bakılacak, şiarlarımız üzerinde düşünülecektir.

Yukarda da belirttiğimiz gibi, bugün bu faaliyeti geçmişle ve olağan dönemlerle kıyaslanamayacak düzeyde yoğun, yaygın, etkili yapmanın güç ve olanaklarına sahibiz. Üstelik propaganda-ajitasyon araçlarında da göze çarpan bir zenginlik vardır. Merkezi araçlar kadar, yerel ve sektörel yayın, kurum gibi araçlar, çalışmamızı zenginleştirmemizin eldeki olanaklarıdır.

Kitlelere yönelik bu tür bir genel politik faaliyetin elbette önemli ve anlamlı bir etkisi olacaktır. Partinin siyasal etkisini genele yaymakta bu pratik öteden beri bize çok şey kazandırdı. Ama bu seçim faaliyetinde sıkı tutmamız gereken halka herşeyden çok politik kitle çalışmasıdır. Bu da ne kadar çok insanla yüzyüze geldiğimizle ölçülebilir. Ev, mahalle, kahve, işkolu toplantıları politik kitle çalışmasının belli başlı alanlarıdır. İkişerli üçerli gruplar

oluşturup, propaganda materyalleriyle ev ev dolaşmak, bire bir propaganda yapmak, kitle ilişkileri kurmak açısından son derece önemlidir. Ve seçim çalışmasının başarısı, sonrasına ne

kaldığıyla, ne kadar emekçiye ulaşılabileceğiyle ölçülecektir. Öte yandan her siyasal çalışma, örgütlülüğü geliştirmenin ve yetkinleştirmenin de bir aracıdır. Bir de bu açıdan seçim dönemini

layıkıyla değerlendirmek sorumluluğu duruyor önümüzde. Bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmenin başlıca koşulu ise, en kenarda duran ilişkimizi bile çalışmaya dahil edebilmektir. Mevcut güçlerini ustalıklı işe koşmayan bir yapı, yeni güçlere ulaşsa bile onları kazanmakta zorlanacaktır. Ayrıca işçi ve emekçi kitlelere geniş ölçüde ulaşmak istiyorsak, eldeki her türlü gücü, imkanı, aracı zaten devrimci tarzda kullanmak zorundayız. Seçim kampanyasını birimleri sağlamlaştırmanın ve yeni atılımlar yapmanın vesilesi haline getirmenin yolu budur.

Ekim'in 229. sayısının başyazısında belirtildiği üzere; seçim kampanyasının "amacı hiç de oy toplamak değil, fakat devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek, kitleleri devrimci açıdan aydınlatmak, parti programını tanıtmak, onun döneme uyarlanmış stratejik ve taktik istem ve şiarlarını kitleler içinde yaymaktır. Seçim çalışmasında başarının ölçüsü de bu olacaktır.

"Devrimci propaganda ve ajitasyonu normal dönemlerle kıyaslanamaz ölçüde güçlendirmek demek, normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girmek, buna uygun bir planlama ve organizasyonu gerçekleştirmek demektir..."

Komünistler bu planlama ve organizasyonu en iyi bir biçimde gerçekleştirerek, seçim döneminin gerektirdiği bilinç, enerji ve inisiyatifle hareket edeceklerdir.

Bugüne kadar emperyalist savaş, ABD, AB, TÜSİAD vb. temel sorunlarda farklı söylemler kullananları şimdi aynı "seçim bloku"nda buluşturan ne?

Seçim ittifakı ve reformist hayaller...

HADEP, EMEP, ÖDP, SHP arasında süren görüşmelerle gündeme gelen ve "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku" olarak lanse edilen "sol birlik" hayali, sonuç olarak HADEP-EMEP ittifakına daralmış biçimiyle seçimlere hazırlanıyor. Burada bu sonuç nedeniyle esasta EMEP ve HADEP'in kurduğu ve yaymaya çalıştığı hayallere değineceğiz. Ancak, bunların çoğu yerde ÖDP ile de çakışması şaşırtıcı olmayacaktır.

Ortak kurulan ve yayılan hayallere geçmeden önce, EMEP'in hayali ile Kürt hareketinin gerçekliği arasındaki farkı göstermek için kısa birkaç alıntı yapmakta yarar var. 12 Eylül tarihli *Özgür Politika* gazetesinde D. Küçükaydın imzası ve "Hava Döndü" başlığıyla yayınlanan yazıdan yapacağımız ilk alıntı, söz konusu ittifakın Kürt cephesinden nasıl görüldüğü ve algılandığının en açık ve çarpıcı örneği:

"Dün Kürt uyanışının yanında görünmekten kaçan birçok sol parti ve grup artık onunla ittifak kurmak zorunda kalıyor... Kürt hareketi bugün çok daha güçlü, tecritten kurtuldu ve giderek bu tecrit çemberini kırıyor. Demokrasi mücadelesinin toparlanması için gerçek bir birleştirici işlevi görüyor ve işte bu blokun kuruluşuyla Türkiye'deki demokrasi güçlerinin önüne, tarihsel önemde bir fırsat koyuyor. Öcalan'ın ve Kürt hareketinin bittiğini söyleyenler şimdi onunla seçim ittifakları için sıraya girmek zorunda kalıyorlar."

Kürt hareketinin sağladığı bu "fırsat"tan yararlanabilen tek "demokrasi gücü" şimdilik EMEP'tir. Ancak hatırlanacağı gibi EMEP'le ittifak HADEP'in en son tercihi olmuştur. Kürt hareketi için ülkedeki "demokrasi güçleri"nin başında ANAP, SP gibi gerici düzen partileri gelmektedir. Bunlardan biriyle ittifakın gerçekleştirilememiş olmasına, EMEP'le ittifak kurulduktan sonra bile hayıflanılanlar az değildir. Yani, aslında hayal deryasında yüzen Kürt hareketi değil, onunla ittifak yarışına girdiği gibi, tutup bir de bunu "emek, demokrasi ve barış" adına yutturmaya çalışanlardır.

11 Eylül tarihli *Özgür Politika* gazetesinde, "Kuzey'de sivil müdahale, Güney'de direniş" başlıklı yazısında Sirac Bilgin, HADEP'in bu arzu ve yönelimini şöyle ortaya koyuyor: "İttifaklar konuşulurken neredeyse tek başıma sürdürdüğüm bir tez nihayet geçen hafta ispatlandı ve HADEP'in yalnız bırakılma operasyonunun arkasında generallerin bulunduğu açıkça ortaya çıktı. Pek çok analistimiz birilerini ürkütme endişesi ile hareket ederken, o

ürkütülmesini istemedikleri hedef kitleleri yöneten lider kadroların askerlerce bunaltıcı bir baskı altına alındıkları, bu lider kadroların bazılarının da pes ettikleri ortada. Halklarımızın bazı şeyler umdukları bu pes edenler listesinde, bir ittifak olgusunda beraber yürünmesini çok istediğim ANAP ve başka kulvarda koşacağı belli YTP başta geliyor. Bu arada zaten 28 Şubat darbesi sonrasında şokunu üstünden atamayan Saadet Partisi de aynı teslim kervanına katıldı."

İttifak olayına bakışı yansıtan bu ve benzeri alıntılara, HADEP'in IMF ve Irak'a müdahale konularında yaptığı açıklamalar da eklendiğinde, kurulmuş olan blokun adıyla bloku oluşturan iki partiden birinin, HADEP'in yönünün ne kadar zıt olduğu görülecektir. HADEP ve genel olarak Kürt

hareketi, Amerika'nın Irak'a müdahalesine, Kürt hareketine serbestlik ve bir çıkış yolu sağlayacağı düşüncesiyle hep sıcak ve olumlu yaklaşmışlardır. Halen de böyle yaklaşmaktadırlar. Dolayısıyla, onlar için "barış" sadece kendilerinin ortaya koyduğu platformu ifade etmektedir. Eğer kendilerine yarayacağını düşünüyorlarsa, emperyalist saldırganlığı dahi desteklemekten kaçınmayacaklarını çeşitli vesilelerle açıkça göstermişlerdir. Irak halkına ne olacağı, büyük ihtimalle savaşa karışacak olan Türkiye halklarına ne olacağı, zaten barut fıçısı durumundaki bölgenin tümüyle ateşe verilmesi anlamına gelecek olan bu saldırı sırasında ve sonrasında tüm Ortadoğu halklarına ne olacağı onların umurlarında değildir.

Fakat işin bu yönü, yani HADEP'in programı ile EMEP'in programı arasındaki bu büyük farklılık meselenin sadece bir yanını oluşturuyor. Daha önemlisi, bu iki partinin blok vesilesiyle kitlelere yaydıkları parlamentarist hayallerdir.

Bu hayallerin ortak yanı, hedef kitlelerine yaydıkları, sorunlarının düzen içinde çözülebileceği umududur. Her iki partinin yayınlarında öne çıkan vurgu budur. Oysa, bu iki partinin niyet, istek ve güçlerinden bağımsız olarak, ulusal sorun ile işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sınıfsal sömürünün ortaya çıkardığı sorunların düzen sınırlarında bir çözümünün bulunmadığı bilinmektedir. Her ikisi de düzen değişikliği gerektirir. Düzen parlamentodan ibaret, kapitalist sınıf iktidarı hükümetten ibaret olmadığına göre, parlamentoda bir çoğunluk sağlanması durumunda bile, ki bu bugünkü Türkiye koşullarında boş bir hayaldir, sorunların çözülmesi söz konusu değildir. Çözüm, teslimiyet ve reform platformlarında değil, kitlelerin devrimci kalkışmasındadır.

Ancak bu, kitleler cephesinden devrimci bir bilinç ve devrimci bir örgütlülük koşullarında gerçekleşebilecek bir durumdur. Bugün ise, tam da, sınıf ve Kürt halk kitleleri cephesinden eksik olan bilinç ve örgütlülük nedeniyle ki, parlamenter hayaller belirli bir etki alanı bulabilmektedir. Kendi devrimci eylemliliğiyle sorunlarına çözüm arayışı içinde olamayan kitleler, kurtuluşlarını daha kolayından başkalarına, partilere, parlamentoya havale edebilmektedirler. İşte, blok aracılığıyla EMEP'in emekçi kitlelere, HADEP'in Kürt halkına yaydığı bu sahte kurtuluş umudu, bu parlamentarist hayaller, bu koşullar nedeniyle bugün çok daha tehlikeli olabilecektir.

Gerçekleşmediği için artık söz konusu değil ama, gerçekleşse idi eğer, aynı hayaller ÖDP ve SHP üzerinden de kurulacağı için daha geniş bir etki alanı bulacaktı. Oysa, SHP ve Karayalçın'ın geçmiş parlamento ve hükümet deneyimi, ÖDP'nin kamu emekçi sendikalarının yönetimlerinde tuttuğu yer, izlediği çizgi, bu iki partinin emeğin çıkarlarıyla nasıl, ne türden bir ilişkisi olduğunu kanıtlamaya yeterlidir. SHP, sermayenin çıkarları doğrultusunda hükümet etmiş, işçi sınıfı ve emekçilere karşı sermayenin programını uygulamış bir düzen partisidir. Tüm sosyal demokrat partiler gibi sermayenin koltuk değnekliğini yapmıştır ve yeniden yapabilmek için nöbetin kendisine bir kez daha gelmesini beklemektedir. ÖDP, kamu emekçi mücadelesini bugünkü uzlaşmacı-teslimiyetçi sınırlara geriletken politikaların başında yer almaktadır.

Blokun iki bileşeninden biri olan EMEP'in rolü, sadece kendi hedef kitlesi olan işçi ve emekçilere, çözümsüzlüğün adresi olan parlamentoyu çözüm gibi göstermekle kalmıyor; HADEP'i oturduğu platformdan çok farklı bir yerde göstermek suretiyle Kürt halkını yanıltmaya da hizmet etmiş oluyor. Ve yine uygulama imkanı bulup bulamayacağından bağımsız biçimde, Emek Programı'nı blokun programıymış gibi lanse ediyor. Oysa, bu programa ilişkin eleştirilerimiz bir yana, HADEP'in EMEP ile uzaktan yakından ilişkisi bulunmuyor. Tam tersine, ANAP ve SP ile ittifak umutları şimdilik sönmüş bulunsa da, HADEP, bu partilerle ortaklıkta hiç sıkıntı duymayacağı bir düzen platformuna çoktan gelmiştir. HADEP'in demokrasisi, ta Özal'dan beri ANAP demokrasisi ile özdeşleşmiş durumdadır. Aynı anlama gelmek üzere, AB demokrasisi ile.

Bu ortaklıkta EMEP'e düşen rol de, düzenin bataklığına boylu boyunca yatmış durumdaki HADEP'in kitlelerin gözünde aklanmasıdır. Peki ne uğruna? HADEP üzerinden burjuvazinin ahırına bir-iki kişi sokabilme hayali uğruna. Yoksa elbette EMEP de HADEP'in programından habersiz değildir ve reformist sınırlarda dahi aralarında belirgin bir fark olduğunun bilincindedir. Ama reformist oportünizmin en belirgin özelliği ilkinden yoksunluğu ve omurgasızlığıdır. Hele ki kendini tümüyle endekslediği parlamenter yaşamda bir-iki koltuk kapmak umudu varsa, neden ilkesizlik batağına boylu boyunca yatmasını ki?

Çürüyen düzenden kokuşmuş siyaset manzaraları

Türkiye kapitalizminin bütün kurumlarıyla hızlı bir çürüme içinde olduğu, epeyce bir zamandır açık bir olgu haline gelmişti. Fakat seçimler gündeme geldi geleli, bu çürüme ve kokuşmanın düzen siyasetindeki boyutlarını çarpıcı biçimde gösteren yeni bir takım gelişmelere tanık oluyoruz.

Bir taraftan düzenin asıl sahipleri (ki bunların en önde gelen temsilcileri elbette ki İMF ve TÜSİAD oluyor) her türlü kural ve ilkeyi bir kenara iterek siyaseti sınıfsal çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmaya uğraşıyorlar. Daha bundan 3-4 yıl önce bin bir çabayla parlatıp iş başına getirdikleri Ecevit hükümetinin yerine bir yenisini geçirmek için hükümet darbeleri tezgahlıyorlar. Partileri bir gecede dağıttırıyor ya da yenilerini kurduruyorlar. Programlarına, siyasal yelpazedeki yerlerine aldırımsızın düzen partilerini bir yap bozun parçaları gibi harmanlayıp yan yana dizmeye çalışıyorlar. Kim sağcı kim solcu, kim milliyetçi ya da liberal; göstermelik de olsa artık bunların en ufak bir önemi kalmamış durumda.

Diğer taraftan düzen partileri 3 Kasım'dan sonra oluşacak siyaset haritasında yer kapmak için kıyasıya bir rekabet içindeler. Hepsi bir diğerinin kuyusunu kazmak için çaba sarfediyor. Bu uğurda akla hayale gelmeyecek taktikler devreye sokuyorlar, en kirli en iğrenç oyunları ve hileleri sanki basit birer siyaset kuralıymış gibi utanıp sıkılmadan kullanıyorlar. Sadece partiler değil; tek tek milletvekilleri de kendi çıkar alanlarını korumak ve genişletmek için uğraşıyorlar. Bu yüzden de bir söyledikleri diğerini tutmuyor. Gömlek değiştirir gibi parti değiştiriyorlar. Televizyonlarda her gün hangi partinin kaç milletvekiline sahip olduğunun listeleri yayınlanıyor. Hiç abartmasız söyleyebiliriz ki, mecliste tam bir milletvekili borsası kurulmuş durumda.

İşte bütün bunlar düzen siyasetinin ne denli kirlendiğini, en göstermelik kuralları dahi çiğnemenen bir çıkış üretmediğini gösteriyor.

Seçimi erteletme ve seçim barajını düşürme girişimleri

Meclis bundan bir süre önce 3 Kasım'da seçim yapılması kararını almıştı. Ve bu karara milletvekillerinin ezici bir çoğunluğu oy vermişti. Fakat partiler sonraki günlerde yürütülen ittifak görüşmelerinden istedikleri sonuçları alamayınca işin rengi değişti. Milletvekili aday listelerinin ortaya çıkması kimlerin koltuklarını yitireceğini gösterince telaş daha da arttı. Seçimi en çok isteyen partiler bir anda "seçimlerin ertelenmesi ülke çıkarları için daha iyi olur" türünden sözler etmeye başladılar. Özellikle de seçimlerde barajı aşması ancak mucizelere bağlı olan ANAP seçimi erteletmek için el altından bir takım girişimlerde bulundu. Baraj altında kalma tehlikesi yaşayan YTP ve aday listelerinde yer bulamayan "küskün" milletvekilleriyle yeni bir manevraya girişti. Bu iki parti perde arkasında kalırken, girişim kamuoyuna "küskünler hareketi" olarak sunuldu. Buna göre meclis olağanüstü toplantıya çağrılacak, verilecek bir gensoruyla

hükümet düşürülecek, onun yerine bir "seçim hükümeti" kurulacak, bu hükümet seçimlere kadar iktidarda kalacaktır. Başlangıçta kapalı kapılar ardında yürütülen pazarlık ve girişimler bir süre sonra açıktan savunulmaya başlandı. Hatta Mesut Yılmaz, Ecevit'le yaptığı bir görüşmeden sonra hükümeti düşürme ve seçimleri erteletme girişimlerini açıktan sahiplendi.

Ancak bu plan İMF-TÜSİAD cephesi tarafından sıcak karşılanmadı. TÜSİAD seçimlerin 3 Kasım'da yapılması gerektiğini açıkladı. Hemen peşinden Cumhurbaşkanı alışımlı "siyaset dışı" kimliğini bir yana bırakarak seçim erteletme çabalarına karşı tutum aldı ve "gerekirse meclisi feshederim" diye açıklama yaptı. Kuşkusuz bu Cumhurbaşkanı'nın kişisel görüşünden öte ordunun görüşüydü. Mesut Yılmaz, Türkiye'nin, Avrupa Birliği Parlamentosu'nun 12 Aralıkta Kopenhag'da yapılacak toplantısından önce yetiştirmesi gereken "hayati önemde" işleri bulunduğunu bahanesine sarılmayı denese de sonuç değişmedi.

İMF-TÜSİAD cephesiyle karşı karşıya gelmeyi göze alamadıkları için seçimi erteletemeyen ANAP, YTP ve "küskünler" bu kez seçim barajını yüzde 10'dan yüzde 5'e düşürmek için çaba göstermeye başladılar. Seçimlerde kullanılan oyların en az yüzde 30-40'ının bu baraj yüzünden mecliste temsil edilemediğini gerekçe göstermelerine ve bunu önlemeye çalıştıklarını söylemelerine rağmen asıl niyet herkes tarafından biliniyordu. Asıl amaçları diğer partileri ve mümkünse kamuoyunu da kendi yanlarına çekerek meclisin olağanüstü toplanmasını sağlamak, sonra da bir şekilde hükümeti düşürerek seçimi erteletmekti. Bu oyun bir kez daha

Cumhurbaşkanı Sezer tarafından bozuldu. "Barajı düşürme çabalarının arkasında seçimi erteletme niyeti var" diye açıklama yapan Sezer bir kez daha İMF-TÜSİAD'ın planları doğrultusunda duruma müdahale etmiş oldu. Tüm bu tartışmalar hiçbir düzen partisinin ya da politikacısının hiç de diğerlerinden aşağı kalır yanı olmadığını tekrar tekrar gösterdi. İçinde bulunduğu hükümeti düşürmeye kalkan Mesut Yılmaz, daha düne kadar sırdaşı durumundaki Hüsamettin Özkan'ı örtülü ödeneği usulsüz kullandığı için köşeye sıkıştırmaya çalışan Ecevitler, yasaklı Erbakan'ı seçime sokabilmek uğruna her türlü ilkesizliği sergileyen Saadet Partisi, kendileri barajın altında kalmayacağı için anti-demokratik seçim yasasını savunmaktan geri durmayan CHP ve AKP ve nihayet altlarındaki koltuğu yitirecekleri için düne kadar parmak kaldırıp indirmekten, parti başkanlarına yaranmak için koşturmaktan başka bir iş yapmayan "küskün" milletvekillerinin kendi partilerine karşı bayrak açıp seçimi erteletmeye çalışmaları... İlkesizlik ve ikiyüzlülük, yalan ve hileler, gizli pazarlıklar... En sıradan, en göstermelik değer ve kuralların bile ayaklar altına alınması... Son haftalarda düzen siyasetinde yaşanan gelişmelerin özetini bunlar oluşturdu.

Kokuşan siyaset çürüyen düzenin göstergesidir

Yukarda saydığımız tartışma ve gelişmeleri tek tek ele alıp değerlendirmek gerekmiyor. Zira hepsi de tek bir ortak sonuca işaret ediyorlar. Hepsi de Türkiye kapitalizminin yaşadığı çürümenin bugün vardığı düzeyi gösteriyorlar. Gerek iktidara geldikleri dönemlerde uyguladıkları sömürü ve yıkım programlarıyla, gerekse eğer seçilirlerse 3 Kasım sonrasında İMF-TÜSİAD saldırı programlarını uygulama sözü vermiş olmaları, tüm düzen partilerinin tekleştiklerini, aynı programa sahip olduklarını gösteriyordu. Şimdi bu aynı düzen partilerinin sermaye düzeninin yaşadığı çürümüşlük ve kokuşmayı temsil konusunda da birbirinden hiçbir farklarının kalmadığını, hepsinin aynı noktada buluştuklarını görüyoruz.

Tüm bu tartışmaların içinde olan, ikiyüzlülükte, yalancılığa ve çıkarıcılığa birbiriyle yarışan partiler ve politikacılar, yarın seçim kampanyaları başladığında hiç utanıp sıkılmadan işçi ve emekçilerin karşısına geçip, "Türkiye'yi kurtarmak için" onlardan oy isteyecekler. "Yaptığımız herşey ülkemize, halkımıza hizmet için" diyecekler.

İşçi ve emekçiler bu partileri, bu politikacıları iyi tanıyorlar. Bir ikisi dışında tüm düzen partilerinin barajı aşamama korkusu yaşaması da bunun kanıtı zaten. Fakat sadece bu, işçi ve emekçilerin düzen partileri tarafından aldatılmasının önünde engel değil. Çünkü "Osmanlı'da oyun çok". İşçi ve emekçilerin oylarının bir kez daha düzen siyasetine dolgu yapılmasının önüne geçmek için onlara bu düzenin alternatifinin ne olduğunu göstermek gerekiyor. Bu da seçim dönemini devrimci siyasal çalışma için en verimli biçimde kullanmak anlamına geliyor.

Ankara 1. Seçim Çevresi'nden bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'dan işçi ve emekçilere çağrı:

İMF'ci-Amerikancı düzen partilerine karşı sosyalizm bayrağı altında birleşik mücadeleye!

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Bizleri kurtaracak olan İMF'ci-Amerikancı partiler değil birleşik mücadelemizdir. Bizleri kurtaracak olan sözde solcu-emekçi dostu partiler değil işçi sınıfının devrimci programıdır. Bu program altında birleşik mücadeleye atılmaktır.

3 Kasım'da yapılacak milletvekili genel seçimlerinde Ankara 1. Seçim Çevresi'nden adaylığımı koymuş bulunuyorum.

Ben, bu ülkede yaşayan milyonlarca işçi ve emekçiden biriyim.

Ben, iş bulabilirse karın tokluğuna çalışan, her an kapının önüne konulma tehlikesiyle yüzyüze olan, kentin kenar semtlerinde bakımsız, izbe gecekondularda yaşayan, çocuklarına bir gelecek sağlamak için çırpınan, parasızlıktan hastane kapısını dahi göremeyen, yaşamak için gerçek bir savaşım veren, kısacası gündüzlerinde sömürülen gecelerinde aç yatan emekçi milyonların bir neferiyim.

Milletvekili adayım çünkü, siyasetin bir avuç varlıklı burjuvanın işi olarak görüldüğü bu ülkede, emekçi milyonların bu burjuva partilerinin arkasından gitmek yerine kendi sınıf çıkarları için saf tutmaları gerektiği bilincindeyim.

Milletvekili adayım çünkü, bir neferi olduğum emekçi milyonlar için başka bir yaşamın mümkün olduğunu biliyorum. Böyle bir yaşamın ancak ve ancak çarkları çeviren, tüm zenginlikleri yaratan, ama yarattığından yoksun bırakılan aynı milyonların elleriyle kurulacağını biliyorum.

İMF'ci, Amerikancı düzen partileri eliyle yoksulluğa ve sefaletle itilen, kıyılan, karanlığa mahkum edilen, emperyalistlere peşkeş çekilen, yaşamları üzerinde hoyratça tepinilen milyonlara, insanca-yaşanılır bir dünyanın yolunu göstermek istiyorum.

Onlardan düzen partilerine değil, kendi örgütlü mücadelelerine güvenmelerini, kurtarıcı beklemek değil yeni bir dünyayı kurmak için ayağa kalkmalarını istiyorum.

Vaat değil, yeni bir yaşamı kurmaya çağırıyorum. Asalak burjuvaziyi, emperyalist sömürgecileri, İMF'ci-Amerikancı partileri itiyile, dervişiyile, zulmü ve yıkım programlarıyla, Amerikan üsleriyle bu ülkeden kovmaya çağırıyorum.

İşte bu nedenlerle ezilen milyonlar içerisinde bir adım öne çıktım.

Yaşamlarımızın yıkıcıları ve kıyıcılarına dur demek için varım. Ezilen milyonların kurtuluş bayrağını yükseltmek için varım. Bu bayrak devrimin ve sosyalizmin bayrağıdır.

Milyonlarca emekçiye yaşamı zindan edenlerden kurtulmak meclisten değil bu bayrak altında mücadele etmekten geçiyor. Bu bilinçle adayım. Milletvekili seçilsem, yine bu bilinçle, bu mücadelenin bir adım

daha ilerlemesi için çalışacağım. İkiyüzlü burjuva partilerinin maskelerini indirecek, ezilenlerin gür sesi olacağım. Grev çadırında, sokakta, mücadele barikatlarında, kısacası emeğin sermayeye karşı her alandaki mücadelesinin içerisinde olacağım.

Burjuvalar tarafından satın alınmayacak, bir işçi gibi yaşayarak ezilenlerin kurtuluşu için bir işçi gibi çalışacağım. Yaşamım bunu böyle yapacağımın kanıtıdır. Bugüne kadar böyle yaşadım, bundan sonra da böyle yaşayacağım. Milyonların kurtuluşu için bedel ödedim, yine bedel ödemeye hazır olacağım.

Başka bir yaşam, başka bir dünya için sosyalizm! Sosyalizm için emekçi milyonların devrimci mücadeleye birliği!

İşte adaylığımın tek nedeni, tek umarım, tek beklentim budur.

Seçimlerde karşımıza bir dizi kurtarıcı çıkıyor. Tescilli sermaye uşakları, insanca yaşam isteyen emekçiler üzerinde cop kırdırtanlar, ülkeyi emperyalistlere peşkeş çeken milliyetçilik şampiyonları, din adına konuşup İMF'cilikte-Amerikancılık'ta yarışanlar, Dünya Bankası'nın bir memurunu tepesine atayıp yönetimlerini doğrudan emperyalistlere devredenler vs., vs.

Tanıyoruz onları.

Onlar ki ülkemizi yıkan, yağmaya açan İMF programlarını acımasızca uygulamakla övünürler. Onların programlarında yine sadece ve sadece İMF programlarını uygulamak var. Hepsi bu programı uygulama kararlılıklarını ilan ediyor, İMF'nin önünde el pençe divan duruyorlar.

Bu partilerin hepsi ABD'nin savaşına onay veriyor, bu savaşta maşalık için sıraya giriyorlar. Hepsinin programında ABD'ye uşaklık, Ortadoğu halklarının kırımında maşalık var. Hepsinin programında çocuklarımızı ABD hesabına savaş cephesine sürmek var.

Hepsinin tek programı var; ABD'ye maşalık, İMF'ye uşaklık!

İşte seçimlerde karşımıza çıkacak bu partiler bizden sadece cebimizdeki son kuruşu çalmak, canımıza kıymak için oy istiyorlar.

Onlara verilmiş her oy İMF'ye ve ABD'nin savaşına evet demektir. Kıyılmaya ve kırılmaya evet demektir. Sefaletle ve yokluğa evet demektir.

Bir de seçimlerde sol adına, emek adına bol keseden atıp tutanlar var. Bunlar da yine bizden oy istiyorlar. Bunların söylediklerinde ne kadar samimi oldukları, taşıdıkları sıfatları ne kadar hakettikleri seçim ittifakı için yaptıklarından bellidir. Meclise kapağı atmak için yılların kaşarlanmış burjuva partilerine taş çıkarırcasına ağızlarından düşürmedikleri "ilkeleri"ni ayağa düşürdüler. İMF programına olur verenlerle, AB'den ve ABD'nin

savaşından özgürlük bekleyenlerle kolkola girdiler. Bizler meclis koltukları için olmadık oyun ve pazarlığa giren bu partilerden hiçbir şey bekleyemeyiz.

Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Bizleri kurtaracak olan İMF'ci-Amerikancı partiler değil birleşik mücadelemizdir. Bizleri kurtaracak olan sözde solcu-emekçi dostu partiler değil işçi sınıfının devrimci programıdır. Bu program altında birleşik mücadeleye atılmaktır.

İşçi sınıfının devrimci programında milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği değerler üzerindeki özel mülkiyet prangasının kırılması, emperyalistlerle, emperyalist kuruluşlar (başta İMF, DB ve NATO olmak üzere) ile tüm kölelik ilişkilerine son verilmesi, tüm iç ve dış borç ödemelerinin durdurulması, tüm toplumsal yaşamın milyonlarca işçi ve emekçinin ihtiyaçlarına göre örgütlenmesi yazıyor. İşçi sınıfının devrimci programı tüm bunlar için emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin gerici iktidarının dağıtılmasını zorunlu görüyor.

Bağımsız sosyalist milletvekili adayı olarak bu programı uygulamak için tüm işçileri, emekçileri ve gençliği işçi sınıfının devrimci seçim platformuna katılmaya, bu yolda birlikte omuz omuza mücadeleye çağırıyorum.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Mustafa Uğur Akkaya
Bağımsız sosyalist milletvekili adayı

Bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya ile konuştuk...**“Tüm işçi ve emekçileri işçi sınıfının devrimci programı etrafında mücadeleye çağırıyorum”**

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- 1961 doğumluyum. Evli ve bir çocuk babasıyım. '70'li yılların devrimci yükselişinden etkilenen geniş bir kitle gibi ben de devrim ve sosyalizmle tanıştım. 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte onbinlerce insan gibi ben de aranır duruma gelerek, ülkenin çeşitli kentlerinde yaşamaya başladım.

İnsanlık tarihi sınıf mücadeleleri, ezenle ezilenin, sömürle sömürülenlerin tarihi. Ben de bir işçi olarak sömürülenlerin, yani işçi ve emekçilerin safında yerimi almaya çalıştım. Dönem dönem kesintilere uğramış olsa da haklı bir davanın, işçi sınıfı ve emekçilerin onurlu kavgasının savunucusu olmaya çalıştım. Sermaye devleti kokuşmuş, köhnemiş düzenini sürdürebilmek, İMF-TÜSİAD-MGK direktiflerini uygulayacak yeni bir saldırı hükümeti oluşturmak için yeniden seçim aldatmacasına başvurmaktadır. Bu aldatmacayı boşa çıkarmak, işçi sınıfına kendi gerçek kurtuluş yolunu göstermek için aday oldum.

- Seçimlerde izleyeceğimiz temel politik hat ne olacaktır?

- Bugün büyük bir ekonomik ve politik kriz içerisinde olan sermaye iktidarı düzenini sürdürebilmek için işçi ve emekçiler üzerinde yoğun bir baskı ve terör politikası uyguluyor. Diğer yandan da kendi düzeninin ve kukla parlamentosunun onurunu kurtarmak için yeni bir seçim aldatmacasına başvuruyor. Geçmişleri kanlı ve kirli olan, ellerinde işçi sınıfı ve emekçilerin ve onların yol göstericileri olan devrimcilerin kanları olan sabıkalı düzen partileri bugün işçi ve emekçilere bir umut olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bir avuç asalağa uşaklık etmekte sını

tanımayan bu düzen partileri biz işçi ve emekçilerin umudu ve kurtarıcısı olamaz. Baskının, terörün, yargılı ve yargısız infazların, cezaevi katliamlarının, açlık ve sefaletin, kokuşmuşluğun olduğu bir yerde

elbette bizim de söyleyeceklerimiz vardır. Ben ezilen bir sınıfın, işçi sınıfı davasının bir savunucusu olarak, tüm işçi ve emekçileri işçi sınıfının devrimci programı etrafında mücadeleye çağırıyorum.

İşçilerin ve emekçilerin bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekleyelim!

İşbirlikçi tekelci burjuvazi vitrinini yeniliyor. İMF programlarını kararlılıkla uygulayacak, ABD hesabına yürütülecek kıyım savaşında maşalık yapacak yıpranmamış bir hükümet oluşturmak için 3 Kasım'da seçime gidiyor.

Bizden de bu oyunda yer almamızı istiyorlar. Bu nedendir ki eskiyen, her türlü kirli ilişkileri açığa çıkmış siyasi temsilcilerini değiştirerek “yenilerini” öne çıkarmanın hazırlığı içindeler. Ancak ne kadar cila çekerlerse çeksinler, tüm düzen partileri tek programda birleşmiş bulunuyorlar. Bu program, ABD'ye maşalık, İMF'ye uşaklık programıdır.

İstiyorlar ki, düzen partilerine oy vererek ABD emperyalizminin savaşına evet diyelim. Kardeş halklara karşı yürütülecek bu savaşın gönüllü kurşun askerleri olalım.

İstiyorlar ki, düzen partilerine oy vererek esnek çalışmayı yasalaştıracak, sendikal yaşamı bitirecek olan iş kanununa onay verelim. Yani istiyorlar ki modern köleliğe gönüllü boyun eğelim.

Kısacası bizden yaşamlarımızın kısıyıcıları olmak için oy istiyorlar. İpimizi kendimizin çekeceği bir tuzak kuruyorlar.

Bu tuzağa düşmeyelim. İMF-TÜSİAD partilerine oy vermeyelim, hesap soralım. Çünkü biz işçi ve emekçilerin bu düzen partilerine verilecek oyu değil, onlardan sorulacak hesabı var.

Kurtuluşumuzun ancak kendi ellerimizde olduğunu biliyoruz. Kurtuluşumuz temel hak taleplerimiz etrafında birleşip örgütlü bir mücadele vermektir. Bunun için, tercihimizi ve desteğimizi bizim gibi yaşayan, bizim gibi düşünen, yaşamını ve kurtuluş mücadelesini işçi sınıfından ayrı görmeyen bağımsız devrimci sosyalist adaylardan yana kullanacağız.

Biz AÖİEP çalışanları bu anlayışla tüm işçi ve emekçileri Ankara 1. seçim bölgesinden Bağımsız Devrimci Sosyalist Aday Mustafa Uğur Akkaya'yı desteklemeye çağırıyoruz.

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platfor nu

Seçimler ve fabrika çalışması

Sınıf çalışmasında mesafe alabilmenin ve somut kazanımlar elde ederek sıçrama yapabilmenin olanaklarının geniş olduğu bir dönemden geçiyoruz. İktisadi yıkım ve sefalet üreten İMF programlarının kararlılıkla uygulanmasının yanında her an patlak verecek olan emperyalist savaş ve artan saldırganlık, baskı ve şiddet politikaları, hücreleştirilen yaşam, köleleştirilen çalışma koşulları, gasp edilen haklarla kapitalizm bir sömürü ve vahşet düzeni olduğunu ispatlıyor. İstikrarsızlık ve kriz içerisinde debelenen düzen, her ne kadar seçimler ve hükümet değişiklikleri ile kendini yenileyerek ayakta tutmaya çalışsa da, çürüyen temelini bir türlü sağlamlaştırıyor. Emekçilerin kanı ve alinteriyle beslenen bir düzenin yaşama şansı yoktur.

Seçimler genel anlamda işçi ve emekçi kitlelerin politizasyona açık olduğu, politik duyarlılıklarının arttığı bir dönemdir. Komünist işçiler olarak bu dönemi iyi değerlendirebilirsek eğer sınıf çalışmamız güç kazanacaktır. Bunun için her şeyden önce planlı, etkin ve sistemli bir çalışma hedefiyle hareket etmeliyiz. Fabrika çalışmasının özgül sorunları ve talepleri üzerinden politikalarımızı işçilere taşımak ve bu politikalar etrafında çalışmalarını örgütlemek bakımından seçim atmosferi ayrı bir olanaştır. Fabrikalarımızda yaşadığımız her bir sorun üzerinden

düzenin çözümsüzlüğünü, Amerikancı düzen partilerinin yıpranmışlığını ve patronun gerçek kimliğini-yüzünü teşhir edebilmeliyiz.

Seçim çalışmamızda sınıfa seslenme araçları olarak kullandığımız materyallerin (afiş, bildiri, pul, bülten, broşür vs.) kuşkusuz ki etkisi büyük olacaktır. Ancak bunlar tek başına yeterli değildir. Bu faaliyet içerden bir çalışmayla bütünleşebilirse etki yaratır. Her yoldaşımız çalıştığı fabrikada propaganda ve ajitasyonumuzun sözlü taşıyıcısı olmalıdır. Yaratılan her boş an, yemek, dinlenme, çay saatleri birer tartışma kürsüsüne çevrilmelidir. Yaşadığımız sorunların kaynağının sistem olduğunu, bu sistemin ne seçimle ne İMF hükümetiyle bizim sorunlarımızı çözümü olmayacağını anlatmalıyız. Seçimler vesilesiyle patrona karşı örgütlü bir güç olarak toparlanabilmeliyiz. Özellikle yaptığımız bire bir sohbetler ve ev ziyaretleri önemli olacaktır. İşçilerin fabrika dışında sosyal yaşam alanlarına girebilmek, onlarla kaynaşabilmek, tartışma platformu örgütlemeye önemlidir. Her bir işçinin seçimler hakkındaki düşüncesini, burjuva partilere bakışını, nasıl tutum alacağını önceden öğrenmeli ve kime nasıl yaklaşacağımıza ona göre karar vermeliyiz. İyi bir gözlemci olarak bire bir ilişkilere eğildiğimiz zaman, onları etkilemeyi ve kazanmayı başarabiliriz.

İşçi, emekçi ve öğrenci gençlik olarak Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu etrafında birleşelim!

Amerikancı düzen partileri oy istiyor, biz hesap soracağız!

Üç yıllık icraatının ardından emekçilerin gözünde iyiden iyiye teşhir olan 57. hükümet ihtiyacı karşılayamaz hale gelince, IMF-TÜSIAD yıpranan atn değiştirilmesine karar verildi. Emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin yeni dönem ihtiyaçları üzerinden ülke bir kez daha erken seçime hazırlanıyor. Bir kez daha sermayenin yeminli partileri meydanlara inerek uygulayacakları yıkım politikaları için kitlelerden oy isteyecekler. Yıllardır düzenin ihtiyaçları doğrultusunda hareket edenler; emekçilerin kazanılmış haklarını kanlı katliam ve terör politikaları eşliğinde gaspedenler, biz gençliğe ticarileştirilmiş, bilim-dışı eğitimi dayatanlar, kapitalizmin krizinin faturasını emekçilere ödetmeye kalkanlar utanmazca oy isteyecekler.

Geleceksizliğe verilecek oyumuz yok!

Yıllardır bizi sefalet ve açlığa mahkum edenler seçim meydanlarında süslü yalanlar ve vaatlerle gençlikten oy istiyorlar. Fakat bu sahte vaatlerin içinde bile yaklaşan emperyalist savaşa karşı çıkmak ve ülkeyi bu savaşa sokmamak bulunmuyor. Çünkü işbirlikçi burjuvazinin çıkarları bunu gerektirmektedir. Çünkü onlar ABD'nin bu yağma savaşına katılmak zorundadırlar. IMF'den gelecek yeni kredilerin koşulu budur. Biz gençler, ABD petrol ve silah tekellerinin çıkarları için kardeş bir halkın topraklarına ölmeye ve öldürmeye gönderileceğiz. Yıllardır ilaç ve gıda yokluğundan ölen Iraklı çocukların kanına girme işi, bu kez de pazarlanan askerler olarak bize yüklenecek. Kardeş Filistin halkının toprakları işgal edilirken, Filistinli gençler sokak ortalarında hunharca kurşunlanırken, onlar siyonist İsrail'le ortaklık anlaşmaları imzalamak peşinde koşuyorlardı. Şimdi de kurulacak savaş hükümetinde yer almak için birbirleriyle yarışıyorlar.

Ancak gençlik olarak biz emperyalist savaşı ve sonuçlarını reddediyoruz.

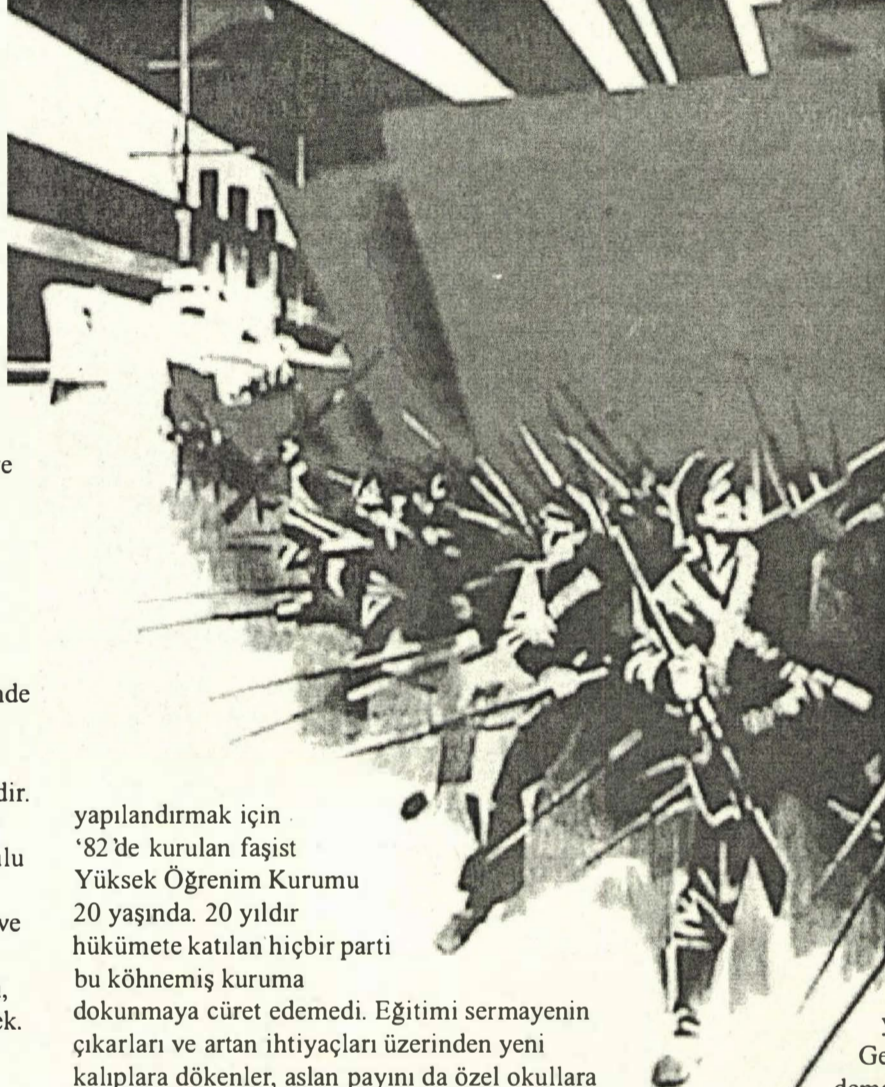
Ortadoğu'nun yıkımını ve emperyalist savaşı seçmeyeceğiz!

İşçilerin, emekçilerin ve biz gençliğin haklı ve meşru taleplerini terör ve baskıyla kontrol altına almaya çalışan düzen, insanı insanlığından soyunduracak mekanlar olarak F tipi cezaevlerini inşa etti. Tüm ezilenleri hedef alan bu saldırıya karşı devrimci tutsakların yükselttiği direniş, 28 devrimcinin en vahşi yöntemlerle katledilmesiyle bastırılmaya çalışıldı. Cezaevlerinde yakarak, kurşunlayarak devrimcileri katledenler sokaklarda da boş durmadılar. 19 Aralık'ı takibeden günlerde binlerce genç rastgele gözaltına alındı, işkenceli sorguların ardından onlarcası tutuklandı. Katliam ve terör, düzenin tüm partilerinin iktidara geldiklerinde uyguladıkları bir devlet politikasıdır. Nitekim bu partilerin hiçbiri hücrelere değinmemektedir.

Gençlik olarak biz, içerde-dışarda katliamları, devlet terörünü, işkenceyi ve hücreleri reddediyoruz.

Katil devleti ve onun hücrelerini seçmeyeceğiz!

Gençliği kontrol altında tutmak, yozlaştırmak ve üniversiteleri düzenin ihtiyaçlarına uygun bir biçimde

yapılandırmak için '82'de kurulan faşist Yüksek Öğrenim Kurumu 20 yaşında. 20 yıldır hükümete katılan hiçbir parti bu köhnemiş kuruma dokunmaya cüret edemedi. Eğitimi sermayenin çıkarları ve artan ihtiyaçları üzerinden yeni kalıplara dökenler, aslan payını da özel okullara ayırmak kaydıyla eğitime bütçeden ayrılan payı %2.2'ye düşürdüler. Bu bile çok gelmiş olacak ki, yeni dönemde üniversiteleri tamamen paralı hale getirmek ve sermayenin yağmasını daha da yoğunlaştırmak için yakından tanıdığımız YÖK yasa tasarısını gündeme getirdiler. Böylece eğitim giderlerini bizlere yükleyecekler. 850 doları bulan harçlarla IMF güdümlü muazzam bir soygun gerçekleştirilecek. Hedeflenen, hem gençliği, hem de öğretim üyelerini sermayedarların hizmetine sunulmuş alelade tezgah malları haline getirmektir. 18 Mayıs'ta Kızılay'da attığımız slogan hala yankılanıyor: Bu yasa meclisten geçmeyecek!

Gençlik olarak biz, faşist YÖK kurumuna ve onun yasasına karşı mücadeleyi daha da yükselteceğiz.

YÖK'ü de yasa tasarısını da seçmeyeceğiz!

Aldığımız eğitim ne olursa olsun, hangi üstün yeteneklere sahip olursak olalım, hepimizi ilgilendiren ortak bir sorun var: İşsizlik. Yıllardan beri bu konuda bol keseden vaatler sunan düzen partileri, bırakın sorunu çözmeyi, IMF politikalarını uygulayarak işsizliği katlanılmaz boyutlara çıkardılar.

Daha çok kâra dayalı kapitalizm, işsizliği sürekli olarak üreten bir sistemdir. İşsizlik sorununu hiçbir biçimde çözemeyecek olan kapitalist sistemin bu yalancı hizmetkarları, şimdi bir de esnek üretimi yasalaştırmaya çalışıyorlar. Böylece bizleri özel istihdam bürolarının listelerine, kapitalistlerin keyfiyetine, kısacası açlığa ve sefaletle mahkum

edecekler. Tüm bu politikalar, tüm düzen partilerinin daha şimdiden altına imza attıkları IMF güdümlüdür.

Gençlik olarak biz, geleceğimizi karartan işsizliği ve yeni iş yasasını reddediyoruz!

İşsizliği ve ücretli kölelik düzenini seçmeyeceğiz!

Tüm düzen partileri emperyalizme bağlılıkta sınır tanımıyorlar, dahası bu onursuzluğu bir meziyetmiş gibi sunuyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilerin zorlu mücadelelerle kazandıkları hakların AB emperyalizmi tarafından getirileceğini söylüyorlar. Her iki emperyalist paylaşım savaşımında dünya halklarının kanına girenler, yıllardır çeşitli coğrafyalarda ya bizzat ya da taşeronları yardımıyla kitlesel katliamlar tezgahlayanlar, kendi ülkelerinde küreselleşme karşıtı eylemcileri kurşunlayanlar bize demokrasi getiremezler. AB ülkelerindeki polis devleti uygulamaları, tırmanan işsizlik ve sosyal hakların gaspedilmesi AB'den gelecek refah ve demokrasinin ne menem bir şey olacağı konusunda yeterince fikir veriyor.

Gençlik olarak biz, AB'nin sahte demokrasisini ve yalancı refahını, emperyalizmin suç ortaklığını reddediyoruz! **AB emperyalizmini, koyun postuna bürünmüş yaşlı kurdu seçmeyeceğiz!**

TALEPLERİMİZ İÇİN KAVGAYI SEÇİYORUZ! İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ SOSYALİST ADAYI MUSTAFA UĞUR AKKAYA'YI DESTEKLİYORUZ!

Seçimlerde türlü vaatlerle kapımıza gelenlere, hırsızlara, hortumculara ve katillere oy vermeyeceğiz! Sadece sağdan değil, sözde soldan da kirli hesaplarla oy isteyen partilerin hiçbiri bizim taleplerimize yanıt verecek durumda değildir. Biz, herbiri mücadele bayrağını yükseltmeyi gerektiren talep ve şiarlarımız için burjuva parlamentarizminin bulanık sularında oy avlamaya çalışanları değil, bizi kavga alanlarına çağırın sınıfın bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'yı destekliyoruz.

Düzene verilecek her oy geleceksizlik demektir; eğitimin ticarileştirilmesi, işsizlik, emperyalizme uşaklık, savaş, yıkım ve hücre demektir. Gençliğin düzene verilecek oyu yok, sorulacak hesabı var!

Tüm gençliği işçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf platformlarında örgütlenmeye, seçim oyununu burjuvazinin kabusuna çevirmek için çalışmaya çağırıyoruz.

Çözüm ne seçimde, ne mecliste!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Ankara Ekim Gençliği

Kamuda toplu görüşme sürecinin gösterdikleri...

Hareketin önündeki reformist barikat aşılmalıdır!

Yaklaşık iki aydır kamu sendikaları ile hükümet arasında süren toplu görüşme süreci sonuçlandı. Buna göre, tüm memur ücretlerinde brüt 100'er milyon lira artış sağlandı. Bu miktarın 75 milyon lirası Ekim, Kasım ve Aralık döneminde, geriye kalan 25 milyon lirası da 2003'te maaşlara yansıtılacak. Anlaşmadan sonra açıklama yapan Bülent Ecevit, "Bu çerçevede Bütçe Kanunu'nda hükümetin isterse ödeyebileceği enflasyon farkı yerine tüm memurlarımıza aylık 100'er milyon lira brüt ödeyeceğiz" diyerek, enflasyon farklarının ödenmeyeceğini ve bunun daha iyi olduğunu vurgulamış oldu.

KESK Genel Başkanı Sami Evren ise, kamu çalışanlarının maaşlarında net 57 milyon liralık bir iyileştirme yapıldığını ve en düşük memur maaşının bu zamlarla 340 milyon liraya yükseldiğini belirtti. Böylece sendikalar yaklaşık %20 civarında bir artışa imza atmış oldular. Sonuçta sendikaların en alt seviyeden dillendirdikleri ücret artışı gerçekleştirilmiş görüntüsü altında devletin dediği oldu.

Görüşme süresince devletin tüm söylemleri "bütçeyi deldirmeyiz, IMF programından taviz veremeyiz" vb. tarzda oldu. Sendikalar ise ekonomik taleplerinde başta yüksek tuttıkları çitayı devletin söylemleri karşısında hızla indirdiler. Devlet güdümlü Kamu-Sen üzerine söyleyecek pek bir şey bulunmuyor. Ne de olsa görüşmeler boyunca "devlet babası"nın kızdıracak bir şey yapmamış, demagogik söylemler ve göstermelik olarak aldığı eylem kararları dışında bir varlık göstermemiştir. Ancak KESK'in talepleri ve tutumu üzerine birkaç söz söylemek gerekiyor. Çünkü KESK kamu emekçilerinin fiili mücadelesi sonucu kurulmuş bir sendikadır.

Hükümetin tamamen seçim yatırımına dönük yaptığı artışı, yapacağı zam ve vergilerle geri alması bir yana, kamuoyuna yansıyan işçi-işveren "uzlaşması" ve görüşmelerin sorunsuz çözülmesi, kamu emekçilerini aldatmaya dönük bir tarzda gerçekleşti. Bu senaryoya KESK de kendi cephesinden katılmış oldu. KESK yönetiminin görüşme boyunca izlediği tutum, görüşmelerin dışında kalmamak, taleplerini makul sınırlarda dile getirmek, talep ettiğini almış görüntüsü vermektir. Çünkü peşi sıra gündeme getirilecek örgütlenme kampanyalarında malzemeye ihtiyaçları var.

Görüşmeler henüz sürerken, önemli fakat kısa bir bilgi satır arasında basına yansımıştı. Habere göre sözleşmeli memur sistemine geçilmeden toplu görüşme sistemine geçilmesi bürokratlar tarafından eleştiriye konu olmuş, Keçeciler ise bu eleştirilere "Haklısınız! Ancak biz bu düzenlemeyi çıkartırken seçim olup olmayacağı belli değildi" şeklinde yanıt vermişti.

6 Eylül tarihli *Hürriyet*'teki köşesinde Ercan Kumcu ise konuyla ilgili şunları yazdı: "İMF'nin zorlamasıyla kamu sektöründeki istihdam fazlası azaltılmaya çalışılmaktadır. İstihdamdaki azaltmanın büyük bir bölümü bu yılın sonbaharında yapılacakken, erken seçim kararının alınmış olması hükümeti bu kararın uygulanmasında zor duruma düşürmektedir. Büyük bir olasılıkla, IMF'ye bu konuda verilen sözün yerine getirilmesi seçimlerden sonraya bırakılacaktır."

Kamu emekçilerinin "iş güvencesi"ni tehdit eden kapsamlı bir saldırı hazırlığı gündemde iken, KESK yönetiminin görüşme sürecini ekonomik taleplerle sınırlaması ciddi bir bakış sorunu ve eksiklik. Eğitim ve sağlık sektörü de dahil olmak üzere iş güvencesini ortadan kaldıran, örgütlülüğü dağıtan ve kamu

hizmetlerini özelleştiren yasa ve yönetmelikler parça parça hayata geçirilmektedir. Halihazırda hastane ve okullarda çalışan personelin yarıya yakını ya sözleşmeli ya da taşeron personelden oluşmaktadır. KESK yönetimi sözleşmeli personelin kadroya alınması noktasında bir talep dillendirmedir. Zaten KESK yönetiminin özelleştirmelere karşı planlı, sürekli ve hak alıcı bir eylem ve mücadele programı, sözleşmeli/taşeron personeli örgütlemeye dönük bir bakışı ve faaliyeti de bulunmuyor. Ne saldırının süreci ne de sonuçları üzerinden mücadele etmek, hak kazanmak gibi bir bakışa ve niyete sahip değiller.

İkincisi, hükümet temsilcileri her lafın başında IMF'yi ve IMF programlarının delinmezliğini öne sürerken emperyalist kuruluşlarla yapılan anlaşmaların iptalini ve kölece ilişkilere son verilmesini istememek, ücret artışıyla sınırlı görüşmelerin dahi yüzeysel kavrandığının bir işaretidir.

Üçüncüsü kamu emekçilerini köleleştiren, devletin kapı kulu askeri yapan 657 ve uzantısı yasa ve yönetmeliklerin toptan iptaline ve reddine yönelik bir talep ileri sürmek yerine "657 sayılı devlet memurları kanununda değişiklik yapılmasına ilişkin kanun tasarısı" taslağında 12 maddeden oluşan doğum, ölüm vb. izinlerle sicil amirine yalakaılığı sağlayan düzenlemelere onay verilmiştir. Bu düzenlemeler de "sosyal hak" kazanımı olarak kamuoyuna ve emekçilere sunulmuştur. "Grev ve toplu sözleşme" hakkı ve bu hakların önünde engel olarak sunulan 4688 sayılı sahte yasa gündeme dahi getirilmemiştir.

Ülkeyi, işçi ve emekçileri doğrudan ilgilendiren ABD saldırganlığı ve emperyalist savaş gündemi tüm yakıcılığıyla ortada dururken, emekçilerin emperyalist savaşa, ABD emperyalizmine ve Türkiye'nin bu savaşta aktif rol almasına karşı olduğu dile getirilmemiştir. Emperyalist savaşta emperyalizmin taşeronluğuna soyunan hükümet uyarılmamış, aksi halde üretimden ve hizmetten gelen gücün kullanılacağı dillendirilmemiştir.

Görüşme süresince 2 milyon kamu emekçisini ilgilendiren acil ve güncel ekonomik, sosyal ve demokratik talepler dile getirilmediği gibi "devletle görüşüyoruz, muhatap alınıyoruz" mantığıyla hareket

edilmiş, kamu emekçilerinin gerçek talepleri görmezden gelinmiştir. KESK yönetimi bu bakış ve kavrayışlarıyla kamu emekçilerinin gerçek taleplerini karartan ve hareketin önünü tıkayan bir işlev görmüştür.

KESK klasik basın açıklaması yapma, bordro yakma vb. gibi birbirini tekrar eden pasif eylem biçimlerini hayata geçirirken, kontra Kamu-Sen, hayata geçirmesinden bağımsız olarak, "2 saatlik iş bırakma" eylemini dile getirmiş, mücadeleciler sendika rolüne soyunmuştur. KESK yönetimi görüşme sürecinde de Kamu-Sen'i kamuoyu ve emekçiler nezdinde meşrulaştırmış, onun önünü açmıştır.

1 Aralık benzeri iş bırakma eylemlerinden sonra yapılan basın açıklaması ve bordro yakma eylemlerine kadar, yapılan hemen tüm eylem ve açıklamalarda kamu emekçileri mücadelesinin meşruluğu ILO sözleşmesi üzerinden gerekçelendirilmiş ve talepler yine bu sözleşmeye göre dillendirilmiştir. Oysa bugüne kadar kamu emekçileri hareketi meşruluğunu fiili gücünden almış ve mücadeleyi bu fiili zemin üzerinden yükseltmiştir. Fiili-meşru mücadelenin kendisi, sömürünün gayrı-meşru olduğu gerçeğine dayanır. Geniş kamu emekçileri kitlesini hak almaya, dolayısıyla bu gayrı-meşru sömürü ilişkilerini geriletmeye seferber eden bütün eylemler meşrudur. Kurulu düzenin hiçbir yasası emekçilerin hak alma mücadelesinden daha meşru değildir. Uluslararası sözleşmeler ve "yasal" çerçeveler de sonuçta fiili-meşru mücadelenin ortaya çıkardığı kazanımlardır.

KESK yönetiminin sürekli dile getirdiği "KESK bu yasaya sığmaz" söyleminin artık bir gerçekliği ve inandırıcılığı olmadığı görüşme süreciyle de açığa çıkmıştır. Mücadelede kararlı, ilerici ve devrimci kamu emekçileri bu gerçekliği görmeli ve yönetimdeki pasifist anlayışlara karşı mücadele etmelidirler. Kamu emekçileri hareketinin önünü açmak ve hareketi ileri çekmek için mücadele önünde engel teşkil eden yönetimdeki reformist-uzlaşmacı anlayışların tasfiyesi günün acil ihtiyaçlarından birisidir. Bu görev ve sorumluluk mücadeleye emek vermiş öncü kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK yönetimi eylemlerin ve taleplerin içini boşaltıyor!

13 Eylül günü Saraçhane Parkı'nda, sosyal talepler çerçevesinde kreş ve çocuk yardımlarının dikkate alınması ve artırılması için KESK'li üyelerin katıldığı bir basın açıklaması düzenlendi.

Açıklamaya 70 civarında kamu emekçisinin çocuklarıyla birlikte katılması, medyanın açıklamayı dramatize etmesine yaradı. Talepler, salt kreş talebi olarak yansıdı. Toplu görüşme sürecinde yapılan eylemliliklerin bu tip eylemlerle yumuşak bir zemine çekilmesi ve taleplerin içinin boşaltılması, eylemlere sürekli katılan kitleyi yorgunluğa ve isteksizliğe sürüklediği bu basın açıklamasıyla çok daha belirginleşti.

Cansız geçen basın açıklamasının ardından KESK, 16 Eylül Pazartesi günü Aksaray Metro önünde bir eylem daha gerçekleştirdi. 300'ü aşkın emekçinin katıldığı eylem öncekine göre daha canlı geçti. İnsanca yaşayabilecek ücret, savaş ve IMF karşıtı sloganların atıldığı eylemde emekçiler basın açıklamasının ardından bordro yakarak toplu görüşmede devletin önerdiği maaş zammını protesto ettiler. Aynı gün Mersin'de yapılan eyleme polis saldırması, diğer illerdeki sürgün ve yıldırma politikaları da protesto edildi.

Şube toplantılarında bu tip eylemliliklerin artık çok etkili olmadığı, daha hak alıcı eylemliliklerin yapılması gerektiği tartışılırken, bu son eyleme nispeten daha fazla katılımın sağlanması, hala görüşmelerden olumlu sonuç alınabileceği

beklentisinden kaynaklanmıştır.

Aynı gün, Türk Eğitim-Sen'li üyeler 2 saat iş bırakma ve öğle saatinde de bordro yakma eylemi yaparak, hakları için ne kadar "direngen ve kararlı" olduklarını kamuoyuna gösterdiler. İlerici kamu emekçilerinin yıllardır sürdürdükleri mücadelede, onları hep yalnız bırakan, onların kazanımlarından hep faydalanan ama hiçbir zaman bedel ödemeyen zihniyet, şimdi göstermelik eylemlerle bilinçleri bulandırmaya ve bunun üzerinden kendine prim sağlamaya çalışıyor. Bu sebeple kamu emekçilerinin

sendikal mücadelede onlarca yıldır ödediği bedelleri ve kazanımları sahiplenmeleri gerekiyor.

15 Ağustos'ta başlayan toplu görüşme 18 Eylül'de sonuçlandı. Sonuçta toplu görüşmenin başında hükümetin önerdiği rakamlara imza atılmış oldu. KESK'in talep ettiği 300 milyon ile Kamu-Sen'in talep ettiği 250 milyon hiçbir şekilde dikkate alınmadan karar aşamasına gelindi. Toplu görüşmelerden medet umanlar, ortaya çıkan tablodan önemli dersler çıkarmalıdır. Dün toplu görüşmelerin büyük bir kazanım olduğu yanlışlaması yaratanlar, şimdi de brüt 100 milyonu bir başarı olarak göstereceklerdir.

Öncü kamu emekçileri bu aldatmacaya kanmadan direnişi ve hak alıcı eylem biçimlerini hayata geçirmek için taban

çalışması yapmalıdırlar. Aksi halde fiili-meşru mücadele sonucu kazanılan tüm mevziler teker teker elimizden geri alınacaktır. Kamu-Sen'le girilen yetki yarışının, yasalı noktaya çekilen sendikal anlayışın, uzlaşmacı tutumların sonucundan çıksa çıksa en çok böyle bir "toplular görüşme" çıkardı, ki öyle de oldu. Tabandan doğru bir çalışma yapılmalı, kamu emekçilerinin gerçek talepleri belirlenmeli ve süreci kazanacak hak alıcı eylem biçimleri adım adım örülmelidir.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

KESK'ten bordro yakma eylemleri...

İstanbul:

Yaklaşık bir buçuk aydır süren toplugörüşme sürecinde kamu emekçileri lehine bir sonuç alınamadı. KESK'e bağlı kamu emekçileri hükümeti uyarmak ve taleplerini dile getirmek için ülke çapında bordro yakma eylemi gerçekleştirdiler.

İstanbul'da da 16 Eylül'de Aksaray Metro önünde eylemlerini gerçekleştirdiler. Eylem saat 18:00'de alkış ve sloganlarla başladı. Ardından KESK dönem sözcüsü Mustafa Avcı basın metnini okudu. Açıklamada; hükümetin işçiye, emekçiye, köylüye yoksulluğu dayattığını, buna karşı alanlara çıkıp hakkını arayanlara ise baskı ve terörle karşılık verdiğini söyleyerek, seçimlerde hükümet partilerine ve bu programı destekleyen partilere oy vermeyeceklerini belirtti. Ardından kamu emekçilerinin taleplerini okuyarak, taleplerin yerine getirilmediği koşullarda üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını dile getirdi.

Basın metninin okunması sırasında ve sonrasında bordrolar yakıldı. Eylemde "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!", "Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yalanlar onların, alanlar bizim!", "Rantiyeye değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

İzmir:

Kamu emekçileri, ücretlerinin ve sosyal haklarının iyileştirilmesine yönelik taleplerini dile getirmek ve hükümeti uyarmak amacıyla 16 Eylül günü bordrolarını yaktılar.

Saat 17:30'da Konak Sümerbank önünde yapılan eyleme yaklaşık 500 kamu emekçisi katıldı. Burada yapılan basın açıklamasını KESK dönem sözcüsü Musa Sever okudu. Sever, kamu emekçilerinin

taleplerinin yalnızca ücret sorunları ve artışıyla ilgili olmadığını, aynı zamanda sosyal hakları da kapsadığını ifade ederek, "taleplerimiz kabul edilmezse eylemlerimizi yükselterek daha geniş kitlelere yayacağız. Bütçenin hazırlandığı dönem olan sonbahar aylarını eylem aylarına çevireceğiz. 2 milyon kamu emekçisinin üretimden gelen gücünü kullanmaktan çekinmeyeceğiz" dedi. Eylemde, "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Direne direne kazanacağız!", "İMF'ye değil emekçiye bütçe!", "Sefalet ücretine hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçi-memur el ele genel greve!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Ankara:

Saat 12:30'da bazı sendikalar Zafer Çarşısı önünde, bazı sendikalar da Eğitim-Sen 1 No'lu Şube önünde toplanarak Güven Park'a yürümeyi planlamışlardı. Ancak Ankara Valiliği'nin izin vermemesi üzerine yürüyüş gerçekleşemedi.

Kamu emekçileri buldukları yerlerde maaş bordrolarını yakarak protestolarını gerçekleştirdiler. Bu arada Zafer Çarşısı önünde bulunan emekçiler barikatları aşarak Eğitim-Sen binası önündeki emekçilerle buluştular. 500'ü aşkın emekçi Ziya Gökalp Caddesi'ni trafiğe kapattı. Burada basın açıklaması metni okundu, talepler dile getirildi. Eylem boyunca sık sık şu sloganlar atıldı: "Direne direne kazanacağız!", "İMF'ye teslim olmayacağız!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Adana:

Saat 12:30'da Uğur Mumcu Meydanı'nda toplanmaya başlayan kamu emekçileri davul zurna

eşliğinde halay çektiler, slogan attılar. Basın açıklamasını okuyan Tarım Orkam-Sen Şube Başkanı devletin tutumunu eleştirdi. KESK'in mücadele geleneğini ve tutumunu ortaya koyarak, devletin aldığı karardan taviz vermediği takdirde kendilerinin de eylemliliklerinden taviz vermeyeceklerini dile getirdi. Eylemde şu sloganlar atıldı: "Hükümet zammını al başına çal!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" Halayların çekilmesinin ardından eylem sona erdi. Merkezi eylemin tersine, işyerlerinde gerçekleştirilen eylemler daha kitlesel ve coşkulu geçti. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Kırşehir:

Basın açıklaması ve bordro yakma eylemine 100 civarında kamu emekçisi katıldı. Eylemde "Direne direne kazanacağız!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Yaşasın sendikal mücadelemiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı Ömer Kutlu; hükümetin kaynak yokluğunu ileri sürmekten vazgeçmesi gerektiğini; IMF'den alınan paraların hortumlanan bankaları, batan şirketleri kurtarmaya gittiğini, taleplerinin ekonomik taleplerle sınırlı olmadığını, çalışanların yönetime katılması ve sendikal faaliyet nedeniyle yapılan baskıların kaldırılmasının temel talepler arasında yer aldığını, talepleri kabul edilmediği koşullarda eylemlerin genişleyerek süreceğini söyledi.

Basın açıklamasının ardından Mersin'de kamu emekçilerine yönelik saldırı kınandı. Bordroların yakılmasının ardından eylem bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

Özelleştirmede yeni bir basamak...

Eğitimde “Toplam Kalite Yönetimi”

H. Özgür

GATS'la (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) birlikte kamusal alanlara dönük özelleştirme saldırıları arttı. Hizmet alanlarındaki uluslararası ticaretini dünya genelinde denetleyecek bir anlaşma olan GATS, uluslararası hizmet ticareti ilişkin temel kavram, kural ve ilkeleri ortaya koyan ilk çok taraflı anlaşmadır. Türkiye bu anlaşmaya kurucu üye olarak imza atmış, 25 Şubat 1995 yılında TBMM'den geçen ve 26 Mart 1995'de resmi olarak onaylanan Dünya Ticaret Örgütü üyeliği ile birlikte yürürlüğe girmiştir. 2002 yılı sonuna kadar anlaşmanın geliştirilmesi ve ulusal uyum ile ilgili görüşmelerin sürdürülmesinin sonucunda, 2003 yılı itibarıyla bir rejim olarak uygulanması amaçlanmaktadır.

GATS anlaşmasıyla birlikte hemen hemen tüm kamu alanları özelleştirilecektir. Çünkü bu anlaşmaya imza atmakla Türkiye bunun sözünü vermiş, 7 hizmet sektörünü piyasaya, yani uluslararası sermayeye sunmuştur. Türkiye, mesleki hizmetler, haberleşme hizmetleri, müteahhitlik ve ilgili mühendislik-mimarlık hizmetleri, eğitim hizmetleri, çevre hizmetleri, mali hizmetler, sağlık ve ilgili sosyal hizmetler, turizm ve seyahat ile ilgili hizmetler, ulaştırma hizmetleri için taahhütte bulundu. Zaten GATS'da kamu hizmeti diye bir tanım yoktur. Kamu hizmeti diye bir tanımın bulunmaması, sermayenin bu alanları tamamıyla sömürü ve yağmaya açma niyetinin bir göstergesidir.

Kamu hizmet alanlarından biri olan eğitim alanı da özelleştirilmesi planlanan diğer alanlar gibi çeşitli yol ve yöntemlerle çöktürülmüştür. Ancak sermayeye teslim edilmesinin önünde bir takım engeller bulunmaktadır. GATS anlaşması gereği bu engeller de ortadan kaldırılacaktır. 657 sayılı yasayla uygulanan personel rejimi, ücret politikaları-istihdam koşulları, eğitimin anayasada parasız ve devlet tarafından verileceğinin güvence altında olması vb., ilk elden ortadan kaldırılması düşünülen engellerdir.

Eğitimde özelleştirme çalışmaları, uzun zamandır gündemde olmasına rağmen, son 2-3 yıldır çıkarılan bazı yasa ve yönetmeliklerle de fiilen uygulaması hız kazanmış bir süreçtir; Norm Kadro Yönetmeliği, Eğitim Bölgeleri ve Eğitim Kurumları Yönetmeliği, Müfredat Laboratuvar Okulları (MLO) gibi. Son olarak da özelleştirmenin bir ayağı olarak Toplam Kalite Yönetimi (TKY) çıkıyor karşımıza. Norm Kadro Yönetmeliği yaklaşık iki yıldır uygulanmaktadır ve esnek çalışma-esnek istihdamı getirmektedir. Eğitim Bölgeleri ve Eğitim Kurumları Yönetmeliği de Norm Kadro Yönetmeliği'ne paralel ve onun tamamlayıcısı olan bir yönetmelik niteliğindedir. TKY'ye göre, norm kadro fazlası personelin, il içi ve il dışı gözetilmeksizin eğitim bölgeleri arasında sürekli yer değiştirmesi ya da ücretsiz izinli sayılarak 'geçici işsiz' haline getirilmesi şeklinde uygulanacaktır. Yani bir çeşit esnek çalışma uygulamasıdır. Toplam Kalite Yönetimi henüz tam ve yaygın olarak uygulamaya sokulmadı. Ancak son bir yıldır bununla ilgili çalışmalar hız kazanmıştır. Şimdi TKY'nin neler getireceğine bir göz atalım.

Toplam Kalite Yönetimi tıpkı Norm Kadro'da olduğu gibi oldukça süslü, kolay kolay kimsenin reddedemeyeceği söylemlerle çıkıyor karşımıza. Hatırlanacağı gibi NKY de “Öğretmen dağılımındaki adaletsizliğin giderileceği, öğretmensiz okulun kalmayacağı, personel ve kaynakların dengeli

dağılımının sağlanarak eğitimde fırsat eşitliğinin yaratılacağı, atamalarda torpilin kalkacağı” gibi kulağa hoş gelen sözlerle çıkmıştı karşımıza. Bu söylemlerden dolayı birçok eğitim emekçisi bile olumlu bakmıştı bu uygulamaya. Ancak hayata geçtiği tarihten itibaren yaşanan haksızlıklarla birlikte hiç de söylendiği gibi uygulanmadığı görüldü. Aynı taktik şu an TKY için kullanılıyor. Kaliteyi artırmak, katılımcılık, demokrasi, müşteri memnuniyeti, sıfır hatalı üretim, kaynakların verimli kullanılması, insan merkezilik gibi bir takım söylemler, birçok eğitim emekçisini şimdiden etkilemiş durumda.

Okullarda personel sayısına göre oluşturulan ekipler var. ‘Okul Gelişimi Yönetim Ekibi’ adı altında kurulan bu ekipler okulun ihtiyacının belirlenmesinden tutun da müşteri memnuniyeti, öğrenci ve veli memnuniyeti vb. için canla başla çalışacak, eğitimde kaliteyi artıracaklar. Katılımcılık da artacak; çünkü öğrenci, veli, muhtar, bölgedeki esnaflardan temsilciler vb.'leri de var bunların içinde. Yani bu kişiler el ele verip, çökmüş bir eğitim sisteminde kaliteyi artıracak. Öğretmen, öğrenciye verdiği ders ve dersten önce yaptığı hazırlıkların dışında, bir de bu ekiplerde görev alarak kaliteyi nasıl artırabiliriz diye kafa patlatacak, bunun için bir takım araştırmalar yapacak, bunları rapor haline getirecek ve sunacak. Bu çalışmaların sonucunda da neyi yapıp neyi yapmadığına dair raporlar hazırlayacak vb. Bunları yapmak zorunda, çünkü bu ekiplerin zorunlu olarak üstlenmeleri gereken görevler bunlar.

Bunun ücret karşılığı yapılacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz, çünkü aldığınız maaş dışında ek bir ödeme yapılmayacak. Yani ders dışı harcadığınız bu emeği bir kamu hizmeti olarak yapacaksınız. Az ücret, çok iş; işte esnek çalışma. Hatta bir de ‘Kaynak Yaratma Ekipleri’ var ki, bunların da görevi kendi bölgesinde sokak sokak, dükkan dükkan dolaşarak okula maddi kaynak bulmak. Yani eğitim emekçisi bütün işini gücünü bırakacak, mahallenin esnafına gidip para yardımı isteyecek.

Bunların olumsuz yönleri zaman içinde elbette kendini gösterecek. Eğitim emekçilerini şimdilik kaliteli eğitim, demokratik işleyiş, 30 kişilik sınıflar, bilgisayarlı, laboratuvarlı eğitim gibi sözlerle kandırmaya çalışıyorlar. Bunlar gerçekten de kimsenin ‘istemiyorum’ diyemeyeceği şeyler. Ama bu ne kadar mümkün? Kaç tane okulun fiziki yapısı bunlara uygun? Hangi kaynakla gerçekleştirilecek bunlar? Devlet eğitime ayırdığı bütçeyi mi artırdı? Elbette hayır. Devletin amacı eğitimde kaliteyi artırmak değil, eğitimi adım adım özelleştirmek. Bunu 5-6 yıldır katkı payı, kayıt parası, sözleşmeli personel çalıştırma vb. yöntemlerle zaten parça parça yapıyor. Eğitim gibi kârlı ve insanlar için zorunlu bir alanı sermayeye peşkeş çekmek istiyor.

Toplam Kalite Yönetimi'nde sık sık geçen bazı terimler var; iç müşteri-dış müşteri gibi. İç müşteri öğretmen ve öğrenci, dış müşteri de veli oluyor. ‘Müşteri’ kelimesi bile bu yöntemin nasıl bir mantık taşıdığını ortaya koyuyor. Okulları tamamen ticarethane ve kâr getiren yerler, öğretmeni bir satış elemanı ya da pazarlamacı, öğrenciyi hizmet alan bir müşteri, veliyi de bunun finansörü olarak gören bir anlayış bu. İşin mali yükünü tamamıyla velinin üstüne yıkma niyeti var. ‘Kaynak Yaratma Ekipleri’ ile birlikte kısmen de öğretmenin üstüne. ‘Kâr’ hesabı

üzerine kurulu bir sistemde hangi “kalite” artışından bahsedilebilir.

Bir de yavaş yavaş uygulamaya geçen yönleri var TKY'nin. Örneğin önceden hafta içi yapılan Öğretmenler Kurulu toplantıları TKY'nin getirdiği bir yenilik olarak artık hafta sonları yapılıyor. Öncesinde hafta içinde ilçe milli eğitime haber verilerek yarım gün ders sonrası yapılırdı toplantılar. Ama artık hafta sonunu ayırmak zorunda kalacak eğitim emekçileri. Normalde hafta sonu yapılan çalışmalar gece ücreti üzerinden ücretlendirilir ve ona göre bir ödeme yapılırdı. Ama şimdi bunun için hiçbir ek ödeme yok. Boş zamanlarını bile okul için ve okul içinde geçirmeni dayatıyor bu sistem. Sürekli “Okulun ihtiyaçları neler? Nereden kaynak bulabilirim? Raporları yetiştirebilecek miyim? Acaba performansım düşük çıkar da işimden olur muyum?” gibi stres yaratacak sorunlarla kafanız meşgul olacak ve yaşanan rekabet karşısında göze girip de işsiz kalmamak için hemen bütün vaktiniz okulda iş arkadaşlarınızın ayağını kaydırmaya çalışmakla geçecek.

Tüm bunlardan sonra TKY'nin neye hizmet ettiği daha net ortaya çıkıyor. TKY ne eğitimde kaliteyi artırmak için ne de demokratik bir işleyiş kazandırmak için ortaya çıkan bir uygulama. Özelleştirmeye hizmet eden, esnek çalışmayı getiren, kârlılık, rekabet ve müşteri memnuniyeti üzerine kurulmuş bir sistem. Kârlılığı getiriyor; çünkü esnek çalışmayla birlikte daha çok iş daha az ücret sağlıyor, işin mali yükü velinin üstüne kalıyor. Rekabeti getiriyor; çünkü oluşturulan ekipler içindeki iş arkadaşların artık senin rakibin olacak. Hem kendi ekibindeki arkadaşınla hem de diğer ekiptekilerle sürekli bir yarış halinde olacaksın. Her zaman onlardan daha fazla ve iyi çalışman gerekiyor ki, işte atılma riskin azalsın. Performans değerlendirmesinde performansın düşük bulunursa kapı dışarı edilebilirsin; nasıl olsa dışarıda bu işi senin aldığın ücretin yarısına yapmaya razı birçok insan var. Performans değerlendirmesiyle birlikte iş güvencen de ortadan kalkacak, ücretler düşecek, çalışan sayısı düşecek, örgütlülük dağıtılacak. Eskiden belki bir şeyler paylaştığın, birlikte bir yerlere gittiğin, ev ziyaretleri yaptığın arkadaşların artık senin ezeli rakibin. Paylaşım, dayanışma vb. gibi kavramlar da ortadan kalkacak bunlarla birlikte. Örgütlülük diye bir şey de kalmayacak. Birbirine rakip olanlar sadece eğitim emekçileri değil elbette. Veliler ve öğrenciler de bölgedeki diğer okullarla rekabete girecek.

Kısaca TKY, kârı, rekabeti ve müşteri memnuniyetini esas alan bir yöntem.

Paran kadar eğitimden, verdiğin para oranında da kaliteden yararlan. Oysa eğitim insanı temel alır, herhangi bir malı değil.

TKY'nin iç müşteri kavramıyla, farklı birim ve bölümlerde çalışan eğitim emekçileri arasında her bölüm diğerinin müşterisidir mantığı ile bir rekabet ve denetleme süreci de örülmeye çalışılmaktadır. Bununla sadece eğitim emekçileri arasında değil, veliler, öğrenciler arasında da benzer bir ilişki kurulmaktadır. Okulları çevresindeki diğer okullarla, bölgeleri birbirleriyle rekabet ettiren bu yaklaşımla birlikte, eğitim bir toplumsallaşma ve özgürleşme süreci olarak değil, rekabetin getirdiği hastalıklarla bireyleri esir alan bir sürece doğru evrilecektir.

Emperyalist savaşın startı

BM kürsüsünden verildi

Irak'a saldırı konusunda beklediği desteği bulamayan ABD emperyalizmi, diplomatik alanda yeni bir hamle yapmaya karar vermişti. Bu sayede gayri-meşru duruma düşmenin önüne geçilecek, savaşa karşı çıkanlar uygun bir üslupla uyarılacak/tehdit edilecekti. Haydut başı Bush'un Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma bu çerçevede hazırlanmıştı.

Bush'un konuşması savaş ilanıdır

Günler öncesinden uzmanlar tarafından hazırlanan Bush'un konuşması, Amerikan emperyalizminin ne pahasına olursa olsun Irak'a saldıracağını tüm dünyaya ilan etmesi şeklinde yorumlandı. BM'nin geleceğinin Pentagon'un elinde olduğu ima edildi, BM'nin Amerikan saldırganlığına destek vermek zorunda olduğu mesajı verildi.

Haydut başının şu sözleri BM'ye biçtiği misyon hakkında açık bir fikir vermektedir: "BM kuruluş ilkelerine hizmet edecek midir, yoksa geçersiz mi olacaktır? Biz Güvenlik Konseyinde ilgili kararları çıkarmak için çalışacağız. Ancak ABD'nin amaçları konusunda kuşku duyulmamalıdır. Güvenlik Konseyi kararları uygulanacaktır. Böylece barış ve güvenlik talepleri yerine getirilecektir. Aksi takdirde harekete geçmek kaçınılmaz olur." Yani BM Güvenlik Konseyi ya Irak'a saldırmak için bir karar çıkaracak, ya da Amerika BM'ye rağmen harekete geçecek ve böylece Birleşmiş Milletler fiilen geçersiz olacaktır.

Silah ve enerji tekellerinin sözcüsü Bush'un sözleri, emperyalist saldırganlığın tüm dünyaya orman yasalarıyla hükmetmek için kolları sıvadığının ilanını aynı zamanda. Oysa BM güya "barış evi" olarak kurulmuştu. BM hiçbir zaman "barış evi" olmamakla beraber, bu tür küstah ve saldırgan açıklamalara o kadar açıktan sahne olmuyordu. Özellikle '90'lı yıllardan itibaren emperyalist saldırılara hukuksal kılıf uydurmakla uğraşan BM, artık göstermelik de olsa hukukla ilgilenmeye değil, Amerikan emperyalizminin saldırgan savaşları için aktif roller almaya zorlanıyor. Elle tutulur hiçbir kanıt olmasa da, Irak'a saldırı kararı çıkartması isteniyor. Zira ABD silah ve enerji tekellerinin çıkarları bunu gerektiriyor.

Irak, kitle imha silahları üretmekle, dolayısıyla BM kararlarına uymamakla suçlanıyor. Oysa bu konuda hiçbir istihbarat örgütünde herhangi bir somut delil yoktur. BM'nin eski silah denetçileri de Irak'ta bu tür silahların bulunmasının mümkün olmadığını defalarca açıkladılar. Öte yandan İsrail'in hem kitle imha silahlarına sahip olduğu ve bu silahları üretmeye devam ettiği hem de 40 yıldan beri BM kararlarını ve diğer uluslararası anlaşmaları hiçe saydığı tüm dünyanın malumudur. Ama halen kasap Sharon ve siyonistler Bush'un en sadık müttefikleridir. Dolayısıyla Irak'a yöneltilen suçlamanın kimse için ciddiye alınır bir yanı bulunmamaktadır.

Ortadoğu'ya saldırı planı yıllar önce hazırlandı

Irak'a saldırı planının özünde Saddam'la ilgisi yoktur. Saddam Amerikan emperyalizmi için sadece bir saldırı aracıdır. Zira Irak'ta kitle imha silahlarının üretildiği, bu silahlar Kürt halkına ve Iraklı Şii'ler'e karşı kullanıldığı zaman, aynı Saddam ABD'nin en yakın dostlarından biriydi. İran-Irak savaşı döneminde kitlesel katliamlar yapabilmek için Irak'a gerekli

istihbaratı bizzat ABD sağlıyordu. O yıllarda onbinlerce insanın kimyasal silahlarla katledilmesine hiçbir emperyalist güç sesini çıkarma gereği duymadı.

Sunday Herald gazetesinde yayınlanan Eylül 2000 tarihli bir rapor, ABD emperyalizminin niyetlerini ortaya seriyor. Bu rapora göre, Bush ekibi daha iktidara gelmeden önce Irak'a saldırmayı planlamış.

"Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi" (PNAC) adlı sağcı bir "düşünce kuruluşu" tarafından hazırlanan raporda; küresel bir "Pax Amerikana"nın (Amerikan barışı) tesis edilmesi gerektiğinden bahsediliyor. "Amerikan Savunmasını Yeniden İnşa Etmek" başlıklı söz konusu belgenin gönderildiği isimlerin hepsi bugün Amerikan yönetiminde yer alıyor. Başkan yardımcısı Dick Cheney, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, yardımcısı Paul Wolfowitz, Bush'un kardeşi Jeb Bush ve Cheney'in yardımcılarında Lewis Libby. Bu raporu hazırlayan düşünce kuruluşu ve benzerlerinin ABD emperyalizminin strateji ve taktik saldırı planlarını hazırlama işini üstlendikleri biliniyor.

Adı geçen raporda Bush kabinesinin, Saddam yönetimde olsa da olmasa da, Basra Körfezi'ni askeri olarak kontrol altına alması gerektiği vurgulanıyor. Devamında, "ABD on yıllar boyunca Körfez bölgesinin güvenliğinde daha kalıcı bir rol oynamaya çalıştı. Irak ile mevcut çözülmemiş çatışma bir gerekçe sunuyor. Ancak burada esaslı bir askeri kuvvetin barındırılması, Saddam Hüseyin rejimi meselesini çok aşıyor." ifadeleri yer alıyor. PNAC raporu, küresel ABD hakimiyetini sürdürmek, bir rakip gücün yükselişini engellemek ve uluslararası güvenlik düzenini Amerikan ilke ve çıkarlarına uygun olarak şekillendirmek gibi hedefler de belirliyor. '91 Körfez Savaşı'nda önemli bir adım atılmıştı. Şimdi bu planın Ortadoğu ayağı tamamlanmaya çalışılıyor.

Sorun BM değil Rusya

ABD'nin eski BM temsilcisi Richard Holbrooke Irak'a saldırı ile ilgili açıklamasında, BM'nin bir sorun olmadığını söylüyor. Eski diplomat; "Bu işin anahtarı BM değil, Güvenlik Konseyi de değil. Anahtar tek ülke, o da Rusya ve bir adam; Vladimir Putin. Yakında Bush-Putin ilişkisinin kıymeti-harbiyesini göreceğiz" şeklinde konuşuyor.

ABD ile Rusya'nın dışişleri ve savunma bakanları yakında Washington'da bir araya gelecekler. Saldırının en hararetli savunucularından ABD Dışişleri bakan yardımcısı John Bolton ise Moskova'daki temaslarına devam ediyor. Diplomatik alandaki bu yoğun trafik, eski diplomatın gelişmeleri kaynağından izlediğini gösteriyor. Bunlara Blair'in de bir Moskova gezisi hazırlığı içinde olduğunu eklemek gerek.

Irak'la Rusya arasında imzalanan 40 milyar dolarlık ticari anlaşma ise farklı şekilde yorumlanıyor. ABD'nin "düşünce" kuruluşlarına göre 40 milyar dolar, aslında Rusya'nın Irak saldırısına destek olmak için talep ettiği fiyattır. Bu açıklama tersinden de okunabilir; ABD, Rusya'ya savaşı desteklemesi karşılığında 40 milyar dolarlık ticari rüşvet teklif ediyor.

Irak'ın girişimleri dikkate alınmıyor

Bush'un BM Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmanın ardından savaş destekçilerine İtalya ve İspanya da katıldı. Birçok ülke Irak'ın BM kararlarına uymaya zorlanması gerektiğine dair açıklamalarda bulundu. Oysa bu açıklamaları yapanlar, savaşın Irak tarafından BM kararlarına uyulup uyulmaması ile bir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorlar.

Irak yönetimi bu ikiyüzlü açıklamaları teşhir etmek için, BM silah denetçilerinin Irak'a girmesini koşulsuz olarak kabul ettiğini açıkladı. Bekleneceği gibi bu açıklama pek yankı uyandırmadı. Yine de savaşa dolaylı destek verenlerin maskelerini indirme işlevi gördüğü söylenebilir.

Irak yönetimi atılan bu adımın Amerikan saldırısının önünü kesmeyeceği konusunda açık bir fikre sahip. Artık onlar da biliyor ki, saldırıyı önlemek ancak tam teslim olmakla mümkündür.

Askeri yığınak hızla devam ediyor

Küstahça açıklamanın ardından savaş hazırlığı daha da hızlandı. Firkateynler, bombardıman saldırı, casus uçakları, yakıt tankerleri ve nakliye araçları bölgeye taşınmaya devam ediyor. ABD Merkez Komutanlığı'nın (CENTCOM) Katar'a taşınması Kasım ayında tamamlanacak. Saldırının CENTCOM tarafından 50 bin askerle başlatılacağından bahsediliyor. 30 bin Amerikan askeri şimdiden bölgede hazır. Baskılar sonucu geri adım atan Suudi Arabistan, savaşta topraklarını kullanacağını dolaylı olarak açıklamış bulunuyor.

İki ay içinde saldırı hazırlıkları tamamlanacak, bölgedeki asker sayısı 200 bine ulaşacak. ABD'nin kara hareket gücünü oluşturan üçüncü kolordusu Kuveyt'e konuşlandırılmış bulunuyor. 15 bin askerden oluşan 3 ağır mekanize tugayı ise Katar ve Kuveyt'te hazır bekliyor. Dev bir askeri üsse çevrilen Hint Okyanusu'ndaki Diego Garcia adası da savaşa hazır durumda. Bu ada B-52 bombardıman uçakları için bir üs işlevi görüyor. ABD askeri heyetinin Türkiye'deki üslerdeki incelemeleri ve Kuzey Irak'ta inşa edilen üsler de hazırlığın bir parçası.

Olağanüstü bir gelişme olmazsa, Amerikan emperyalizmi savaşı başlatacak. İlerici devrimci güçler, işçi ve emekçiler, savaş karşıtları, kısacası Ortadoğu'nun bir cehenneme çevrilmesine karşı olan herkes bu olguları hesaba katarak hareket etmek sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Ne seçim, ne meclis, ne Amerikancı-İMF'ci-TÜSİAD'cı düz

Çözüm devrimde, ku

Onlar İMF-TÜSİAD yıkım programlarına devam etmek, emperyalist savaşa alet olmak, kardeş halkların kanını dökmek için bizden oy istiyorlar!

On milyonlarca işçi ve emekçiyi sefalet, açlığa, işsizliğe mahkum edenler bizden oy istiyorlar!

Halkı diri diri deprem enkazlarının altına gömenler, deprem yardımlarını sermayenin kasasına aktarıp halkı per perişan edenler bizden oy istiyorlar!

Ülkeyi İMF direktifleriyle yönetip büyük bir çöküşe sürükleyenler, ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekenler, bu ülkeyi Amerika'nın çiftliğine dönüştürenler bizden oy istiyorlar!

"Zarar ediyor" deyip KİT'leri haraç mezat satılığa çıkarırlar, bu yolla yüzbinlerce işçiyi işinden edenler bizden oy istiyorlar!

İşçi sınıfını sınırsızca sömürmek, kölece çalışmaya mahkum etmek için "esnek üretim"i yasallaştırmaya çalışanlar bizden oy istiyorlar!

Emperyalistler karşısında diz çöküp emekçiler ve kardeş halklar karşısında cellat kesilenler bizden oy istiyorlar!

Üç kuruş karşılığında gençlerimizin kanını emperyalizme pazarlayanlar, ABD uşaklığı yolunda kardeş halkların katledilmesine alet olmaya hazırlananlar bizden oy istiyorlar!

Üniversite kapılarını milyonlarca gencin yüzüne kapatanlar, sağlığı, eğitimi paralı hale getirenler oy istiyorlar!

Demokratik hak ve özgürlüklerimize azgınca saldıranlar, insanca yaşam mücadelemizi coplarla, işkencelerle, tutuklamalarla bastırmaya çalışanlar oy istiyorlar!

Ülkeyi hapishaneye, hapishaneleri kan gölüne çevirenler, son üç yılda 120'ye yakın devrimci tutsağı alçakça katledenler bizden oy istiyorlar!

Susurlukçuları, hortumcuları, resmi ve sivil çeteleri el birliğiyle aklayanlar bizden oy istiyorlar!

Bu topraklarda yüzyıllardır kardeşçe birarada yaşayan halkların varlığını inkar edenler, baskı altında tutanlar bizden oy istiyorlar! Kürt halkının dilini kullanmasını, kültürüne sahip çıkmasını bile çok görenler, bizden oy istiyorlar!

Rant kapmak için parti kuranlar, para için o partiden bu partiye geçenler, yolsuzluk dosyalarını elbirliği ile aklayanlar bizden oy istiyorlar!

İşçiler, emekçiler, emekçi köylüler, işsizler, gençler, kadınlar!..

Onlar, oy değil canımızı, kanımızı, alınterimizi istiyorlar!

Onlar, sömürü, zulüm ve talan düzeni sürsün istiyorlar!

Onlar, elimizde avucumuzda kalan kırıntılara da el koymak, geleceğimizi daha da karartmak istiyorlar!

Düzen partilerine verilen her oy, İMF-TÜSİAD'ın sömürü ve yıkım, emperyalistlerin savaş programına verilmiş destek demektir.

Düzen partilerine verilen her oy, evladını haksız bir savaşta yitirmek, emperyalist savaşa suçuna ortak olmak demektir.

Düzen partilerine verilen her oy, emperyalist bağımlılığın artması, kardeş halkların katledilmesi demektir.

Bu nedenledir ki; Sömürü düzenine, düzen partilerine verilecek oyumuz yok! Sorulacak hesabımız var!

İşbirlikçi ve asalak sermaye sınıfının seçim oyununu bozalım!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nu destekleyelim!

Yıllardır sergilenen bir kirli oyundur bu

Tekelci sermayenin büyük bir destekle işbaşına getirdiği bir hükümet daha arkasında sefaletimizden oluşan bir enkaz bırakarak dağıldı. Emperyalizme kölece bağımlı işbirlikçi sermaye sınıfı, hayatımızı cehenneme çeviren saldırılarına at değiştirerek devam etmek için seçimleri bir fırsat olarak kullanmak istiyor. Sermayenin, emperyalist soyguncuların yıkım programını icra etmek isteyen bütün düzen partileri hummalı bir yarış içindeler. Emperyalist haydutların hazırladığı bölge halklarına dönük savaşa, işbirlikçi sermayenin emekçileri hedef alan yıkım programına en küçük bir itirazları olmayan bu partiler, şimdi kendilerini çözümün adresi olarak göstermeye çalışıyorlar. Oylarımızla onları bir kez daha başa getirirsek bütün sorunlarımızı çözeceklermiş!

Yıllardır sergilenen bir kirli oyundur bu. Kimin yöneteceğine güya halkın karar verdiği bu orta oyununa "demokrasi" diyorlar. Sınıf egemenliğini garanti altına alan işbirlikçi sermaye sınıfı, iktidarını meşru göstermek, kendisine hizmet edecek yeni uşaklar tutmak için adına "millet meclisi" denilen göstermelik bir vitrin düzenliyor. Bizden istenen, işbaşına geldiğinde kime hizmet edeceği belli olan bu uşaklarından birini seçmektir. Yani kendi elimizle kendimize bir cellat seçmek, sermaye sınıfı hesabına sömürü ve soygunu yönetecek icra memuru belirlemektir.

Kurulduğundan beri bu meclis onların meclisi, demokrasi ve özgürlük yalnızca onlar içindir. Çok partili seçim sistemine geçileli 56 yıl oluyor. 56 yılda tam 57 hükümet iş başına geldi. Sağıyla, sözde soluyla, faşist milliyetçisi, islamcısı ve liberaliyle bu düzenin tüm partileri sırayla hükümet kurdular. 79 yıldır iktidarda

onlar var. Bu kadar süre içinde hangi sorunumuzu çözdüler? Emeğiyle geçinenler sefaletten mi kurtuldu? Hak ve özgürlüklerimiz mi tanındı? Çalışma ve yaşam koşullarımız mı düzeldi? Bu ülke emperyalizmin pençesinden mi kurtuldu? İktisadi krizlerler, yolsuzluklar, çürüme ve yozlaşma mı bitti? Hangisi halka verdiği sözü tuttu? Bu düzen, emeğiyle yaşayanlara köle gibi çalışıp sefalet içinde yaşamaktan başka ne verdi, ne verebilir?

İşbirlikçi sermaye sınıfı Türkiye'yi iflasa sürükledi

Onlar bizden oy isterken, yaşadığımız sefalet derinleşerek sürüyor. Sorunlarımız çoğalarak büyüyor. İşçi ve emekçilerle beraber ülke hızla çöküşe doğru sürükleniyor, haksız bir savaşın içine çekiliyor. Amerikancı sermaye iktidarının yarattığı tablo ortadadır. Sefaletimizin vardığı boyutlar ortadadır. İşte seçimler bu yıkımı sürdürmek için yapılıyor.

Ekonomik büyüme 2. Dünya Savaşı yıllarının bile daha gerisinde. Son üç yılda ortalama yüzde 3 küçülme yaşandı. Son 5 yılda ortalama büyüme oranı yüzde 0.58. Kişi başına düşen borç miktarı (3 bin dolar), kişi başına düşen yıllık ulusal geliri (2300 dolar) çok geride bırakıyor.

İç ve dış borçların toplamı (215 milyar dolar), yıllık ulusal geliri (148 milyar dolar) çoktan aşılıyor. Bu borç tablosu iflasın resmidir. Doğrudan ve dolaylı vergi soygunuyla bizden alınanlar borç faizi olarak yerli ve yabancı sermayeye aktarılıyor. Bunun sonucu gelmiyor ve gelecek gibi de görünmüyor. Son üç yılda rantiyeci asalaklara borç faizi adı altında 101.5 milyar dolar ödeme yapıldı. Bu Türkiye'nin, Türkiye'li emekçinin kanının emilmesi.

Ülkede servet ile sefalet uçurum gittikçe büyüyor. Nüfusun yüzde 1'i (yaklaşık 670 bin kişi) Milli Gelir'in yüzde 51'ine el koyarken, nüfusun yüzde 99'u (67 milyon kişi) yüzde 49'u ile yaşamaya çalışıyor. 67 milyonun 6.7 milyonu, yani her on kişiden biri, sıfır gelirle yaşıyor. Enflasyona ezdirmeyeceğiz dedikleri işçilerin ve memurların ücret ve maaşları, son yıllarda birbirini izleyen "sıfır sözleşme"lerle yarı yarıya düşürüldü.

Çalışan her 100 kişiden 52'si herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna üye değil. Resmi rakamlara göre işsizlik oranı yüzde 16. Gerçek rakamlar ise bunu çok çok aşıyor. Sadece son iki kriz sonrasında işten atılan işçi sayısı 2 milyona yaklaşıyor. Büyük şehirlerde yaşayan her beş gencimizden ikisi işsiz. Eğitim, sağlık gibi temel haklar gaspedildi. "Paran yoksa okuma, paran yoksa öl" diyor sermaye iktidarı biz işçilere ve emekçilere.

İMF politikalarıyla ülke tarımı ve emekçi köylülük çökertildi. Köylüyü üretemez hale getirmek için devlet desteği kaldırıldı. 2001'de bir avuç rantiyeciye 40.5 katrilyon faiz geliri ödenirken, 7 milyon 200 bin çiftçiye yalnızca 938 trilyon ayrıldı. Ülke sanayisinin bel kemiği olan KİT'ler ya kapatıldı ya da üç-beş yerli ve yabancı sermayedara peşkeş çekildi.

Fakat tüm bunlara rağmen aynı sermaye iktidarı, batan özel şirketleri kurtarmak için seferber oldu. Eğitimden, sağlıktan, tarımdan, altyapı hizmetlerinden, ücretlerden kısıtıkça kısıtlar. Bizden kısıtıklarıyla borç faizi ödediler, batan banka ve şirketleri kurtardılar. Biz

en partileri!..

Yurtuluş sosyalizmde!

yoksullaştıkça sermaye palazlandı. Biz ürettikçe onların kasaları doldu.

Yıkıma, soyguna, faşist terör ve katliamlara dayalı bir hükümet dönemi

Yelkenlerini şovenizm rüzgarıyla şişirip işbaşına gelen üç partili 57. Hükümet, üç buçuk yıl boyunca sayısız saldırılarla hayatımızı cehenneme çevirdi. İMF'nin emirleriyle milyonlarca emekçiye kefen biçti. Ölüsüyle dirisiyle binlerce emekçiyi mezara gömdü!

Yetersiz ve sağlıksız altyapı sonucu 40 bin yurttaşımızın canına mal olan depremde devletiyle, hükümetiyle, ordusuyla, bilim kurumlarıyla bu düzen kılını dahi kıpırdatmadı. Ölü sayısını bile gizledi. Gelen yardımları depremedelere değil, sermayedarların kasasına aktardı. Her birinin MHP'de, ANAP'ta ya da mecliste adamı olan ve asıl can kayıplarının sorumluluğunu taşıyan büyük inşaat şirket sahiplerinin bir teki bile yargılanmadı.

Sermayenin çıkarı için üç yılda 400 kadar yasayı onayladı Amerikancı hükümet. Depremi fırsat bilerek Mezarda Emeklilik Yasası'nı bir gecede çıkardı. Tahkim Yasaları'yla emperyalistlere sınırsız sömürü özgürlüğünün yolunu açtı. En son, patronlara canı istediğinde işçileri işten atma hakkı tanıyan İş Güvencesi Yasa'sını çıkardı. Bunu büyük bir gelişme olarak sundu. Şimdi, İş Yasa Tasarısı'yla kölelik koşullarında bir çalışma düzeni hazırlama peşinde.

Devlet desteğini peyderpey kaldırarak üretici köylüyü üretmez hale getirdi. Topraklarımız boş dururken, buğdayı, şekeri dışardan ithal etme yoluna gitti. Küçük üretici köylüyü tüccarın, tefecinin kucağına iterken halkın ucuza beslenme olanaklarını ortadan kaldırdı.

Zindanlarda oluk oluk devrimci kanı akıttı bu azılı sermaye hükümeti. Ulucanlar'la başlayan, Burdur, Bergama'yla süren katliamlar 19 Aralık 2000'de tüm zindanlarda doruğa ulaştı. F Tipi Cezaevleri'nin insanlık dışı uygulamaları bu katliamların bir parçası ve devamı olarak halen devam ediyor. 98 devrimci tutsağın uğruna canını verdiği direniş hala sürüyor. Ve insanlıktan nasibini almamış sosyal demokrat Adalet Bakanı, yüzlerce ölüme rağmen "vicdanım rahat" diyebiliyor.

Bu hükümet, en büyük KİT'leri ya kapattı ya da özelleştirme adı altında üç beş tekele peşkeş çekti. On binlerce işçiyi işinden, aşından etti. Sıfır sözleşmelerle tüm çalışanları açlık ve yoksulluk sınırının altına itti.

İşçiye memura sıfır sözleşme dayatan bu aynı hükümet, yalnızca hortumlanan bankaların kurtarılması için bütçeden, yani cebimizden tam 50 milyar dolar çaldı. Kamu bankalarını bir bir satışı çıkarırken 40 binden fazla banka çalışanını kapı dışı etti. İç borçlanma adı altında teknelci sermayenin kasasına sürekli para aktardı. Batan özel şirketleri kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Büyük bir iki yüzlülükle "temizlik operasyonları" adı altında hortumcular, vurguncular, dolandırıcılar aklanarak dışarıya çıkarıldı. Onların iç ettiği paraları ise bizden çıkardılar. "Temiz devlet", "temiz siyaset" iddiasıyla hükümete gelenler, devleti sermayeye rant aktaran bir hortuma dönüştürdüler.

Bunların dışında peşpeşe yaşanan iki krizin bütün faturasını işçi ve emekçilerin üzerine yıktı. İMF

memuru Derviş'in yurtdışından transfer edilmesinin ardından uygulanan "istikrarlı ekonomi" programı çalışanların aç, milyonların işsiz olduğu bir ülke yarattı. Bir tarafta çöplerden beslenen, aldığı ücretle açlık sınırında yaşamaya mahkum edilen, en temel ihtiyaçlarını karşılamaktan alıkonulan milyonlar. Diğer tarafta kriz ortamında bile kârına kâr katan bir avuç teknelci sömürücü.

Tüm düzen partileri İMF'cidir, özelleştirmecidir, Amerikan uşağıdır!

Bu dönemin sözde muhalefet partileri DYP'si, SP'si, CHP'si, AKP'si ve diğerleri de bu yıkım tablosunun suç ortaklarıdır. Hiçbir konuda en küçük bir itirazları olmadı. Hepsi de İMF'nin yıkım programına, hükümetin kanlı icraatlarına sahip çıktı. Hepsi de işçi ve emekçilere saldırılara onay ve destek verdi. Saldırı yasalarının altına imza attı.

Şimdi bu aynı partiler, ANAP'ı, MHP'si ve DSP'si; bu partilerden kopan YTP'si; sözde muhalefet gerçekte iktidarın gizli ortağı olan CHP'si, DYP'si, SP'si, AKP'si ve burjuvazinin kirli siyaset pazarında küçük dükkanlar açan diğerleri "biz farklıyız", "bizim programımız farklı", "alternatif biziz" diyorlar. Emekçilere yıkım programı etrafında kenetlenip son damlasına kadar alinterimizi çalmak dışında bir şey mi öneriyorlar? Nedir birbirlerinden farkları, nedir alternatifleri? Uygulandığı 6 ülkeyi iflasa sürükleyen, işçi ve emekçilere kefen biçen İMF programlarına mı hayır diyorlar? ABD emperyalizminin jandarmalığını yapmayacağız, kardeş halkların katledilmesine karşı çıkacağız mı diyorlar? Emperyalist savaş ve

saldırganlığa karşı halkların bir arada, barış içinde ve kardeşçe yaşamasını mı savunuyorlar? Teknelci sermayenin karşısında halkın, emekçilerin çıkarlarını savunacağız mı diyorlar? Hak ve özgürlüklerin savunucusu olacağız mı diyorlar? Ne diyorlar gerçekten?

Hep bir ağızdan "işbirlikçi sermaye ve emperyalist efendiler karşısında boynumuz kıldan ince" diyorlar. "Emperyalizmin kucağına oturmazsak, onların emirlerini uygulamazsak batırız, biteriz" diyorlar. "İMF programını harfiyen uygulayacağız, efendimiz ABD'nin çıkarları için savaşa çıkacağız" diyorlar. Hepsini söylüyor, bunları yapmak için yarışıyorlar.

Artık deniz bitti. Artık "biz bu programı halkı incitmeden yapacağız", İMF programını ince ayar yaparak uygulayacağız", "Avrupa standartlarında bir refah getireceğiz" vb. yalanlarına kimseyi inandıramazlar. "Biz bağımsızlıkçı, ulusal bir çizgi izledik-izleyeceğiz" diyenler yalan söylüyorlar. "Temiz özelleştirme yapacağız", "herkese insanca yaşam koşulları sağlayacağız" diyenler yalan söylüyorlar. Bu vaatlerin hiçbiri İMF-TÜSİAD yıkım programı reddedilmeden, emperyalistlere cepheden tutum alınmadan yapılamaz. Sosyal yıkım programları bunların eliyle uygulandı, krizler bunların döneminde derinleşti. Emperyalizm, milliyetçilik yarışına giren bu partilerin hükümetinde hiç olmadığı kadar hakimiyet kurdu. Şimdi hepsi yarıda kalan İMF programlarını sürdürerek yıkımı derinleştirecek, ABD'nin çıkarları için kirli ve haksız savaşlara daha fazla alet olacaklardır. Onlar bunu yapmak için seçimlere katılıyorlar.

Yozlaşmış burjuva partileri

çürümüş düzenin aynasıdır!

Emperyalizmle işbirliği içindeki bir avuç asalak sömürücü sermaye sınıfı, bu düzenin gerçek efendisidir ve iktidarı tekelinde tutmaktadır. Bu ülkeyi politikacı sıfatıyla ortalıkta dolaşan figüranlar, şu ya da bu maskeyle seçimden seçime halk karşısına çıkan dalkavuk ve soytarı takımı değil, fakat sömürücü sınıf adına gerçek yönetici güç olan ordu eksenli "derin devlet" çetesi yönetmektedir. Yönetime yön veren halkın iradesi, istek ve ihtiyaçları değil, fakat yerli ve yabancı tekellerin istek, ihtiyaç ve çıkarlarıdır. Emirler oradan alınmakta, parlamentonun çalışma gündemi ve temposu oradan belirlenmektedir. "Ulusal egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" söylemi boş bir klişeden, koca bir yalandan, kaba bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Yakın tarih bunu tüm açıklığı ile gözler önüne sermektedir.

Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine verilen her oy, perde arkasından ülkeyi yöneten sermayenin çeteleşmiş iktidarını pekiştirecektir. Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine verilen her oy, bize sömürü, işsizlik, sefalet, baskı ve zulüm olarak dönecektir. Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine giden her oy, birer kurşun, birer bomba olarak kardeş halkların katledilmesinde kullanılacaktır. Amerikancı/İMF'ci düzen partilerine verilecek her oy, İMF-TÜSİAD yıkım programına verilmiş destek anlamına gelecektir.

Çünkü, kim seçilirse seçilsin, bir avuç asalak işbirlikçinin ve emperyalist tekellerin programı uygulanıyor, onların çıkarları savunuluyor. Onların programında ise iki şey yazıyor; emeğiyle geçinenlere yıkım, halklara savaş! Muhalefetiyle, hükümetiyle bütün düzen partileri işbirlikçi sermayenin, emperyalist haydutların borusunu öttürmek için oy istiyorlar. Programlarıyla, yöneticileriyle daha baştan bunu taahhüt ediyor, icraatlarıyla da döne döne bunu kanıtıyorlar. ABD'ye gidip efendilerinin elini-eteğini öpüyor, her daim patronlara bağlılıklarını bildiriyorlar. Daha seçilmeden, İMF-TÜSİAD'ın programına sadık kalacaklarını ilan ediyorlar. Sonra da bunu gizlemek için, "halkçıyız", "sosyal adaletçiyiz", "milliyetçiyiz", "ümmetçiyiz", "halkın hizmetindeyiz", "ülkenin çıkarlarını savunuyoruz" gibi maskeler kullanıyorlar; dinsel duyguların istismarıyla, solculuk oyunlarıyla, şoven milliyetçi nutuklarla bizleri oyalıyorlar.

Amerikancı/İMF'ci düzen partilerinin programları tekleşmiştir

Varlığını yalnızca baskı, zorbalık, yalan ve hileyle sürdüren bu düzen çürümüşdür. Bu düzenin ekonomisi mafyalaşmış, tümüyle emperyalistlerin, İMF'nin denetimine geçmiştir. Bu düzenin ekonomisi, işçi ve emekçilerin alınterini "istikrar programları" adı altında yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekme ekonomisidir. Burjuva siyasetçileri bu sömürü ve talanın dolaysız aracısı, hizmetçisidir. Bunun için burjuva siyaseti, hizmetinde olduğu asalak sermaye sınıfı gibi, çürümüş, yozlaşmış, bir avuç soytarının rant kapısına dönüşmüştür. Bu düzende seçilme hakkı, temel demokratik hak ve özgürlükler, yalnızca cebinde

Varlığını yalnızca baskı, zorbalık, yalan ve hileyle sürdüren bu düzen çürümüşdür. Bu düzenin ekonomisi mafyalaşmış, tümüyle emperyalistlerin, İMF'nin denetimine geçmiştir. Bu düzenin ekonomisi, işçi ve emekçilerin alınterini "istikrar programları" adı altında yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekme ekonomisidir. Burjuva siyasetçileri bu sömürü ve talanın dolaysız aracısı, hizmetçisidir. Bunun için burjuva siyaseti, hizmetinde olduğu asalak sermaye sınıfı gibi, çürümüş, yozlaşmış, bir avuç soytarının rant kapısına dönüşmüştür. Bu düzende seçilme hakkı, temel demokratik hak ve özgürlükler, yalnızca cebinde

milyarları olan bu asalak takımına tanınmıştır. İşte onların bizlere çözüm olarak sundukları sözde demokrasi; birbirinden kirli, hepsi patron uşağı, İMF'ci, Amerikancı bu adaylardan birinin başa geçerek, yağma ve sömürü düzenini sürdürmesidir. Dönüp bakın! Adaylar arasında kaç işçi ve emekçi var? Kaç işçi-emekçi temsilcisi meclise girebilmiştir? Kaç tanesi yıkım programına karşı çıkmıştır? Hepsi aynı soydandır; tüccardır, bürokrattır, kapitalisttir,

sendika ağasıdır, tefecidir,

aşiret reisi-toprak ağasıdır, rantiyecidir, meslekten sermaye hizmetçisidir. Bütün düzen partilerinin yönetici kadrosu, efendilerine hizmet etmenin yanı sıra bu işi aynı zamanda kesesini doldurmak için yapmaktadır. Sırf rant kapmak için peşpeşe parti kurmakta, pazardan kelepirci mal alır gibi parti satın almakta, büyük paralar karşılığında parti değiştirmektedirler. Kokuşmuş burjuva politikacı çetesi meclise girmek için binbir ayak oyunu sahnelemekte, türlü türlü taklalar atmaktadır.

Ne dediklerine değil, ne yaptıklarına bakın! Hepsi Amerikancı, hepsi İMF'ci, hepsi özelleştirmeci, hepsi işbirlikçi burjuvazinin ve emperyalistlerin hizmetinde, hepsi emeğin düşmanı, hepsi patron uşağıdır. Onların programları, İMF'nin, TÜSİAD'ın sömürü programıdır. Bunun için bütün düzen partilerinin programları tekleşmiştir. Bütün düzen partileri sermayenin tek bir partisi olarak hareket etmektedir. "Seçim", "demokrasi", "parlamentar hür rejim" maskeleri altında oynanan bütün bu oyunlar, çürüten sömürü düzeninin devamını sağlamak içindir.

Perde arkasında ülkeyi yöneten efendileri gizlemek için yapılan seçimler, çözüm değildir. Emperyalizmin, İMF'nin, işbirlikçi sermayenin idari aygıtı olan, onlar daha çok kazansınlar diye 3 yılda 400 yasa çıkaran burjuva meclis çözüm kapısı değildir. Meclis, "halkın", "milletin" değil, bir avuç yerli ve yabancı sermayenin hizmetindedir.

Bu düzende hak ve hukuk da, özgürlük ve demokrasi de bir avuç asalak sömürücü içindir. Bu düzende herşey onların servetine servet katıp sefahat içinde yaşamasına

göre düzenlenmiştir. Bu sömürü düzeninde bize tanınan biricik özgürlük, köle gibi çalışıp sefalet içinde yaşamaktır. Her an sudan sebeplerle işten atılmaktır. Sellerde boğulup, enkaz altlarında, iş kazalarında can vermektir. Açlıktan, hastalıktan kırılmaktır. Gelecek konusunda giderek artan bir güvensizlik içinde olmaktır. Alınterimizi çalarak ve kanımızı emerek varlığını sürdüren sömürü düzeninde, biz emekçilerin insanca ve güven içinde yaşam hakkı ve olanağı yoktur.

Alternatifsiz değiliz!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Tüm düzen partileri denendi. Hepsi yıkımımız üzerinden saltanat sürmekten başka bir şey yapmadı. Kim kazanırsa kazansın, kaybeden işçi ve emekçiler oldu. Hangisi hükümet olursa olsun patronlar kazandı. Onların birbirinden kirli, yalancı, patron uşağı temsilcilerine mecbur değiliz. Onların bize reva gördüğü sefalet, insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına daha fazla katlanmak zorunda değiliz. Onların sömürü ve zulüm üzerine kurdukları iktidara mahkum değiliz.

Çünkü bizim de alternatifimiz var. Alternatifimiz; sömürücü asalakların, soyguncuların, hortumcuların, çetelerin düzenine karşı sömürsüz, sınıfsız ve özgür bir dünya için kavgaya atılmaktır. Bizi özgürlüklerimize ve insanca bir yaşama kavuşturacak tek yol toplumsal bir devrimdir. İnsanca yaşamak için bu çürümüş sömürü düzenini yıkıp, işçi ve emekçilerin gerçek anlamda söz, karar ve iktidar sahibi olduğu bir düzeni kurmak dışında bir seçeneğimiz yoktur. Sorunlarımızın çözümü devrimde, kurtuluşumuz sosyalizmde.

Bu amaçla, işçi ve emekçilerin bağımsız devrimci sosyalist adayları; "Düzen partilerine oy verme, hesap sor!"; "Bizi sömürü ve sefalet mahkum edenlerden, ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenlerden, savaş borazanlığı yapanlardan hesap sor!"; "Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm işçi ve emekçilerin devrimci sınıf mücadelesinde!" şiarlarıyla seçimlere katılıyorlar. Onlar bireysel çıkarları için değil, çözüm yolunu göstermek için seçimlere katılıyorlar. Sınıfın bağımsız devrimci adayları sınıfın devrimci programını savunuyor, sınıfın, emekçilerin ve tüm ezilenlerin taleplerini haykırıyorlar. Oylarımızla değil, bağımsız devrimci sınıf örgütlülüğümüz ve militan mücadelemizle bizi bu düzeni değiştirmeye çağırıyorlar.

(Devam edecek...)

3 Kasım seçimleri...

Türkiye ve Kürdistan'da bütün dikkatler 3 Kasım seçimleri üzerinde odaklanmış bulunuyor. Seçime katılan bütün partiler, halka hiçbir içeriği ve pratik değeri olmayan vaatlerde bulunuyor ve seçimi bir kurtuluş, refah ve mutluluk çaresi olarak sunuyorlar. Halk kitleleri ise sergilenen bu demokrasıcılık komedyasına ilgiyle, ama daha çok da yanılısalı bir biçimde katılmaktadır.

Seçimler, partiler, meclis ve hükümetin Türk siyasal rejimi içindeki yerine ve konumuna kısaca dokunmak ve bu bağlamda 3 Kasım seçimlerinin anlamını ve getirip götürecekleri konusu hakkında birkaç söz söylemek istiyoruz. Buna bağlı olarak teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin mimarı ve yürütücüsü İmralı Partisi KADEK'in seçimlere ilişkin politikası hakkında da kısa bir değerlendirme yapmamız gerekecek...

Bilinen ve pratik yaşam tarafından sayısız kez doğrulanan bir gerçeklik var, önce bunu kısaca tekrarlayalım: Türk siyaset kurumu olarak özetlenen seçim, partiler, meclis ve hükümetin TC iktidar ilişkileri içinde asma yaprağı olmaktan, gerçek iktidar gücü ve merkezi olan ordu ve Genelkurmay iktidarını meşrulaştırmaktan, kamufle etmekten başka bir anlamı yoktur. Meclis ve onu oluşturan partiler, buna dayalı kurulan bütün hükümetler, iddiaları, programları ve seçim vaatleri ne olursa olsun hiçbir zaman gerçek iktidar gücü olamamış, her zaman ancak iktidarcılık oyununu oynamışlardır...

Yine gerek 1920'lerde olsun, gerekse son 20-30 yılda olsun seçimle veya atamayla oluşturulan meclisler, kurulan hükümetler Kürdistan ve halkımızın idam fermanını imzalayan, özel savaş uygulamalarını meşrulaştıran kurumlar olmaktan öte bir anlam taşımamış, bir değer ifade etmemişlerdir. Sömürgeci sistem yıkılmadığı ve tasfiye edilmediği sürece bu kurumun bugün ve bundan sonra da temel işlevi bundan başkası olmayacaktır... 3 Kasım seçimlerinin de bundan farklı bir anlamı ve değeri olmayacaktır. Kürdistan halkı açısından da, Türkiye emekçileri açısından da durum budur!

Dolayısıyla 3 Kasım seçimlerini halkımıza ve Türkiye emekçilerine "tarihi önemde, demokrasinin kapısını açabilecek bir umut kapısı" olarak gösteren İmralı Partisi KADEK'in bu yaklaşımı halkımızın ulusal kurtuluş bilincini, Türkiye emekçilerinin sınıf bilincini karartmaya, saptırmaya ve yok etmeye dönük bir yaklaşımdır.

Kuşkusuz mücadelenin yükseldiği, bu yükselişin yasal zeminde önemli olanaklar ve mevziler yarattığı bir dönemde seçimleri bir mücadele aracı olarak kullanmak başka bir şeydir. Ama teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğin devletin hizmetinde ve güdümünde sürece egemen olduğu, Kürt siyaset esnafının en sıradan kırıntılar için satamayacağı değerini olmadığı, çoktandır ruhunu yitirmiş kimi Türkiyeli sol unsurların teslimiyet ve tasfiyecilik sürecine payanda olmaya çalıştığı bir dönemde seçimlere yaklaşım daha farklı olmak durumundadır.

Burjuva siyaset kurumu hakkında, onların partileri hakkında yeni bir şey söylemenin pek gerekli olduğunu sanmıyoruz. Ancak yine de bir iki söz söylemek gerekirse, büyük tekellerin ve uluslararası sermayenin tercihini Derviş'li CHP'den yana koyduğunu söylemek bir gerçekliği itiraf etmekten başka bir anlama gelmeyecektir. CHP'li bir "seçenek" in ne kadar kendi sorunlarına çözüm olacağı ayrı bir tartışma konusudur.

Burada vurgulamak istediğimiz nokta şudur: 3 Kasım seçimleri Kürdistan ve Türkiye emekçileri açısından mevcut inkar, imha ve sömürü düzenini daha da ağırlaştırmaktan başka bir sonuç getirmeyecektir.

Hangi parti çoğunluğu kazanırsa kazansın, hangi partilerden kurulu bir hükümet gelirse gelsin sonuç budur. Kürtler açısından inkar ve imha sistemi, bütün emekçi sınıflar için ise IMF reçetelerine dayalı baskı ve sömürü politikaları katlanarak devam edecektir. Buna ABD emperyalizminin hazırlıklarını tamamlamaya çalıştığı Irak saldırısının getireceği siyasal, ekonomik ve toplumsal baskı ve sömürüyü de eklememiz gerekir...

Devrimci bir stratejinin, iktidar perspektifli bir mücadelenin taktik aracı olarak seçimleri kullanmak devrimci partilerin baş vurduğu bir taktik olmuştur. Ancak 3 Kasım seçimlerinin gerçekleştiği verili koşullarda böyle bir taktiğin koşulları ve olanakları var mı? Özellikle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından bunun olanağı var mı?

Hayır! Nedenleri açık ve somuttur: Bir kez ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün değerleri, mevzileri ve dinamikleri üzerinde İmralı Partisi'nin, KADEK'in denetimi söz konusudur. Temelleri daha önceki yıllara uzansa da son üç yılda tasfiyeciliğin politik ve sınıfsal dayanakları da oluşturuldu. HADEP yönetiminin durumu budur. Buna rağmen HADEP'in ikili bir karakteri var.

Biri, İmralı Partisi KADEK'in çizgisinde yürüyen, onu kitlelere taşıyan ve meşrulaştıran, dolayısıyla değerlerimizi yok eden ve yönetim kademelerinden oluşan siyaset esnafı olarak tanımladığımız "HADEP". Bunu reddetmek, gerçek kimliğini teşhir etmek gerekir.

Diğeri de şu: Politik çizgi ve yön bakımından egemen olmasa da Kürt halkının kendisini ifade ettiği, birikim ve değerlerini aktıdığı, devletle mücadelesinde kendi kimliği ile özdeşleştirmeye çalıştığı "HADEP". Aslında devletin de, Truva atı konumundaki KADEK'in de korktuğu ve tasfiye etmeye çalıştığı bu HADEP'tir. Ancak ne yazık ki, bu "HADEP" öncüsüz, örgütsüz, politikasız konumundadır. Dolayısıyla bu birikimin uzun süre böyle devam etmesi de mümkün değildir.

Yanılsamalı da olsa halkımız genel olarak seçimlere gidecek, seçimlerde oyunu HADEP'in de içinde yer aldığı DEHAP blokuna verecektir. Bir kez

daha belirtelim ki bu oy veriş yanılısalıdır, kendi içinde çelişkilidir. Bu oy verişte paradoksal bir durum söz konusudur. Halk, kendisinin anladığı anlamda kendisine, kendi ulusal talepleri ve değerleriyle bir gördüğü HADEP'e oy verecek, bunu, devletle hesaplaşmanın ve farklılığını ortaya koymanın bir gereği sayacaktır. Bundan dolayıdır ki devlet, HADEP'in yüksek düzeyde oy almasını, nitelikleri ne olursa olsun meclise girmesini istemiyor ve engellemek için her yolu deniyor. Ancak bir de bu verişin başka bir boyutu daha var:

Paradoksal olarak bu oy verişin İmralı çizgisine, yani devletle bütünleşme ve katliam politikalarına güç taşıma anlamı da var. Bu yanılısalı ve paradoksal durum halkımızın güncel trajedisini anlatıyor. Güçte güçsüzlüğü, kendi kimliğine sahip çıkma istemi ve eyleminde düşmanının değirmenine su taşıma durumunu yaşamak, trajediden başka bir kavramla tanımlanabilir mi?

HADEP yönetiminin meclise girmek, bunun için barajı aşmak için sergiledikleri manevraları halkımız yakından izledi. "Bu kadar ilkesizlik, tutarsızlık ve pragmatizm olur mu?" sorusu kafalarda şekillendi. Aslında tek derdi kendi basit çıkarları olanların bundan başka bir tutum içinde olmaları mümkün mü? Kürt siyaset esnafının niteliği ve duruşu budur. Halkımız da bu siyaset esnafını daha yakından tanıyor... İmralı Partisi yönetenlerinin derdi de yaşadıkları çözülme ve tükeniş yapay "başarılarla" engellemek, ömürlerini uzatmaktır. Düzen içinde kendilerine yer yapma istemi de bu bağlama oturuyor. (Teslimiyet ve tasfiyeciliğe yamayan sol unsurların durumunu başka bir değerlendirmede ele alacağız.)

Seçim sürecinde de teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğe, onun somut ifadesi olan İmralı Partisi'ne, KADEK'e cepheden tavır almak, buna güç veren eğilim ve çizgilerle mücadele etmek, halkımıza gerçekleri açıklamak ve devrimci çizgiyi politik bir güç haline getirip sürece daha etkin bir şekilde müdahale etmesinin olanak ve koşullarını yaratmak, dönemin görev ve sorumluluklarını anlatmaktadır...

19 Eylül 2002

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Nepal'de yine genel grev

Nepal'de maocu gerillaların çağrısı üzerine pazartesi günü başta başkent Katmandu olmak üzere tüm ülkede bir kez daha yaygın katılımlı bir genel grev yaşandı. Katmandu'da dükkanlar kapalı kaldı, okullar açılmadı, kamu taşımacılığı durdu. Gerillalar genel grev ile Kasım ayında yapılacak seçimler öncesinde güçlerini göstermek istiyorlar.

1996 yılında Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde Himalaya Krallığı'na karşı bir halk savaşı başlatıldı. Kraliyet ordusu tüm gücüyle bu direnişi kırmak için seferber edildi. Gerillaların hükümete karşı 6 yıldır sürdürdüğü bu savaşta 4 binin üzerinde insan yaşamını yitirdi. Bu insan kaybının yarısı son dokuz ayda gerçekleşti. Ülkede geçtiğimiz günlerde biten ve aylardır süren sıkıyönetim süresince devletin baskı güçlerine tam yetki verilmiş, en temel özgürlükler rafa kaldırılmış, devlete karşı olan herkes saldırıların hedefi haline gelmişti.

"Dünyanın damı" olarak anılan ve Çin ile Hindistan arası bir bölgede bulunan 22 milyon nüfuslu Nepal dünyanın en yoksul ülkelerinden biri durumunda. Halkın büyük bir bölümü karnını

bile doyuramayan köylülerden oluşuyor. Milyonlarca Nepal emekçisi yoksulluk nedeniyle, işgücünü ve bedenini satmak için Hindistan'ın büyük kentlerine göç ediyor. Batılı emperyalist ülkeler için bir turizm cenneti olan Nepal'in en büyük dış ticaret kalemini de turizm oluşturuyor.

ABD ve İngiltere önderliğinde bir çok batılı emperyalist devlet, Nepal'e silah satarak, devletin gerillalara karşı savaşına destek sunmaktadır. Geçen Haziran ayında "Terörizmle mücadele" adı altında Nepal temsilcileriyle ABD, İngiltere, Almanya, Rusya, Çin ve Hindistan temsilcileri İngiltere'de biraraya geldiler. Katılımcılar bu toplantıda Nepal devletinin askeri ihtiyaçları için onmilyonlarca dolar sağlayacakları sözünü verdiler. İtalya ve Belçikalı emperyalistler ise askeri malzeme sağlama konusunda Nepal devletiyle görüşmelerini sürdürüyorlar.

Fakat tüm bunlar emperyalist destekli feodal kraliyet sarayına ve Nepal gericiliğine karşı halkın öfkesini ve mücadelesini dizginleyemiyor. Gerillalara verilen destek ve sık sık yaşanan genel grevlere yoğun katılım bunun açık bir göstergesidir.

İsrail zindanlarında siyonizme karşı direniş!

Siyonistlerin İngiliz emperyalizminin himayesinde Filistin topraklarını işgal etmeye başladıkları günlerden bu yana zindanlar olgusu Filistin halkının gündeminden düşmemiştir. Önceleri sömürgeci İngiliz askerleri Filistinli direnişçileri tutukluyor, işkenceli sorgulardan geçirerek zindanlara atıyordu. İsrail devletinin kurulmasından sonra bu işi siyonistler en vahşi yöntemlerle sürdürdüler.

İsrail devleti yalnızca katliamcılığı değil, yanı sıra işkenceci kimliği ile de tüm dünyaca bilinmektedir. Onlarca yıldır zindanlarında ve toplama kamplarında Filistinli direnişçilere sistematik işkence uygulayan İsrail devleti, bu vahşi uygulamaları rutin olarak devam ettirmektedir. Öyle ki, işkence yöntemlerini ihraç edecek kadar uzmanlaşan siyonistler, emperyalistlerin desteğini de alarak işledikleri insanlık suçlarının hesabını vermekten en azından şimdilik kurtulmuş görünüyorlar. İnsan hakları ihlallerine karşı çıkma iddiası taşıyan örgütlerden de bu vahşete karşı ciddi bir teşhir ve muhalefetin olmadığını, bu sorun Filistin insan hakları örgütleri tarafından gündeme getirildiğinde ise yeterli yankıyı bulamadığını hatırlatalım.

Bu durumu fırsat bilen siyonistler daha da azgınlaşmaya başladılar. Birinci İntifada döneminde zindanlarını Filistinli çocuklarla dolduran İsrail, İkinci İntifada'nın başlamasından bu yana binlerce Filistinli'yi toplama kamplarına attı. İşkence ve tecrit altında tutulan direnişçilerin büyük bir çoğunluğu keyfi bir şekilde kamplara hapsedilmiş bulunuyor. Tutsakların önemli bir kısmı hala mahkemeye çıkarılmamış durumda.

Filistin'i bir bütün olarak işgal etme hevesleri depresen İsrail, direnişin önderliğini imha ederek Filistin halkını işgal karşısında güçsüz bırakmaya çalışıyor. Katledemediği önderleri ise, onlar şahsında Filistin davasını mahkum edebilmek amacıyla yargılıyor. Bu amaçla yargılananların başında intifadanın sembolü haline gelen El Fetih örgütünün Batı Şeria sorumlusu Mervan Barguti geliyor. İşgal

karşısında aldığı militan tutumuyla öne çıkan Barguti, bu tavrını zindanda ve siyonist mahkeme karşısında da devam ettiriyor. İlk duruşmada siyonist işgali teşhir ederek İntifada'yı cepheden sahiplendi. Bu tutumundan dolayı mahkeme salonundan yaka paça dışarı çıkarıldı.

Aylarca işkence altında sorgulanan Barguti,

aynı devrimci tutumun diğer Filistinli tutsaklar tarafından da benimsenmesi için çaba harcıyor. Halen tecrit altında tutulmasına karşın 30 dakika ile sınırlı yemek aralarında ve havalandırmaya çıkabildiği kısa sürelerde tutsakların örgütlenmesi için çaba harcıyor. Avukatlarından Kadir Şkirat basına yaptığı açıklamada, Barguti'nin moralinin çok yüksek olduğunu ve çevresindeki mahkumların davalarını uluslararası kamuoyuna yansıtmaya başladığından beri diğer mahkumların da moralinin yükseldiğini belirtti.

İsrail mahkemelerini tanımama tavrının tüm Filistinli tutsaklar tarafından benimsenmesi için Barguti tarafından harcanan çabanın olumlu sonuç vermesi durumunda, siyonist zindanlar bir direniş odağı haline gelerek, işkence ve tecrit uygulamalarının olumsuz etkilerinin kırılması açısından önemli bir imkana dönüşecektir. Bu tutum, aynı zamanda İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği işgal ve katliamların ve siyonist zulmün dünya halkları nezdinde daha da teşhir olmasını getirecektir. Filistinli tutsakların bilinç ve örgütlülük düzeyleri göz önüne alındığında siyonist mahkemeleri boykot tavrının genelleşmesi, ileriye doğru atılmış önemli bir adım olacak. Bu, hem direnen Filistin halkına hem de emperyalist-siyonist saldırganlığa karşı olan ilerici devrimci güçlere moral açıdan güç katacaktır. Filistinli direnişçilerin geçmişte "Anzar (Ansar) Cehennemi" olarak bilinen toplama kampında

sergiledikleri boyun eğmez direnişçi tutumlar geniş destek görmüş ve büyük yankı uyandırmıştı.

Emperyalist savaş rüzgarını arkasına alan İsrail'in gittikçe saldırganlaştığı, küstahça açıklamalar yaparak bölge halklarına tehditler savurduğu bir dönemde, birer zulüm yuvası, vahşet sembolü olan siyonist zindanlarında yükseltilecek bir direnişin özel bir değeri olacaktır. Bundan dolayı bu onurlu sese ses katmak, sahiplenmek ve güçlendirmek özel bir önem taşıyacaktır.

İsrail'in itirafçılaştırma oyununu bozmakla kalmadı, aynı zamanda siyonist mahkemeleri gayri meşru ilan ederek zindanlarda yeni bir direnişin yolunu da açtı. İlk duruşmadan ders çıkaran siyonistler, basın üzerinde baskı kurarken, Barguti'ye ikinci bir konuşma fırsatı verilmeyeceğini duyurdular. Barguti ikinci duruşmada da İsrail mahkemelerini tanımayacağını ve duruşma için avukata ihtiyacı olmadığını açıkladı.

Siyonistlerin mahkemelerini reddeden Barguti,

Kolombiya'da hükümet karşıtı genel grev

Kolombiya halkı, sosyal örgütlerin çağrısındanyla 16 Eylül günü, Alvaro Uribe Velez hükümetine, onun askeri-militarist politikalarına karşı ülke genelinde protesto eylemleri yaptı. Sendikaların verdiği bilgiye göre, 24 saat süren genel greve katılım büyük oldu. Eylem başkent Bogota'nın yanı sıra ülkenin diğer kesimlerinde de yankısını buldu. CGTD sendikası başkanı eylemin bilançosunu "çok olumlu" olarak değerlendirdi.

Ağustos ayında göreve başlamasından bu yana aşırı gerici başkan Uribe, sosyal hoşnutsuzluğa karşı baskı ve teröre yöneldi ve devrimci gerilla hareketine karşı yeni bir yoketme savaşı başlattı. Saldırılarıyla sadece FARC ve ELN gerilla örgütleri değil, sendikalar da hedef tahtasına oturtuldu.

Başkan Uribe, toplumun her kesimini zorlamayla silahlı savaş

stratejisine çekme uygulamasını da sürdürüyor. ABD emperyalizminin şefi Bush'un "terörle mücadele" sloganını tamamen benimseyen Uribe, ajanlardan oluşan ve halkı kitlesel boyutlarda ajanlaştırmayı amaçlayan sivil-askeri bir ağ kurdu. Bununla da kalmadı, sağcı paramiliter grupları yeniden örgütlemeye girişti.

Daha önceleri "köylü savunması" (AUC) altında kurulan paramiliter grup kokain ticareti yaparken suçüstü yakalanınca, katiller sürüsün oluşan bu örgüt kendini feshedeceğini açıklamıştı. Sermayenin ve büyük toprak sahiplerinin besleme köpekleri, binlerce işçi, emekçi ve ilerici insanı katleden silahlı grup, geçtiğimiz hafta yeni bir açıklama yaparak, terörizm ve uyuşturucu ticaretinden uzak duracağını iddia etti. Faşist paramiliter AUC, böylece Amerika'nın terör listesinden silinmeyi bekliyor.

Roma'da yüzbinlerce kişilik dev gösteri...

Roma sokakları cumartesi günü "Milletvekilleri parlamentoda, biz ise sokakta mücadele ediyoruz!" diyen yüzbinlerin protesto gösterilerine sahne oldu. Protesto eylemi İtalyan Başbakanı Silvio Berlusconi ve hazırlanan yeni hukuk yasasına karşı gerçekleştirildi. Eylemlere katılan işçi ve emekçilerin yanı sıra dünyaca tanınmış aydın, sanatçı, avukat ve profesörlerin de katıldığı 350 bin kişiden oluşan muhteşem kitle alana sığmayınca protesto için sokağa çıkanlar çevre yolları ve alanları da doldurdular.

"Halka şeklindeki dans" anlamına gelen "Girotondi" oluşumu tarafından çağrısı yapılan ve örgütlenen yürüyüşte muhalefet partilerinden politikacılara konuşma izni verilmedi.

Barlusconi'nin zorlamasıyla çıkarılmak istenen yasa tasarısına göre; eğer davalıya karşı hakim tarafsız olmadığı gibi bir şüphe sebep gösterilebilirse, dava başka bir mahkemeye havale edilebilecek. Berlusconi'nin şu sıralar Milano mahkemesinde '80'li yıllarda hakimlere rüşvet vermekten yargılandığı bir davası sürüyor. Başbakan ve medya patronu Berlusconi suçsuz olduğunu iddia ederek, solcu savcılarının kurbanı(!) olduğunu iddia ediyor.

Söz konusu yasanın neden çıkarılmak istendiği de bu çerçevede açıklık kazanıyor. Yasa senatoda kabul edildi. İtalyan Parlamentosu bu tempo ile çalışırsa yasa taslağı Berlusconi'nin Milano davasından önce yasallaşacak.

Barlusconi ise, kendisine karşı Roma sokaklarını titreten eylemlerin gerçekleştiği sırada, Amerikan emperyalizminin başı Bush ile Irak'a yapılacak saldırı konusunun ele alınacağı Kamp David'de bulunuyordu.

Köln'de saldırılara ve savaşa karşı 50 bin kişi yürüdü

Almanya'da 22 Eylül'de genel seçim yapılacak. Şu an politik gündemi doğal olarak seçimler oluşturuyor. Partiler televizyonlarda, alanlarda yaptıkları konuşmalarla, yaptıkları afişlerle propagandalarını sürdürüyorlar.

14 Eylül günü Köln'de biraraya gelen 50 bin kişi ise, savaşa, sosyal hakların kısıtlanmasına, işsizliğe karşı tüm kente yayılan protesto gösterileriyle politik havayı ısıttılar.

Attac ve sendikaların, gençlik örgütlerinin çağrısını yaptığı ve bütün güne yayılan protesto gösterileri ve mitingler öğleden sonra yapılan merkezi bir yürüyüşle taçlandı.

"Güzel yaşamı verin bakalım-Başka bir dünya mümkün!" şiarı altında gerçekleşen ve SPD-Yeşiller hükümetinin politikalarının teşhir edildiği eylemlilikler sabahın erken saatlerinde başladı.

Kentin bir alanı hizmet söktörü sendikası ver.di, inşaat sendikası IG-Bau, metal işçileri sendikası IG-Metal, transport sendikası Transnet ve gıda sektöründe çalışanların sendikası NGG'nin gençlik örgütlerinin işgali altındaydı. Gençler "Şimdi toplumsal servet dağılacak" şiarının yazılı olduğu mavi tişörtleriyle tüm kente hakim olmuş gibilerdi. Sendikalı gençlerin eylemleri bir yürüyüşle başladı.

Yürüyüş ve mitingte toplumsal servetin dağılımı, meslek eğitimi, daha fazla iş sahası, eğitim ve küreselleşme ile yaşanan sorunlar ve sağlık "reform"u adı altında sağlık sektörünün metalaştırılması üzerine konuşmalar yapıldı. Daha

sonra merkezi yürüyüşün başlayacağı diğer alana doğru yürüyüşe geçildi.

Almanya'da resmi istatistiklere göre şu an 25 yaşın altında 540 bin genç işsiz. Bu rakam geçen yıla göre yüzde 15.6 daha fazla. 137 bin kişinin meslek eğitim yeri yok. Çünkü işverenler meslek eğitim yerlerini yüzde 7.3 oranında azalttılar. 22 Eylül seçimleriyle bu durum değişmeyeceği için, önümüzdeki süreçte gençler öfkelerini haykırmak için daha sık sokağa çıkacaklar.

Köln'ün bir diğer alanında ise Attac ve barış grupları eylemlerini gerçekleştirdiler. Öğleden önce başlayan eylemde yapılan konuşmalarda ekonomik sorunlar, sağlık sektörünün GATS anlaşması ve AB'nin Nisan ayında aldığı kararlar çerçevesinde pazara açılması protesto edildi. Seçimler, özelleştirmeler, "terörle mücadele" adı altında demokratik hak ve özgürlüklerin tırpanlanması, göçmen sorunu üzerine konuşmalar yapıldı.

Bir başka alanda, Attac'ın yürüyüş çağrısında savaşa değinilse de belli bir politik açıklık olmadığı ve Almanya'nın militarist iç ve dış politikasına karşı aktif bir direniş çağrısı yapılmadığı için, enternasyonal anti-kapitalist blokun mitingi yapıldı. Burada Irak'a yapılması planlanan saldırı, kimyasal silahlar, savaşa karşı direniş, Alman barış hareketinin durumunu konu alan konuşmalar yapıldı. Amerika zindanlarındaki siyah direnişçi ses Mumia Abu Jamal'in bir yazısı okundu. Kürdistanlı kadınlar ve Türkiye'den politik tutsakların yakınları adına

konuşmalar yapıldı. Almanya genelinde Irak savaşı karşı direnişin örülmesi için birlik platformları kurulması çağrısı yapıldı.

Bir diğer alanda ise işsizler örgütü "İşsizler yuvarlak masası"nın düzenlediği bir miting gerçekleşti. Sosyal demokrat-Yeşiller hükümeti 4 sene önce, iktidara geldiklerinde yüzde 4 olan işsizliği düşüreceklerinin sözünü vermişlerdi. İşsizliği düşüremedikleri gibi, kısa bir süre önce hazırlattıkları "Hatz Komisyonu" planı ile ücretleri aşağı çekerek Almanya'yı ucuz iş pazarına dönüştürmeyi amaçlıyorlar. Bu alandaki mitingte, hükümetin işçi ve işsiz düşmanı politikaları protesto edildi.

Öğleden sonra tüm gruplar merkezi yürüyüş için biraraya geldiler. Yürüyüş kolu miting alanına geldiğinde, katılımcı sayısı 50 bine ulaşmıştı. Miting alanında kültürel programın yanında konuşmalar da yapıldı. İsveçli alternatif Nobel ödülü sahibi yaptığı konuşma ile küreselleşmenin sonuçlarına ve savaşa değinirken; İngiltere'den "Jübi 2000" hareketi adına katılan bir konuşmacı ise İngiltere'de sağlık sektörü ve demiryollarında özelleştirmelerin sonuçlarına değindi.

Bizler de Bir-Kar olarak eyleme katıldık. "Sağlık meta değildir!" şiarı altında hazırladığımız bildirilerimizi dağıttık, "Emperyalist savaşa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmaya!" çağırın pankartımızın yanı sıra savaş karşıtı dövizlerimizi taşıdık.

Bir-Kar/Köln

Bask halkı baskılara karşı alanlarda:

No pasaran!

İspanya hükümetinin Bask Ulusal Partisi Batasuna'yı kapatmasına karşı protestolar sürüyor. Cumartesi günü "Bask ülkesi ileri!" sloganı altında demokratik hak ve özgürlüklere yönelik olarak sürdürülen saldırıya karşı bir yürüyüş gerçekleşti. 50 bin kişinin katıldığı yürüyüş aralarında tanınmış sanatçı, yazar ve müzisyenlerin de bulunduğu 500 grup çağrı yaptı.

Yürüyüş sonuna yaklaşıldığı bir sırada Bask polisi yürüyüş koluna saldırdı. Bask polisi plastik merminin yanı sıra saldırıda cop ve su panzerleri de kullandı. Polis çocuk ve yaşlıları korumak için üzerlerine uzanan yürüyüşçülerin üzerinde tepindi. Yüzlerce kişi polisin azgın saldırılarına sonucunda yaralanırken, yine yüzlercesi gözaltına alındı.

Binlerce eylemci polisin saldırılarına karşısında yılmazlığa kapılmadı, geri adım atmadı ve protestolarını oturma eylemiyle sürdürdü. Kitle İspanyol halkının "30'lu yıllardaki faşizme karşı mücadelesinde şiarlaşan "No pasaran!" (Geçit vermeyeceğiz!) sloganını haykırarak saldırılarına protesto etti.

***

Bayan Tonia Olaberria, Anarco-sendikalist eğilimli bir sendika olan CNT'nin Bask kenti Guipuzkoa'daki genel sekreteri. Sol eğilimli Alman günlük gazetesi Junge Welt, 16 Eylül 2002 tarihli sayısında bayan Olaberria ile yapılan bir röportaj yayınladı. Bask'taki son gelişmeler konusunda bir fikir veren röportajı okurlarımıza sunuyoruz...

jW: Bask topraklarında son durum nedir?

T. Olaberria: Kısaca "gergin". Çok sayıda insan Madrit hükümetinin baskı ve saldırılarına karşı ve ETA'nın giderek daha az insanın anlayışla karşıladığı eylemlerine karşı gergin durumdadır... İnsanlar aynı zamanda endişeliler. Bundan sonra ne olacak, tutuklamalar mı, parti bürolarının kapatılması mı veya

bir suikast mı?

jW: 28 Ağustos'ta solcu Uusal Bask Partisi Batasuna İspanyol yargıç Baltasar Gorzon tarafından "geçici" olarak kapatıldı. Bunun anlamı ne?

T. Olaberria: Gerici PP partisi kaynaklı, içinde ventile bağlı olan tencereyi onarmayı deniyor. Legal örgütleri ETA ile aynı kefeye koyuyor, - bu tüm saldırıların temeli-, saçma. Oysa sözkonusu olan ne aynı şahıslar, ne de ortak politik çizgi. Örneğin bir CNT üyesi, ETA üyesi olduğu iddia edilen bir çifti evinde barındırmaktan 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Onların ETA üyesi olduğunu bilmediğini söylemesi, kararı hiçbir şekilde değiştirmedir. Burada durum bu. İlişkisi olmak desteklemek anlamına, bu ise üye anlamına geliyor. Bu tüm aile için de geçerli. Bu durum halkta öfkeyi büyütüyor.

jW: Bask solcuları ve yasaklamalar konusunda ne düşünüyorsunuz ?

T. Olaberria: Yasaklamalar Batasuna için sokağa çıkmayanları da eyleme çekti. Biz 21 Eylül tarihi için bir yürüyüş planladık. Bu Batasuna'ya destek yürüyüşü değil, aksine kendimizin var olma mücadelesi. Çünkü CNT de PP hükümetinin baskılarını birinci dereceden yaşadı. Biz de hükümetin "düşman örgütler" listesinde bulunuyoruz.

jW: Sol ulusal sendika LAB genel greve gidilebileceğini söylüyor. Siz ne diyorsunuz?

T. Olaberria: LAB kendi başına genel grevi sürdürmez. Ama CNT onlar için önemli değil. Yani bize sormayacaklar bile. Biz de bundan önceki genel grevde olduğu gibi iki şey arasında tercih yapmak zorunda kalacağız. Bir kısmını yanlış bulduğumuz çağrıya mı uyacağız, yoksa grev kırıcılığını mı oynayacağız? İkincisini yapmayacağımız için gene ekşi elmayı ısırması olacağız ve eleştirilerimizi de getirmeye çalışacağız.

Dünya Ticaret Forumu'na karşı protestolar

Avusturya'nın Salzburg kentinde Pazartesi günü yapılan 7. Dünya Ticaret Forumu (WEF) protestolar eşliğinde sürüyor. Pazar günü polisin olağanüstü önlemler aldığı yürüyüşe 5 bini aşkın bir kitle katıldı. Eylem emperyalist küreselleşmeye ve onun neo-liberal politikalarına karşı gerçekleşti. Ayrıca emperyalistlerin Irak'a karşı başlatmayı planladıkları savaş da protesto edildi. Taşınan pankartlarda ve yapılan konuşmalarda, Irak'a karşı başlatılacak emperyalist savaşa karşı direniş kararlılığı sergilendi.

Geçtiğimiz yılda WEF'in yaz toplantısı protestolara hedefi olmuş, protesto eylemine katılan 3 bin kişiyi polis saatlerce abluka altında tutmuştu.

WEF toplantısı çerçevesinde 15 AB üyesi ve aday üye ülkelerden 600 temsilci bir araya geldi. Toplantı AB'nin genişlemesi sürecini, AB ve üye aday ülkeler arasında rekabet ilişkilerini konu alıyor. 2000 yılında Lizbon'da yapılan AB zirvesinde, AB'nin 2010 yılına değin dünyada en ileri düzeyde rekabet edebilen ve dinamik bir ekonomik saha yaratabilen bir duruma getirilmesi hedefi ortaya konulmuştu. Salzburg'ta yapılan son toplantı bu hedefin gerçekleştirilmesine ilişkin sorunları ele alıyor.

Reha Tekstil işçilerinden mektup...

Sendikal örgütlülüğe karşı patron-sendikacı işbirliği

Ekonomik krizi bahane ederek sendikal işçiyi yok ediyorlar. Biz Reha Tekstil işçileri de bundan nasibimizi aldık.

3 yılı bulan çalışmayla gerçekleşen sendikal örgütlülük

3 yılı bulan örgütlenme çalışmasının ardından Ağustos 2001'de DİSK Tekstil'de örgütlenip yetki aldık. Yetki başvurusundan sonra işten atılan arkadaşların tekrar işbaşı yapabilmeleri ve sendikanın kabul edilmesi için o dönemde iki gün fabrika bahçesinde eylem yaptık. Nihayetinde sendika kabul edildi ve 1 Eylül 01- 31 Ağustos '03 dönemini kapsayan iki yıllık TİS imzalandı. Sözleşme imzalanırken işveren tarafı sürekli, "Sizler çalışıp maaşlarınızı alıyorsunuz, Türkiye'nin haline hiç bakmıyorsunuz, kriz var" gibi söylemlere başvurarak basınç yaratıyordu. İşçinin o yıllarda yaşadığı kriz sanki işverenleri fazla etkiliyormuş gibi ikide bir koz olarak bizlere hatırlatıyor ve Türkiye savaşa girebilir diye duygu sömürsü yapıyorlardı. TİS bunlar üzerinden imzalandı: Yarım maaş oranında 2 ikramiye, yılda iki kez erzak, ufak tefek doğum ve ölüm yardımları... Yani ağladıkları kadar hafif bir sözleşme oldu.

Bizler de Ümraniye'de sendikal bir işyeri olalım diye, örgütlü olarak bir arada kalmak ve sendikalı olabilmek için olumlu davrandık. İlk 6 ay %15, ikinci 6 ay için de %15 zamma evet dedik. 2002'nin 6 aylık zamları 1 yıllık DİE kentsel yerler tüketici fiyatları genel endeksi artışı oranında olacaktır.

Bizler Reha Tekstil işçileri olarak 1 yıl boyunca adeta patronumuzu idare edercesine çalıştık. İşverenin, "sendikalı yapmaktansa ben bu şirketi yakıp yakarım" dediği günler aklımıza gelmişti. Yetki aldıktan sonra biz temsilciler bazı sorunlardan dolayı işverenle görüşmeye çıktıkça, "ben ne dersem o olur. Burada Allah da benim, kitap da" gibi kaba sözlerle karşılıyordu bizi. Hem küfürle konuşup hem de sonradan inkar etmesi ise işin cabası. Bu işveren istemese de bizler sabırla çalışarak, bedel ödeyerek örgütlendik ve zoru başararak sendikayı Reha Tekstil de yetkili kıldık.

Yetkiyi aldıktan sonra işe sözleşmeli olarak giren işçileri de örgütleyip sendikaya üye yaptık. Oysa patron sözleşmeli işçi alırken, "Burada sendikalı işçiler var, onlara uymadan şerefimiz ve namusunuzla çalışın" diye tembihliyordu. Sendikalı işçilere uyarmanız sizi işten çıkarırız, zaten sözleşmelisiniz diye de tehdit edildiğini duyunca sözleşmeli işçileri örgütlemek için daha bir hırsıyla çalışmaya başladık. Onlara dışarıda randevular verdik, evlerine giderek patronun tavrını teşhir ettik. Sendikanın tutumunu, örgütlü işçinin nasıl daha güçlü olduğunu, bizlerin örgütsüzkenki halimizi ve şu an örgütlü olunca neler kazandığımızı bir bir anlattık. Onlar da yapılan haksızlıklara karşı gösterdiğimiz tepkiyi gördüler. Örneğin mesai ücretlerinin maaşlarla beraber ödenmesi TİS'de belirtilmesine rağmen patron zamanında ödemeyince mesailere kalmamaya başladık. Haklı olduğumuzu, birlik olunca kazanımlarımızın olacağını gördüler.

Sendika ağalarının ihanet edeceği baştan belliydi

Patronun işe giren sözleşmeli işçilere söylediklerini DİSK Tekstil Genel Başkanı Süleyman Çelebi'ye aktardık. Biz sendikaya üye olduk, sözleşmeli işçileri de üye yapıyoruz diye patron bize küfür ediyor dedik. İşveren temsilcisinin önünde bize şerefsiz, namussuz diyenlerin, asıl kendilerinin şerefsiz olduklarını işçilere karşı davranışlarından belli olduğunu bununda söyledik. Ayrıca Birleşik Metal-İş Genel Merkezi'nde yapılan toplantıda da, hem temsilciler hem de işçiler olarak, fabrikadaki baskı ve haksızlıkları dile getirip başkanımızı bilgilendirdik.

S. Çelebi işçilerin sorunları dile getirmesi karşısında yaptığı konuşmada her iki kelimedenden birinde üretimden bahsediyordu. Sanki imalat müdürü konuşuyordu. İşçiler bu konuşmaları duyunca şaşırıldılar. Buna karşın işçiler bütün sorunları dile getirdiler. Mesailerin maaşla bir ödenmemesi, tuvalete kartla çıkılması, su içmek için izin verilmemesi vb. sorunlar. Başkan dinliyor, nasıl olur yaz Muharrem diyor, şube başkanı Muharrem Kılıç ise yazıyordu. Ama bizler bu manzaraya alıştık, sorunlar hep yazılı kalıyor. Sendika yapılan haksızlıkları işverenle tartışmıyor bile. Sanki patronu korumak veya masrafa sokmamak gibi tavırları oluyor. Çünkü daha önce birçok sorunları yazılı ve sözlü olarak sendika yöneticilerine ve Genel Merkeze bildirdik, ama başkanlar patronla çay içip gidiyorlar. Ancak temsilcilerin zorlamaları, işçilerin eylem yapmalarıyla bir şeyler düzeliyor.

Patronun ilk saldırısı ve sendika

Çelebi'yle yapılan bu toplantıda sorunlarımız yazıldı. Biz de söz aldık, bu yeni işçilerin sendikaya üye olması için. Çelebi, "Sizler üye yapın, eğer bir işçi işten atılırsa, şerefim ve namusum üstüne yemin ediyorum, o fabrikada eylem yaparım, başında da ben olurum" deyince biz de inandık ve 40 işçiyi üye yaptık. İşveren hemen tepki göstermedi. Önemli ve çok kazançlı olan siparişler yüklenince 14 kişinin işten çıkışı istendi. Bizler örgütlü gücümüzü ortaya koyduk,

kimseyi içeri tek göndermedik. Çünkü bu çıkışlar yasaya aykırıydı. Disiplin kurulunun onayı olmadan yapılan saçma sapan keyfi bir çıkıştı. 14 kişi içinde yer alan işyeri komitesinden bir arkadaşımıza, "Sen nasıl olur da çıkış kağıdını imzalamazsın, ben senin patronunum" denildi ve arkadaşımız işverenin fiziki saldırısına maruz kaldı. Patron arkadaşın yakasını çekip çıkış kağıdını buruşturup koynuna attı. Bunun üzerine arkadaş, "Sen patron olabilirsin ama bu bana hakaret etme hakkını vermez sana, burası sendikalı bir işyeri, sizi dava ederim" diyerek tepki gösterdi ve bürodan çıkıp banta döndü. Diğer 13 arkadaş da

makinaların başına oturdular.

Bu tavrı içine sindiremeyen patron, 10 dakika sonra, tartaklamaya çalıştığı arkadaşın makinasının altındaki fişi çekip makinasının kafasını fırlatarak, iş saatinde ve bandın ortasında arkadaşımızın makineadan kalkıp gitmesini istedi. Ama o anda bütün işçilerin işi durdurup ayağa kalktığını görünce biraz durdu, sözlü olarak saldırıya devam etti. "Ben sendikaymış, başkanmış, temsilciymiş tanımam, ben patronum istediğimi işten çıkartırım" gibi sözler sarfetti. Bunun üzerine bir temsilci arkadaşımız işverene, "Yapmayın, böyle tavırlar yanlış, büronuza gidin, sizinle ben ya da başkan konuşuruz bu durumu; ama şu anda bizler de sinirliyiz, sizler de sinirliyiz" deyince, patron yine "kimseyi tanımam" diyerek bu sefer temsilciyi itekleyip kavga pozisyonuna girdi. Ustalar kendisine sarılarak, yapma etme diyerek büroya götürdüler. Bunun üzerine işi yavaşlattık ve o gün 290 kişilik fabrikada 110 üyemizle yemek boykotu yaptık. 135 işçi yemek yemedi.

Bu olaydan 3 saat sonra fabrikaya gelen şube başkanı Muharrem Kılıç işçiyi sitem ederek patronun avukatlığını yapmaya başladı. Bunun üzerine patron 14 kişiyi işten çıkarmaktan vazgeçti. Ancak 3 kişiyi bu şirkette istemediğini sendika yöneticilerine bildirdi. "Baştemsilci ve 2 işçiyi çıkartın, herkesi sendikalı yaparım" diye teklif sundu. Sendika ise durumu bizlere bildirdi. Bunun üzerine temsilci arkadaşımız bizlere "temsilciyi siz seçtiniz, karar sizindir. Gitme ya da kalmama karar verecek olan sizlersiniz, çünkü işçi sınıfı adına kimse karar veremez", diyerek görüşünü bildirdi. İşçi arkadaşlar, "ya hepimiz ya da hiçbirimiz!" diyerek öneriye karşı çıktılar.

İşçilerin gıyabında gerçekleşen satış ve işçilerden direniş

Bu olay Mayıs ortalarında yaşanmıştı. Biz Reha işçileri olarak patrone bu tür saldırılar bekliyorduk. Ancak sendikanın işverenden yana tavır alacağını beklemiyorduk.

Patronun 14 arkadaş şahsında bize karşı giriştiği saldırıdan sonra, Reha Tekstil işçileri olarak tertiplediğimiz ve her yaz yaptığımız geleneksel

pikniğimizi 16 Haziran'da gerçekleştirdik. Hem katılım hem de içerik olarak pikniğimiz iyi geçti. Pikniği, katılan sınıf dostlarımız da çok beğendiler.

Bizler saldırılara hazırlıklı ve örgütlü olarak tedbirlerimizi almaya çalıştık. Kendimizin ve sınıf dostlarımızın düzenlediği etkinliklere katıldık. Bu dönemde patron, "fabrikayı küçültecem, kapatacam" gibi laflar ortaya atıp, temsilcileri dışlayarak sendikayla görüşmeler yapmaya başladı. Bizler olabilecek herşeye karşı hazırlıklıydık. İşveren ise bizlerin kafasını karıştırmak için taktikler peşindeydi. Kapalı kapılar arkasında görüşmeler, temsilcilerle görüşmeme vb. tavırlar. En son 28 Ağustos Çarşamba günü 3 temsilci, şube başkanıyla fabrika dışında görüşmek için randevu aldık. Ancak o gün mesaiye bırakıldık. Görüşmeye patronun avukatı, müdürler, Genel Başkan, şube başkanı katıldı. Sözleşme harici imzalanan bir protokolle, son 6 aylık zammın yarıya düşürüldüğünü ve 70 işçinin çıkışının kabul edildiğini duyduk.

Aynı akşam fabrikaya gidip protokol hakkında arkadaşları bilgilendirdik. Böyle bir protokolün imzalandığını, herkesin ertesi sabah bu olaya karşı hazırlıklı olarak gelmesini tebliğ ettik.

Ertesi sabah işe geldiğimizde fabrikanın önünde polisler vardı. Panzer de yerini almış, emekli polis olan idari amir de aralarında, biz de tedbiri aldık der gibi sırtıyordu. O gün sabah 08:00'de işbaşı yaptık. Hergün yemeğe saat 13:00, 13:15 ve 13:30'da üç grup halinde çıkılıyordu. O gün ise (29 Ağustos) 13:15'te bütün işçiler tek seferde yemeğe çıktık. Yemekte protokolün açıklanacağı söylendi. İşçiler, Muharrem Kılıç'ın açıklama yapacağını düşünerek yemeğe beraber çıkmaya hazırlanıyordu. Ancak üretim bölümünün kapıları kapatılarak, öğleden sonra paydos, çalışma olmayacak, yevmiyeleriniz kesilmeyecek şeklinde açıklama yapıldı. Bunun üzerine gerginlik başladı. Fabrika müdürü, avukat ve M. Kılıç açıklama yapmaya başladılar. Kimse onları dinlemedi. Hatta işçiler M. Kılıç'a tepkilerini gösterdiler; "şerefsiz, kaçta sattın, hani DİSK'in ilkeleri, hani söz ve karar tabanındı?" gibi sözlerle karşılaşan Muharrem Kılıç kurtuluşu orayı terketmekte buldu.

İşçiler saat 13:00'den 19:30'a kadar yemekhaneyi ve fabrika terasını terketmediler. İşveren kurnazca davranmış 3 günlük bir tatil hesaplanmıştı. İşçiler de örgütlülüğünü ön plana çıkarıp saat 19.30'a kadar fabrikayı terketmediler.

Polis bir kez daha patronun hizmetinde!

Pazar günü genel bir toplantı yaptık. Sendikacıları da toplantıya çağırdık, ama bahane uydurup katılmadılar. Toplantıda kararlar aldık. Ümraniye sitesinin girişinde işçiler, aileleri ve çocuklarıyla birlikte toplanıp işyerine doğru yürümeye başladık. Fabrikanın kapısı kilitliydi. Tabii ki polis hazır bekliyordu. Polis bize müdahale ederek önce yolumuzu kesmeye, temsilcileri kitleden ayırmaya çalıştı. Yasaları çiğniyorsunuz, böyle olmaz gibi sözleri işçiler dinlemeyip kapıya gelindi, ancak bizi içeriye almadılar. Kapının açıldığı bir anı kollayarak coşkuyla bahçeye girdik. Üretim bölümünün kapısı kapalıydı. Biz yine de sabah saat 08:00'den akşam 16.30'a kadar fabrikayı terketmedik.

Gün boyu sloganlarla fabrikayı inlettik. Atılan sloganlar "Reha şaşırma, sabrımızı taşıрма!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Direne direne kazanacağız!", "Reha evine patronluk neyine!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Vur vur inlesin M. Kılıç dinlesin!" ve "İşçiler burada, Süleyman Çelebi nerede!"

Gösteri yapan diğer işçiler de arka kapıdan içeri alındı. İşçiler eylemin basına yansımaları çok istemelerine rağmen hiçbir basın kuruluşu gelmemişti. Turkuaz patronları eylemden rahatsız oldular. Zira bu eylem sitedeki diğer işçilere örnek olabilirdi. Bunun üzerine savcılığa, Reha işçilerinin fabrikayı işgal ettiği ve üretim yapmadığına dair ihbarda bulundular. Sivil,

resmi ve çevik kuvvetten oluşan 300 kişilik polis ordusu fabrikanın önündeydi. Gelen emniyet müdür yardımcısı Hasan Kaynar ve çevik kuvvet amiri, patronun temsilcileri gibi konuşmalar yapıyorlar ve işçilere bir an önce fabrikayı terketmeleri için baskı yapıyorlardı. İşçiler merdivende oturarak 3 arkadaşı noter çağırarak için görevlendirdi. "İşimize geldik, bizi içeriye almıyorlar, üstelik fabrikayı işgal etmekle de bizi suçluyorlar, noter gelip bu durumu tespit etsin...". Ancak, çağrımız ortada kaldı, çevredeki noterlerin hiçbiri gelmedi.

İşçiler birçok zorluğu aşarak örgütlendikleri sendikalarından hiçbir yöneticiyi yanlarında görmediler. Ne bir avukat, ne de bir sendika yöneticisi ortada yoktu. Bu olayda sendikanın çok pasif

olduğunu işçiler gördü. Ve şunu anladılar, bu sendikaların başındakiler sadece laf canbazıdır, ama iş icraata gelince kaçıyorlar. Temsilcilerin şube başkanı M. Kılıç'ı işçinin yanına getirmek için ikna etme çabaları sonuçsuz kalınca, bizzat işverenle görüştüler. Patron sendikayla protokol yapıldığını ve anlaşıldığını, bu şartlarında işçilerin bir kısmını çıkarmak gerektiğini sırtarak anlatması üzerine temsilciler, "Tamam biz burayı terk edeceğiz, işçi çıkar, ama son giren ilk çıkar, oysa siz eski işçiyi çıkarıp yenisini tutuyorsunuz" diyerek oynanan oyunu teşhir ettiler.

Bu saldırıya sendikadan tepki gelmesi bir yana, yönetim patronla anlaşarak saldırıya ortak olmuştu. Bizler bu konuyu sendikayla görüşeceğiz diye patronla kapıda görüşürken, çevik kuvvet amiri de kendini ispatlar gibi timiyle marş adımlarla ön kapıdan işçilerin olduğu kapıya doğru saldırı komutu veriyordu ve bunu izleyen patron keyifleniyordu.

Yukarı çıkarken asansörün içinde mahsur kalan kadın ve çocukların çığlıklarını duyduk. Yukarıda ise polis işçilere gaz sıkıyordu. 50-60 yaşındaki analarımızın ve çocuklarımızın gözleri yaşlıydı. Coplar çekilmiş, bir işçi polis tarafından tartaklanıp 40 polisin arasına alınmıştı. Temsilciler çevik kuvvetin başındaki komiser ve işçilere şunu söylediler, "Arkadaşlar bir arkadaşımızı aldılar." Bunun üzerine polisle pazarlık yaparak arkadaşımızı geri aldık. Bundan sonra temsilciler olarak polisin saldırgan tutumunu protesto ettik. Ardından örgütlü bir şekilde karar alarak fabrikayı terkettik.

Reha Tekstil işçileri

"Kahrolsun sendika bürokratları!"

(Olayların devamını özetleyen aşağıdaki bölüm, bir Reha Tekstil işçisinin gazetemize ulaşan mektubundan alınarak ortak metne eklenmiştir-SY Kızıl Bayrak)

2 Eylül'de ikinci grup işçi de sokağa atıldı ve atılanların toplam sayısı 130'a ulaştı. 29 Ağustos'ta atılan işçiler aileleri ile birlikte önce DİSK Genel Merkezi bastı. Burada Kazım Doğan'ın işçilere hakaret etmesi karşılıksız bırakılmadı, sınıfa ihanet eden bu zat işçiler tarafından tartaklandı. 1 Eylül Pazar günü Reha işçileri DİSK Başkanlar Kurulu'nun yapıldığı toplantı salonuna sloganlarla girerek bastı. Bu esnada işçiler, "DİSK üyene sahip çık!", "DİSK üyenden korkma!", "Üye burada, Çelebi nerede!", "Kahrolsun sendika bürokratları!" "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını attılar. 20 dakika beklenildiği halde hiçbir sendika yöneticisi işçilerle görüşmeye gelmedi. Uzun bir bekleyişin ardından kapılar zorlanarak içeriye girildi. Sendikacılar korku içindeydi. Birkaç sendikacı gelen işçilere karşı kalkan olarak sandalyeleri kaldırmıştı. Daha sonra diğer sendika başkanlarının araya girmesiyle ortalık biraz yatıştırdı.

Bu arada S. Çelebi ve Kazım Doğan'ın işyerine gelip patronla görüşeceği sözü verildi. İşçiler Pazartesi günü fabrikanın önüne geldiler. Onları ilk karşılayan yine polisler oldu. Öğleye doğru sendikacılar ve avukat gelerek patronla görüşmeye başladılar. Bu arada sendikanın aldığı bir kararla işyeri temsilcilerin görevine son verildiği haberi gelmişti. Fakat işçilerin kararlılığı sayesinde görüşmelere S. Çelebi, K. Doğan, M. Kılıç, sendika avukatının yanı sıra 3 temsilci de katıldı. Temsilciler toplantıda; "Hepimiz işimizi geri istiyoruz, biz işçiler de fedakarlık yapalım, bu sorunu birlikte çözelim" dediler. Temsilcilerin neyi önerdiyse patron reddetti. 134 işçiyi işten çıkardığını söyledi.

Bunun üzerine S. Çelebi sürekli patrona rica-minnet ediyordu. Aciz durumda kalan Çelebi, "40 yıldır bu örgütün başındayım, hiç öyle bir şey gelmemişti başıma. Siz (patrona) yıprandınız, bizim de onurumuzla, itibarımızla oynadılar. Bu işi ortak bitirelim" diyerek, satışı bir an önce sonlandırmak için çaba harcadı. Patron ise, Çelebi'nin sözleri üzerine sendika ağalarını koruyarak; "Kimse bu sendika işçiyi sattı diyemez. Bu sendika herkesin hakkını fazlasıyla savundu. Ben de bu sendika için büyük fedakarlıklar gösterdim. Herkesin hakkını hukuka göre ödüyorum. İsteseydim bütün işçileri 17. maddeden tutup gönderebilirdim ama yapmadım" dedi.

3 saatlik toplantının ardından S. Çelebi, hiçbir açıklama yapma gereği duymadı. Genel Başkan yardımcısı Kazım Doğan varılan anlaşmayı işçilere duyurdu. Yapılan anlaşma ile 130 işçi kapı önüne kondu. Kıdem ve ihbar tazminatlarının en kısa zamanda ödeneceği söylendi. Bunun üzerine işçiler tepki gösterdi. İşçilere yapılan duyuruda, eğer dağılmazlarsa polis çağrılacağı tehdidi savruldu.

130 işçi sokağa atılırken, sendika patronla işçilere bir açıklama yapmadan toplu sözleşmede sağlanan ücret artışını da aşağı çekerek, fiilen esnek üretim dayatıldı. Patronlar daha yasa çıkmadan pratikte uygulamaya başladılar. Tabii bunu şimdiden başarabilmeleri sendika ağalarının ihaneti sayesinde olmaktadır.

Bu süreci yaşayan işçiler, yeni mücadelelere daha bilinçli katılmak için bir deneyim kazanmış oldular. Ve amaç, örgütlülüğü tüm bölgeye yaymaktır. Bunun önemi Reha Tekstil deneyimi üzerinden daha açık görüldü.

Yeni dönem, sorunlar ve umut ordusunun yürüyüşü

Okulların açılmasıyla birlikte eğitimle ilgili sorunlar da yeniden gündeme geldi. Temel sorunlardan biri de yapılan masraflar. Kayıt, kitap, forma vb. derken dökülen tonla para. Bütçeleri dar olan işçi ve emekçiler için doğal olarak bu sorun en önde geliyor. Kafalar öncelikle bu soruna yöneliyor.

Parasız olması ve böylelikle herkesin yararlanması gereken eğitim bizlere pazarlanıyor. Bu yüzden pek çoğumuz güçlükle okuyabilmekteyiz. Hatta bazılarımız yine bu sebeple okula devam edemiyoruz. Eğitime bütçeden ayrılan payın %2.2'lerde dolaştığı, okul başına ortalama 105 milyon ödenek ayrıldığı koşullarda bizlerden alınan paraları da vermek zorundaymışız gibi bir izlenim oluşturuluyor. Bunun karşılığında bizlere verilen bilimsellikten uzak, gerici-faşist disiplin yönetmeliklerine dayanan, kafatasçı bir eğitim oluyor.

Okullarda eğitim diye dayatılan ne?

Okullarda gördüğümüz eğitim giderek bilimsellikten uzaklaşıyor. Yeni dayatmalarla, baskı politikalarıyla, mantık dışı uygulamalarla bizleri robotlaştırmak eğitimin temel amacı haline gelmiş durumda. Düşünce sistemimizi körelten ezberci eğitim sistemi; düzene hizmet edecek, uysal köle rolünü oynayacak insan tipi yetiştirmeye çalışıyor. Coğrafya, tarih gibi bilim dalları bizim eğitim sistemimizde "milli"leşiyor. Bu saçma "kahramanlık" bilgilerini sınıf geçmek için öğreniyoruz. Kafalarımızı gereksiz bilgi yığılmasıyla dolduruyorlar.

Okullarda dayak ve baskıyla karşılaşıyoruz

Devlete ait bu "eğitim yuvaları" bizlere matematiği, kimyayı vb. dersleri öğretmek bir yana, bir de bizi eğitmek görevini üstlerine almış durumdadır. Bir taraftan bizi "bilgilerle donatıp", bir taraftan da eğitecekler. Ellerine sopayı alıp başlıyorlar işe. Her ağzımızı açtığımızda karşımıza yönetmelikler çıkıyor. YASAK! YASAK! YASAK! Çorabımızın rengini beğenmeyip kapıdan kovuyorlar. Saçını niye bu kadar uzattın deyip gönderiyorlar. Tek tip kıyafet, tek tip yaşam, tek tip insan... İstedikleri kafalarında çizdikleri boyun eğen köle modeli yaratmak.

Kendimize yabancılaştırılıyor!

Bir yığın gereksiz konuyla dolu müfredat sayesinde bütün okul hayatımız kitap sayfalarını ezberlemekle geçiyor. Kafamızı kaldırıp çevremizde olup bitenleri görmemiz engelleniyor. Böylece düzen, eğitim sisteminde amaçladıklarını bir bir gerçekleştiriyor. Biz ders çalışırken birbirini ardına işçi ve emekçileri daha da yoksullaştıran, bizlerin eğitim hakkını elinden alan yasalar meclisten geçiyor. "Babana bile güvenmeyeceksin!" diye başlıyorlar söze. Gitgide bencilleştirip toplumsal düşünmekten uzaklaştırarak hedeflerine ulaşmayı planlıyorlar. Bizi birbirimizle yarıştırdıkları onlar bizim adımıza pazarlıklar yapıp imzalar atıyorlar.

Eğitimde fırsat eşitsizliği derinleşiyor

Eğitimin paralı hale getirilmesi ile yoksul emekçi çocukları artık okula devam edemiyorlar. Anayasanın 42. maddesine göre eğitim toplumda herkes tarafından yararlanılabilen ve parasız olması gereken bir hizmet. ÖSS gibi geri bir sınav sistemiyle öğrenciler yarıştırılıyor. Üniversite okuma hakkı binlerce öğrencinin elinden alınıyor. Üniversitelerden sonra liselerin de haraca bağlanması söz konusu. Bizlerden her sene bağış diye alınan paraların miktarı artacak ve

yasallaşacak. Şu anda bu uygulamayı gündeme getirmeyen düzen, yakın zamanda bunu yeniden dillendirmeye başlayacaktır. Zira seçim dönemleri kurdun koyun postuna büründüğü dönemlerdir.

Bu dönemin atılmasıyla birlikte liselerin haraçlandırılması yasasıyla karşımıza çıkmaları bizi şaşırtmayacak.

Eğitimde fırsat eşitsizliği her geçen gün derinleşiyor, emekçi çocukları okuyamaz duruma getiriliyor. Okullarda köreltilen bizim yaşamımız, çalınan bizim haklarımız ve beyni uyuşturulan bizleriz. Kendi taleplerimiz için, kendi örgütlerimizde mücadele edeceğiz. Yaşamımızın köleleştirilmemesi, etrafımızda örülen duvarları yıkmak için mücadele edeceğiz. Hemen şimdi!

Umudu ve kavgayı büyütme için ALGP saflarına

Lise öğrencilerinin mücadele edebilecekleri en yakın adres onların kendi örgütleridir. Bizler bu bilinçle, geçmişte birçok lisede kararlılığıyla kendini kanıtlamış, liseli öğrencilerin öz örgütlülüğü olarak taleplerini alanlarda şiarlaştırmış Ankara Liseli Gençlik Platformu'nun umut ve kavgaya bayrağını yeniden dalgalandırmaya hazırlanıyoruz. Sorunlarının farkında olan, bunlara karşı mücadeleyi görev kabul eden tüm liseli dostlarımızı ve okullarımızı kendi örgütlülüklerini inşa sürecine katılmaya, örülecek mücadeleye bir tuğla koymaya çağırıyoruz!

Bu çağrıya sessiz kalma, geleceğine sahip çık!

(Liseli Ekim Gençliği'nin Eylül sayısından alınmıştır...)

Bu yasa meclisten geçmeyecek!

Üniversiteleri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmak, emekçi çocuklarının sınırlı eğitim olanağını gaspetmek ve yüksek öğrenimi tümüyle bilim dışı, ticari bir meta haline getirmek için geçen yıl hazırlanan YÖK yasa tasarısı mecliste bekliyor. Har(a)çların şu anki miktarının 4 katına, yaklaşık 850 dolara çıkmasını, kredi ve bursların kısılmasını, öğretim elemanlarının sermayedarlar için ücret karşılığı çalışmasını, üniversite öğrencilerinin her türlü akademik-demokratik talebinin bastırılmasını getirecek olan yasa tasarısına karşı geçtiğimiz yıl öğrenci gençliğin ileri unsurları güçlü eylemler örgütlediler. Bu yasanın geçmesine izin vermeyeceklerini gösterdiler.

Yasa tasarısının arkasına gizledikleri yalanlar

Peki bu yasa nasıl gündeme geldi? Borç faizlerine ve silahlanmaya ayrılan devlet bütçesinde eğitimin payı yıldan yıla azaltıldı. '93'te %4.8 olan oran, 2001'de %2.2'ye çekildi. Üstelik bu paranın aslan payı, yaklaşık 5/6'sı özel üniversitelere verildi. Bu durumdan rahatsız olduklarını dile getiren devlet üniversitelerinin rektörleri bir süre havanda su dövmelerinin ardından kendi çözüm önerilerini sundular; öğrenciler gördükleri eğitimin karşılığını ödemeliydiler.

Böylece üniversite eğitiminin tümüyle paralı olması yolunda ciddi bir adım atılması planlandı. Zaten hazırlanan yasanın içeriği de bunun itirafıdır. Üniversitenin gelirlerinden "işletme hesabı" olarak bahsedilmesi de üniversitelerin ticari şirketler, öğrencilerin müşteri olarak görüldüğünün resmidir. Bir de YÖK Başkanı ve kimi rektörlerin yaptığı arsızca açıklamalar var. Güya bu sistemle zenginden alıp fakire vereceklermiş, üniversiteler bu yasayla çağdaşlaşacakmış... Yasa tasarısı metninin kabaca okunması bile bu söylenenlerin

gerçeği yansıtmayan sözler olduğunu gösteriyor. Yasayı gerekçelendirmek için kamuoyuna sundukları ideolojik argümanlar ise temsil ettikleri burjuva sınıfın bakış açısına göre şekilleniyor. Diyorlar ki, bir öğrenci aldığı eğitimin karşılığında ileride bunun faydasını görecektse bu faydanın maliyetini de karşılamalıdır. Sermaye, herşeyi çıkar hesaplarına dayandırıyor, alış-veriş, ticaret yasalarını topluma dayatıyor. Oysa eğitim toplumsal bir etkinliktir ve asıl amaç toplumsal fayda olmalıdır. Eğitim, en temel insan haklarından biridir.

Saldırıya karşı birleşik mücadele için ALGP saflarına!

Geçtiğimiz yıl üniversitelerde bu saldırıya karşı güçlü bir mücadele bayrağı yükseltildi. Kurulan platformlarda biraraya gelen öğrencilerin mücadelesi amfilere, kampüslere sığmayarak alanlara taşdı. 18 Mayıs'ta polis terörüne rağmen Kızılay'ı özgürleştiren üniversite öğrencileri "Bu yasa meclisten geçmeyecek!" şiarını haykırarak bu yasanın savunucularına üç-beş kişi olmadıklarını gösterdiler. Kızılay'daki bu büyük eylemde biz liseliler de üniversiteli gençliğin yanında yer aldık, ortak sorunumuzun karşısına çıktık. Çalınmaya çalışılan bizim geleceğimizdi, geleceğimize sahip çıktık. Bu yıl da aynı kavgaya alanlarında yerimizi alalım, geleceğimizi gaspetmeye çalışanları durduralım!

YÖK Başkanı Kemal Gürüz "istedikleri kadar bağırsınlar paralı eğitime geçilecek!" demişti; istemedikleri kadar bağıralım ve her düzeyde eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkını kazanalım! Birleşik-örgütlü gençlik mücadelesinde yerimizi almak için ALGP saflarına!

(Liseli Ekim Gençliği'nin Eylül sayısından alınmıştır...)

Emperyalist savaşa karşı enternasyonal dayanışma!

Emperyalizm sömürgeciliktir, yayılmacıdır, tekellerin dünya çapında mutlak egemenliğidir. Onun politikaları özgürlük ve demokrasi üzerine değil, yağmaya, talana ve egemen güç olmaya dayanır. Ekonomik olarak teslim alamadığı ülkeleri askeri işgallerle teslim almaya çalışır. Bugün ABD emperyalizminin yaptığı da budur.

ABD, dünya jandarması olma konumunu daha uzun yıllar sürdürebilmesinin güvencesi olarak "Yeni dünya düzeni" stratejisini, her ne olursa olsun tümüyle hayata geçirmekte görüyor. Bir yandan İMF, Dünya Bankası gibi faizci finans kuruluşları aracılığıyla borç batağına çektiği bağımlı ülke ekonomilerini çökerterek teslim alıyor. Arjantin, Brezilya, Türkiye vb. ülkeler bunların başlıcaları. Diğer yandan muazzam askeri gücüne dayanarak açıktan saldırı ve işgaller başvuruyor. 11 Eylül saldırısı bu stratejisini açıktan ve hızlı bir şekilde hayata geçirmede ABD emperyalizmine sadece bir bahane olmuştur.

Dünyanın enerji alanında stratejik öneme sahip en önemli bölgelerinden biri de, Ortadoğu'dur. Bu bölge sahip olduğu zengin doğalgaz ve petrol kaynaklarıyla sürekli emperyalistlerin açık müdahalelerine maruz kalmıştır. Tam da bu nedenlerle ABD emperyalizmi, Irak'a saldırıyı gündeme getirmiştir. "Saddam'ın diktatörlüğü", "elinde kimyasal ve biyolojik silah var" propagandası kitleleri aldatmaya yönelik, emperyalist niyetlerini meşrulaştırmak amaçlı söylediği koca bir yalandır.

Türkiye'nin işbirlikçi sermaye devleti her zaman olduğu gibi efendisinin yanında yer almış, nasıl sadık bir uşak olduğunu göstermiştir. Tüm hazırlık ve gelişmeler, Türkiye'nin bu sefer savaşın bizzat içinde

olacağını gösteriyor. 12 Ağustos tarihli Milliyet gazetesindeki şu haber bütün bunları doğruluyor: "Türkiye İsrail'den 54 adet Harpy insansız, bombalı hava aracı satın aldı. Harpy'ler radar sistemlerinin yanı sıra düşmanın stratejik noktalarının yok edilmesinde de füze gibi görev yapıyor. Üst düzey bir savunma yetkilisi Milliyet'e '1997-98'de pazarlıklar ilk başladığında Suriye'deki bir hedefi açık pencereden içeri girip imha edecek silah sistemi olarak tanıtılmıştı. Suriye ile ilişkiler düzeldi, ama artık aynı şey İran ve Irak için geçerli' demektedir."

İşbirlikçi sermaye devleti krizi gerekçe göstererek İMF-TÜSİAD yıkım programları sonucu, milyonlarca işçi ve emekçiyi işlerinden atıp, sefalet ve açlığa mahkum etmiş, ülkeyi uluslararası tekellerin yağma ve soygununa açmıştır. Suç dosyası oldukça kabarık olan sermaye devleti bu sefer ABD emperyalizminin yanında Ortadoğu halklarına karşı suç işlemekte sakınca görmemektedir. ABD ile yapılan kirlili pazarlıklar sonucu "Aslan Mehmetçiğin" yani işçi ve emekçi gençlerin kanını, canını pazarlamıştır.

Eğitime, sağlığa, emekçiye gelince kriz var, bütçede yeterli para yok diyenler, sıra silahlanmaya

ABD emperyalizmi yanbaşımızdaki İncirlik Üssü'nden kalkan uçaklarla Ortadoğu'ya kana bulamaya hazırlanıyor...

Emperyalist savaşı durduralım!

Gelen savaş
Bu gelen ilk savaş değil.
Çok savaş oldu bundan önce.
Bittigi gün en son savaş
Bir yanda yenilenler vardı gene,
Bir yanda yenilenler vardı.
Yenilenlerle yanında
Kırılıyordu halk ağıltan.
Yenilenlerin yanında
Halk ağıltan kırılıyordu.

Bertolt Brecht

İncirlik üssü kapatılsın!

önemini bir kat daha artırmaktadır. Biz, Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi olarak Adana'daki emperyalist savaş karşıtı herkesi demokratik kurum ve kuruluşları, işçi ve emekçi halkımızı emperyalist savaşa karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası olarak İncirlik Üssü'nün kullanılmasını ve kapatılmasını yönünde mücadeleye çağırırız.

İncirlik Üssü kapatılsın!

Emperyalist savaşa hayır!

Amerikan askeri olmayacağız!

(Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Eylül sayısından...)

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz, değiştirmeli baştan sona bu düzeni"

Arkadaşlar,

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz, değiştirmeli baştan sona bu düzeni" diyen Pir Sultan Abdal, yüzyıllar öncesinden düzenin çözümsüzlüğünü ortaya koymuştu. Biz işçi ve emekçilerin hiçbir sorumluluğu olmadığı halde, işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun adına ülkeyi yönetenler, kendi yapısal krizlerini bizlere fatura etmişler, bunun sonucunda iki milyona yakın insan işinden atılmış, çalışanların hakları ise saldırı yasalarıyla gaspedilmiştir.

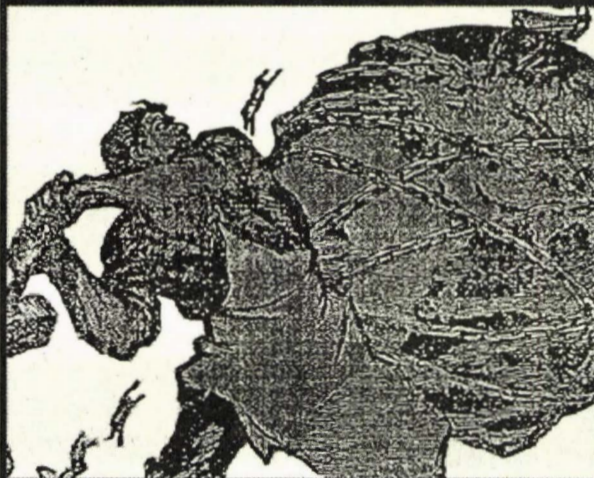
İMF, DB gibi emperyalist finans kuruluşlarıyla yaptıkları kölece anlaşmalarla ülke baştan sona yerli ve yabancı tekellerin talan ve soygununa açılmıştır. Öyle ki toplam borç 204 milyar dolara çıkmış, ödenecek borçlar, ulusal geliri 50 milyar dolar aşmış, kişi başına gelir 2219 dolara düşmüş, kişi başına borç ise 2918 dolara yükselmiştir. Bu ülkede açlık ve işsizlik milyonlarca insanın ilk meselesi haline gelmiştir.

Hakkını arayan kim olursa olsun, toplumun emekçi kesimleri devletin azgın saldırı ve terörüne maruz kalmış, birçok yerde grevler yasaklanmıştır. Çürüyen sermaye düzeni pisliklerinin üstünü örtemez duruma gelmiş, rüşvet, yolsuzluk, banka hortumlama vb. haberler ülkenin gündemine oturmuştur. İlginç olan hergün karşımıza çıkıp "vatan-millet" edebiyatı yapan parti yöneticilerinden tutun da devletin çeşitli kurum ve kuruluşlarında görev yapan üst düzey bürokratlar, iş dünyasından büyük patronlar ve bakanlar sözde

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ne AB, ne seçimler, ne medis!..

"Bozuk düzende sağlam çark olmaz, değiştirmeli baştan sona bu düzeni!"

temiz toplum yaratmak adına çeşitli isimlerle yapılan operasyonlar sonucunda ya istifa ettiler, ya da yargılandılar.

Ancak sistem tüm kurum ve kuruluşlarıyla, ABD'ci-İMF'ci düzen partileriyle teşhir olmuş

durumdadır. Tam da bundan dolayı, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısının gündemde olduğu şu günlerde, içerde İMF-TÜSİAD yıkım programlarının daha sorunsuz uygulanmasına duyulan ihtiyaç sermaye sınıfına seçimi dayatmıştır. Tüm sermaye partileri İMF programlarını eksiksiz uyacaklarına dair garanti vermişlerdir.

ABD'ci düzen partilerinin iktidara gelmek için boş vaatlerle biz işçi ve emekçilerden istedikleri oy karşısında boş hayallere kapılmak, onlara oy vermek en büyük yanılgımız olacaktır. Şu veya bu partinin hükümeti kurması, varolan hükümetin değişmesi sermaye sınıfı açısından yorulan, yıpranan atların değişmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

Yapmamız gereken; iş yerlerinde, semtlerde, mahallelerde çeşitli etkinlik ve toplantılarla seçim vesilesiyle düzeni teşhir etmek, işçi ve emekçileri devrimci mücadeleye çağırarak olmalıdır. Bugün sermayenin bizlere doğrulttuğu seçim silahını kendilerine çevirecek olan yine bizleriz. Yeter ki düzen ve ABD'ci düzen partileri arasındaki kopmaz bağı görelim. Yeni-eski, denenmiş-denememiş, "sol"-sağ yalanlarına kanmayalım. Sınıfın bağımsız devrimci platformunun adaylarını destekleyelim. Oyumuzu devrim ve sosyalizm mücadelesine verelim!

Kaholsun ücretli kölelik düzeni!

(Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Eylül sayısından...)

ÇHD'li avukatlardan F tipi hücreler hakkında kapsamlı bir dosya...**“F (hücre) tipi insan haklarına saldırıdır!..”**

F tipi cezaevlerinde müvekkili bulunan avukatlar F tipi cezaevlerinin açılmasından bu yana yaşanan hak gasplarını ve uygulamaları içeren bir dosya hazırlayarak basın açıklaması düzenlediler. 19 Eylül'de Çağdaş Hukukçular Derneği'nde düzenlenen açıklamada söz alan avukatlar, F tipi cezaevlerindeki uygulamalara yer verdikleri dosyanın içeriğini kısaca açıkladılar. Açıklamada şunlara yer verildi:

“Uzun zamandır süren Ölüm Oruçları karşısında kamuoyunu yeniden duyarlılığa çağırmak ve hücrede/tecritte tutulan insanların durumunu bir kez daha gözler önüne sermek için bu toplantıyı düzenledik. F tipi cezaevlerinde neler yaşanıyor, hak gaspları nedir, sağlık problemleri neler? Bu konular hiç gündeme getirilmedi. Biz içerideki görüntüyü dışarıya çizmeye çalıştık. Tek tek uygulamaları aktarmaya çalıştık. Mektupların imhası, ilaç paralarının tutuklulardan alınması, arama ve sayımlar, sağlık, beslenme, savunma hakkı, mahkemeye

sevlerde çıkan sorunlar gibi birçok konuda açıklamalar yaptık. F tipi cezaevlerinde bir uygulama birliği olmadığını gördük. Her cezaevinin kendine göre bir uygulama yöntemi var.

“Hazırladığımız dosyada özellikle F tipi cezaevlerinin ilk açıldığı dönemde avukatların tuttuğu tutanaklar, ailelerin gözlemleri, basında çıkan yazılar, müvekkillerimizin mektupları ve yine bizim tanık olduğumuz bir çok olay bulunuyor. Avukatlar olarak özellikle savunma konusunda ciddi sıkıntılar yaşıyoruz. Dosyalarımızın içeri girip giremeyeceğine infaz koruma memurları karar veriyor. İçeriye ancak boş bir kağıt ve kalemle girebiliyoruz. Müvekkillerimiz ise avukat görüşüne gelirken dayatılan arama yüzünden ayakta kalırlarını çıkararak görüşe geliyorlar. Uygulanan tecritten dolayı psikolojik sorunları olan tutuklular var. Mahkeme ve hastanelere yapılan sevlerde kullanılan özel ring araçları hücreye dönüştürülmüş durumda ve hiç kıpırdamadan

saatlerce yolculuk yapmak zorunda kalıyorlar...”

Kandıra F tipi cezaevinde bulunan bir tutsağın kardeşi de söz alarak, kendilerine ve tutsaklara dayatılan insanlık dışı uygulamaları anlattı. Daha sonra Ölüm Orucu'ndayken Tekirdağ F tipi cezaevinden tahliye edilen Metin Günay söz aldı. Özellikle sağlık sorununun ciddi boyutlara ulaştığını, hastaneye geç götürüldüğü için bir tutsağın gözleri önünde yaşamını yitirdiğini anlattı. Kullanılan su artezyen suyu olduğu için tifo olan tutsaklar olduğunu, ancak bunların gizlendiğini ve hastanelerdeki birçok tutsağın tedavilerinin yapılmadığını söyledi. Ayrıca psikolojik sorunu olan tutsaklar olduğunu ve aileleriyle görüştürülmediklerini aktardı.

Açıklamaların ardından “F (Hücre) Tipi İnsan Haklarına Saldırıdır” adlı dosya basına dağıtılarak kamuoyunun hücrelere karşı çıkması gerektiği vurgulandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

F tipi (hücre) protestoları...**Hollanda Konsolosluğu'na dilekçe eylemi...**

F tipi cezaevlerine karşı Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin konsolosluklarına dilekçe verme eylemi devam ediyor. TAYAD ve TUYAB'lı aileler, Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği, Sosyalist Demokrasi İstanbul İl Örgütü Girişimi ve Tüm-Bel-Sen Genel Merkezi'nden temsilciler 13 Eylül'de Hollanda Konsolosluğu önünde bir araya geldi. Ölüm Orucu direnişinin 96. şehidi olan Fatma Tokay Köse'nin adı ve resminin bulunduğu;

“F tipi ve tecrite karşı mücadele, Ölüm Orucu ve çeşitli direnişlerle devam ediyor. Şimdiye kadar 97 tutuklu yaşamını yitirdi, yüzlerce sakat kaldı. ...

“F tipi projesinde Avrupa Birliği'nin de imzası vardır. Dolayısıyla ortaya çıkan sonuçlardan Avrupa Birliği de sorumludur.

Daha fazla ölüm ve sakatlanmaların olmaması, fiziki ve psikolojik rahatsızlıkların artmaması için, F tiplerinde tecrit

ve izolasyona son verilmelidir.” yazılı dilekçeler doldurularak imzalanarak içeri alınmayan temsilciler tarafından kapıdan verilebildi. Dilekçelerin kabul edilmesinin ardından eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Taksim'de hücreleri protesto eylemi...

F tipi cezaevlerindeki tecrit ve insanlık dışı uygulamalara karşı başlatılan Ölüm Orucu direnişinde sakat kalarak tahliye edilen tutsaklar ve TUYAB'lı aileler, 14 Eylül Cumartesi günü saat 13:00'de, Taksim'de bir yürüyüş düzenledi. Bilindiği gibi, 19 Aralık katliamıyla birlikte açılan hücreler, yüze yakın şehit ve yaklaşık beşyüz kişinin sakat kalmasına neden oldu. F Tipi zindanlardaki insanlık dışı uygulamalar ve tecrit ise her türlü çabaya rağmen artarak devam ediyor. Hücre gerçeğini herkese göstermek için Taksim Meydanı'nda bir araya gelen aileler ve çoğu Wernica-Korsakoff hastası olan tutsaklar, kırmızı

karanfillerle kol kola sessiz yürüyüşü başlattılar. Birçoğunun zorlukla yürümesi karşısında ancak İstiklal Caddesi'ndeki Fransız Konsolosluğu önüne kadar gelindi. Burada ellerindeki kırmızı karanfilleri yere bıraktıktan sonra “Bu yürüyüş F tipi cezaevlerinde süren tecrit ve izolasyona karşı yapılmıştır. Bugün hala yüzlerce devrimci tutsak bu işkenceye karşı mücadele veriyor. Bizler de birkez daha tecrit ve izolasyon kalkmalı, insanlık dışı uygulamalara derhal son verilmelidir diyoruz.” açıklaması yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem böylece bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İstanbul)

Kayıtlar bitti, soygun devam ediyor!

Kayıtlarda veliler iliklerine kadar soyuldu. Bu yıl ekonomik zorluklar yüzünden 250 bin çocuğun eğitim hakkı elinden alındı. Kayıt paralarını ödeyemedikleri için çok sayıda öğrenci de açıkta kaldı.

ALGP'nin “kayıt parası”na karşı yürüttüğü faaliyetler devam ediyor. Kayıtların son günlerinde yaşanan yoğunlaşmayı iyi değerlendirip dört okula daha bildiri dağıtımını yaptık. Bir okulda veli sayısı az olduğu için bildirimizi ilan panosuna astık. Gittiğimiz dört okulda da afişlerimizi en iyi görünen yerlere ve duraklara yapıştırdık. Dağıtım yapamadığımız okul ve alanlarda ise kuşlarımızı kullandık.

Yeni bir dönem kayıt soygunu da böylece bitmiş oldu. Ancak okullarda para alınmaya devam edilecek. Yani soygun sürecek. Katkı paylarıyla, tebeşir, spor, yazılı kağıdı vb. isimler altında toplanan paralarla eğitimin masraflarını bize yüklemeye çalışacaklar. Masraflar ise bu sene çok daha fazla el yakıyor. Kimbilir birçoğumuz ayakkabısız, deftersiz, kitapsız bir yılı bitirmeye çalışacağız. Tabii masrafları kısmak için eski kitaplara rağbet edeceğiz.

Bizlerin eğitim hakkımıza el uzatanlara karşı mücadelesi ise devam edecek. Paralı eğitim karşı çalışmalarımızı, okullar açıldıktan sonra bir üst boyuta taşıyacağız.

Herkese her düzeyde eşit, parasız, bilimsel eğitim hakkı!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde kitlesele etkinlik

3. Bölge'den bağımsız sosyalist milletvekili adayı Müslüm Turfan da kısa bir konuşma yaptı. Saat 14:30'da başlayan etkinlikte ilk olarak Grup Eksen sahne aldı. Grup Eksen'in seslendirdiği marşların ardından Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu'nun sunduğu şiir dinletisi beğeniyle dinlendi. Daha sonra Ekrem Ataer'in seslendirdiği parçalara sıra geldi. Ataer'in şarkılarının arasında kitleyle konuşması oldukça etkili oldu. Verilen aranın ardından Nazım Hikmet'in "Memleketimden İnsan Manzaraları" kitabından bir bölümün etkili ve ezbere okunması ilgiyle izlendi.

İstanbul 3. Bölge'den bağımsız sosyalist aday Müslüm Turfan yaptığı konuşmada, düzenin işçi ve emekçilere IMF yıkım programları, savaş ve savaşın faturasından başka bir şey sunmadığını belirtti ve şunları söyledi: "Bizim sosyalist bağımsız adaylar olarak hedefimiz meclis değil. Hedefimiz bu saldırılara karşı bir cephe örmek, örgütlenmek, işçi ve emekçileri bilinçlendirerek mücadeleye

çağırmaaktır. Bu çerçevede hepinizi, tüm sınıf kardeşlerimizi seçimlerde sosyalist bağımsız adayları desteklemeye davet ediyorum."

Ozan Mahmut'un sunduğu canlı parçalar eşliğinde çekilen halaylarla program bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

15 Eylül Pazar günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde bir müzik dinletisi yapıldı. Kitlesele, coşkulu ve canlı bir etkinlik gerçekleştirildi.

Programda Ekrem Ataer, Grup Eksen, Ozan Mahmut ve Sefaköy İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu yer aldı. Etkinliğin sonunda İstanbul

Kültürel etkinliklerde "kültürsüzlük" örneği davranışlar üzerine...

Üç veya dört saat bir sandalyede oturup bir etkinliği dinlemek gerçekten zor mu? Veya etkinliği gerçekleştirenlere karşı saygıdan dolayı buna mecbur muyuz? Sol hareketlerde ve tabii ki bu arada bizde de gördüğüm bu zaaf hakkında görüşlerimi belirtmek istiyorum. Her şeyden önce bir kültür etkinliği veya panelin hazırlanma süreci, değişen sayıda insanın en az 15 gününü alıyor. Bu da büyük bir emek harcamak anlamına geliyor. En kısa zamanda, iyi bir biçimde izleyiciye/dinleyiciye istenilen mesajı verebilmek için yoğun bir düşünsel emek de harcanıyor. Tüm bunlar karşısında biz katılımcıların görevi, iyi bir dinleyici ya da izleyici olarak, yerimiz rahat olsun veya olmasın, etkinliğin disiplinine uygun bir biçimde hareket etmektir.

Peki bizler ne yapıyoruz? Özellikle sıradan işçi-emekçi katılımcılar dışında kalan ve kendilerine devrimci, sosyalist ya da komünist diyenler ne yapıyor?

Sizlere yaşadıklarım üzerinden birkaç örnek vermek istiyorum. Bir panelde, panelin süresi iki saati ve bir ara verilmişti. Panelistlere üç kişi soru sordu ve bu şahıslar cevap bile beklemeden çıkıp gittiler. Bu kişilere sorsanız yapacak daha önemli işleri olduğunu söyleyeceklerdir. Ama bir soru soruyorsanız cevabını beklemek zorundasınız. Böyle bir tutum tek kelimeyle sorumsuzluk, ciddiyetsizliktir. Bir diğer örnek ise F tipi hücrelerle ilgili bir paneldi. Panelde toplam süresi yine iki saati geçmemişti. Panelde bir ölüm orucu direnişçisi de vardı; tüm panel boyunca disiplinli bir şekilde, pek de rahat olmayan bir sandalyede oturdu ve o disipline uydu. Ama yazık ki diğer bazı insanlar en az on sefer dışarı çıkıp girdiler.

Böyle bir tablo gerçekten hoş mu? Bu soruyu hepinize soruyorum. Son örneğim ise İKE'nin bir etkinliğinde yaşadıklarım. Biz komünistler yeni bir gelenek yarattığımızı ve yeni bir kültürü, proletarya kültürünü hayata geçireceğimizi iddia ediyoruz. Peki bu kültürü nasıl hayata geçireceğiz? Kağıt üzerinde mi olacak? Etkinlikteki gözlemlerime geçmek istiyorum. Etkinlik yaklaşık olarak 2.5 saat sürdü ve 15 dakika ara verildi. Yani ortalama olarak birer saatlik iki bölümdü. Etkinlikte dikkatimi çeken ve dikkatli izlememi engelleyen şey, insanların bir saat gibi kısa bir sürede disiplinli bir şekilde hareket etmemeleri idi. Gelen insanları zorlayamayız denebilir. Ama benim bahsettiğim insanlar sıradan insanlar değildi. Bu zayıflık tam da kendi yoldaşlarımızda ortaya çıktı. Hatta izleyicilerden arada bir dışarı çıkanlar olduğunda, bu sorumsuz yoldaşlar dışarıda onları uzunca bir süre sohbete tutuyorlardı. Peki böyle bir ortamda bir etkinlik (bir de çok sayıda çocuk vardı), vermek istediği mesajı muhataplarına ulaştırabilir mi? Bence ulaştıramaz!

İki saatlik bir zaman süresince bir etkinliği disiplinli bir şekilde izlemek gerçekten zor mu? İki saat sigara içmemek çok mu zor? Onlarca insanın emeğine iki saatlik olsun saygı göstermek mecburiyetini kendinizde hissetmiyor musunuz? İki saat diğer insanlara örnek olmak mecburiyetinizde görmüyor musunuz kendinizi? Bugün sosyalistler arasında yaygın olan bu kültürsüzlüğü göstererek siz de aynı platforma düşüyor musunuz?

Daha bir çok soruyu kendinize sorabilirsiniz. Bence iki saatlik bir etkinlikte gerekirse soluk dahi almadan durabiliriz. Yeni bir döneme girmiş durumdayız, birçok bölgede kültürel kurum faaliyetleri başladı. Bugünden sonra tüm etkinliklerimizde daha disiplinli hareket etmek zorunda olduğumuzu bilmeliyiz. Eğer kendinizi bu disipline uyamayacak kadar zayıf görüyorsanız, o zaman o etkinliğe katılmayarak, böylece bu disiplinsizliğinizi başkalarına buluşturmayıp bir iyilik yapabileceğinizi düşünün hiç değilse.

Kültürel etkinliklerini kültürsüzlük etkinliğine dönüştürmemek için bugün biz sınıf devrimcilerinin önünde yeni bir sorun durmakta ve bunu bugünden çözmek zorundayız. Hepinizi "gerçek kültür etkinliklerinde" görmek üzere...

Komünist bir işçi/İstanbul

Genç komünistlerin çalışmalarından...

Çalışmalarımızı ilk günkü heyecan ve azmimizle sürdürmekteyiz!

Anadolu yakasından genç komünistler olarak çalışmalarımızı aralıksız olarak sürdürmekteyiz. Emperyalist savaş, seçim ve işsizlik sorunu gündemli faaliyetlerimiz belli bir yoğunluk kazanmış durumda. Bu kapsamda öncelikle savaşa karşı yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti gerçekleştirdik. "Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarlı afişlerimizden yaklaşık 600 adetini E-5'e ve bir emekçi mahallesine yaptık. Bununla birlikte *Ekim Gençliği*'nin yaz faaliyeti kapsamında çıkan özel sayılarından yaklaşık 200 adetini satış, işyeri dağıtımı ve protokolleri olarak tükettik. Bunun yanı sıra sabah işçi

servislerine yine belli bir yoğunlukta *Ekim Gençliği* imzalı materyal dağıtımı yapmaktayız.

Tüm bunlarla birlikte, Gülsuyu emekçi halkının sorunlarının çözümünün devrim ve sosyalizm mücadelesinde olduğunu ortaya koyan bildirimlerimizden de 2 bin adet dağıtarak seçim faaliyetimizi başlatmış olduk. Özellikle seçimlere dair dağıttığımız bildiri ve işsizlik sorunu eksenli *Ekim Gençliği* özel sayılarımız, mahalle gençliği ve emekçileri tarafından oldukça anlamlı bir ilgi ile karşılandı.

Bildiri dağıtımı ile başlatmış olduğumuz seçim faaliyetimizi seçim anketi ile de sürdürmekteyiz. Anketin özellikle mahalle insanının seçimlere bakışını anlamamızı, bu kapsamda da daha etkin ve sonuç alıcı bir faaliyeti örmemizi kolaylaştıracağı düşüncesindeyiz.

Seçim döneminin yarattığı politizasyon ortamını devrim ve sosyalizmin mücadelemizde yeni mevziler kazanmanın imkanına dönüştürmek bizlerin elinde. Yeter ki biz çalışmalarımızı daha enerjik, daha yoğun ve sonuç alma hedefine bağlı olarak sürdürelim.

Anadolu Yakası'ndan genç komünistler

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde "İş hukuku" konulu panel

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi tarafından 15 Eylül'de Kültür Sanat Evi salonunda çalışma yaşamına dönük iş hukuku konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak ÇHD İzmir Şubesi'nden Av. Nedim Değirmenci katılırken paneli yaklaşık 45 kişi izledi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Yine “kamikaze” kapitalizm üzerine

Ergin Yıldızoğlu

Bu başlığı daha önce kullanmıştım: Küresel bir serbest piyasa kurma ütopyası, doğal çevrenin ve toplumların dokuları üzerinde büyük tahribat yaratıyor, açlığa ve yoksulluğa, ekonomik-siyasal krizlere neden oluyordu. O kadar ki Johannesburg zirvesinden önce yayımlanan bir Dünya Bankası raporu bile “*Bu artık böyle devam edemez*” diyordu. Dünya Bankası uzmanlarının çalışmaları “*küreselleşmenin karanlık yüzünün*” artık inkâr edilemeyeceğini vurguluyorlardı.

Bunlar, bugünün değil yarının sorunları diyebiliriz; bizim kuşağı aşar, hem zaten küreselleşmeye (siz bunu ABD’nin iradesi diye okuyunuz) karşı ne yapılabilir ki? Peki o zaman, isterseniz size bir de kısa dönemli felaket senaryosu verelim: Yaklaşmakta olan Irak savaşı dünya ekonomisinde büyük bir sarsıntı yaratacak. Savaşta ölecek olanlar mı, dediniz. Yok hayır, savaşa gitmeyecek olanların, “*Bize ne?*” diyebileceklerini düşünerek, ben yalnızca ekonomik tehlikeleri kastediyordum.

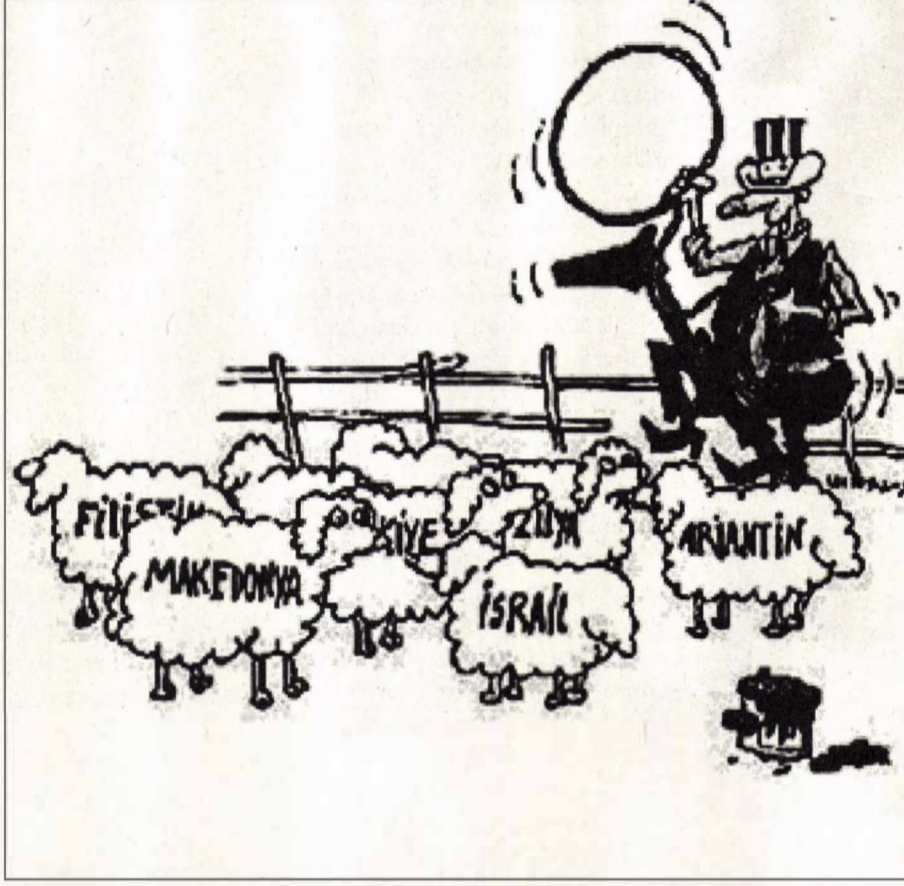
“Kamikaze kapitalizmle” ilgisi ne?

“*Bunlar siyasi, jeopolitik oyunlar.*”

Kapitalizmle ne ilgisi var” da diyebilirsiniz.

Lütfen biraz sabır... Geçenlerde International Herald Tribune’de, “*Kapitalizmde patolojik bir mutasyon*” başlıklı yazısında Pfaff çok ilginç bir gelişmeye dikkat çekti. Pfaff, Enron, WorldCom ile başlayan şirket skandalları salgınından hareketle, şirketlerin yöneticileri çok güçlendiler, artık kendi kısa dönemli, dar çıkarlarını şirketin uzun dönemli yaşamının önüne koymaya başladılar, diyor. Burada önemli nokta şu: Kapitalizmin, kimilerinin kısa dönemli çıkarlarının kolaylıkla sistemin uzun dönemli gereksinimlerinin önüne geçmesine olanak sağlayan bir özelliği var. “*Patolojik mutasyon*”, kamikaze refleksi işte buradan kaynaklanıyor.

Irak savaşına dönersek, bu alanda, “*Şahinler*” ve “*Güvercinler*” arasında süren tartışmaları daha önce

özetlemiştim. “*Şahinler*” imparatorluk kurma rüyasıyla gözü dönmüş (Mussolini’nin Roma nostaljisini, Hitler’in III. Reich’ını anımsamamak elde mi?) bir grup. Karşısında da aman dikkat diyen bir başka grup var. Bu ikinci grubun görüşlerini özetleyen bir yazıda da Brezinski çok ilginç bir biçimde uyarıyordu: “*Savaşı başlatma kararı, salt, kapalı kapılar ardında yalnızca Başkan ve kendi atadığı birkaç kişi tarafından alınmamalı*” (The Washington Post, 10/08).

Bu birkaç kişi de kim acaba? Bunların başında Başkan Yardımcısı Cheney var, sonra Millî Güvenlik Danışmanı Condi Rice, Savunma Bakanı Rumsfeld, onun yardımcısı Wolfowitz, Defence Policy Board

(Savunma Politikası Kurulu) Başkanı Perle. Cheney, Rumsfeld’in yetiştirmesi. Wolfowitz de Cheney ve Rumsfeld’in projesi, Perle, Wolfowitz’le aynı “*dış politika*” doktrinini paylaşıyor. Bunların hepsi, zamanında Kissinger’dan bile etkili olduğu söylenen, soğuk savaş döneminin nükleer silahlar stratejisti, “*efsanevi*” Albert Wohlesetter’in (1914-1997) “*öğrencileri*”. Dick Cheney, Richard Perle, İsrail Ulusal Güvenlik İşleri için Yahudi Enstitüsü (Jinsa) ve Güvenlik Politikası Merkezi (CSP) isimli kuruluşların yönetim kurullarını ABD ve İsrail savaş sanayiinin temsilcileriyle birlikte paylaşmış insanlar. Daha önce de değinmiştik, Cheney, Halliburton’ın yönetim kurulu başkanıydı. Bu şirketin en büyük müşterileri arasında Unacol, Exxon, Shell, Chevron var. Afganistan’daki askeri üslerin ihalelerini alan ve Guantanamo Bay kampını inşa eden Kellog, Brown & Roods adlı şirket de Halliburton’a ait. Rumsfeld de Gilead Science adlı bir teknoloji

şirketinin genel müdürüydü. Hazine Bakanı O’Neil de uzay havacılık savunma sektöründe çalışan Alcoa adlı bir metalurji şirketinin yönetim kurulu başkanıydı. Condi Rice de Chevron yönetim kurulundan geliyor. Bush yönetiminin iktidara gelmesinde Lockheed, Northrop, General Dynamics gibi silah şirketlerinin lobileri önemli bir rol oynamıştı. Patolojik mutasyonun burada kendini, Bush yönetiminin enerji ve silah sanayiinin (askeri sınai kompleks) çıkarlarını, ABD hegemonyası altında örgütlenmiş küresel kapitalizmin (dünya pazarının) genel çıkarlarının önüne koymasını olarak gösterdiği söylenebilir.

Büyük talan-büyük tehlike

Bu patolojik mutasyonun etkilerini Irak savaşında da tüm çıplaklığıyla görmek mümkün. Washington Post’un aktardığına göre “*Saddam devrildiğinde ABD petrol şirketlerini büyük bir ganimet bekliyor*” (15/09), tabii Halliburton, Kellog, Brown & Roods gibi şirketleri de büyük ihaleler. Silah ve cephane tüketimi silah sanayiine yeni talep yaratırken, savaş yine yeni silahların test edilmesine olanak sağlayacak. ABD, Avrupa, Rusya, Çin ve Japonya’ya, bu ülkelerin petrol şirketlerinin Irak’ta halen var olan yatırımlarını tehdit ederek, kendisini desteklemeleri için baskı yapıyor.

Bu arada dünya ekonomisi, hızla bir uçuruma doğru gidiyor. Petrol fiyatları hemen yükselecek, zaten yerlerde sürünen dünya ekonomisi kolaylıkla bir resesyona düşebilecek. Savaşın maliyetinin 200 milyar dolar olarak hesaplandığını göz önüne alırsak, ABD’de bütçe açığının hızla artması, faizleri yukarı iterek beraberinde zaten deflasyonist bir zeminde hareket eden borsayı ve sanayiye devirmesi olasılığı yüksek diyebiliriz. Bu darbeler, ABD’yi finanse eden yabancı sermaye hareketlerinin yön değiştirmesi sürecini hızlandırarak ABD kapitalizmi açısından ciddi bir kaynak sorunu yaratabilir. Bu senaryoya bir de savaşın uzun sürmesi, Arap rejimlerinin sarsılması, Irak’ın bir biçimde İsrail’i vurması, İsrail’in de cevap vermesi olasılığını ekleyin... Kamikaze kapitalizmi demiştim değil mi?

(Cumhuriyet, 18 Eylül 2002)

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi açılıyor!

Uzun süredir hazırlıklarını sürdürdüğümüz **İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi 28 Eylül’de** açılıyor. Bunu sizlere müjdelemenin mutluluğunu, coşkusunu ve kıvancını yaşıyoruz.

Berlinli bir grup emekçi ve gencin ortak çabası ve yoğun emeği ile kurulan **İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi**, biz emekçilere ve gençlere dayatılan cehalete, kültürel ve manevi yozlaşmaya karşı bir mevzi olarak açılıyor.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi, yerli ve yabancı emekçiler arasında dostluk ve kardeşlik bağları kurmak ve geliştirmek, sosyal, kültürel ve sanatsal alanda buna aktif katkıda bulunmak için açılıyor.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi, “*Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine*” yaşadığımız ve paylaştığımız bir dünya özleminin gerçekleştirilmesine katkı yapmak için açılıyor.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi, yoz bireyci kültüre ve sanata karşı, yerli ve yabancı her

ulustan emekçilerin demokratik, ilerici ve enternasyonal kültür ve sanatını üretmek ve geliştirmek için açılıyor.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi, her türlü gericiliğe, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı halkların eşit ve kardeşçe dayanışmasını geliştirmek için açılıyor.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları olarak tüm dostlarımızı 28 Eylül’de yapacağımız açılışa katılmaya, maddi ve manevi olarak bize destek olmaya ve Kültür Merkezi’mize sahip çıkmaya çağırıyoruz.

28 Eylül ‘02 Cumartesi saat 17:00’de başlayacak açılışımızın programı:

Erdoğan Egemenoğlu (Tiyatro sanatçısı ve şair)

Ağlama Salkım Söğüt (Oyunsal şiir dinletisi)

Manfred ile Akordion dinletisi

Müzik dinletisi ve halaylar

“Üçüncü dünya” ülkeleri üzerine etkinlik

Okuduğum lisede iki gün boyunca, “üçüncü dünya” olarak anılan bağımlı ülkeler üzerine çeşitli etkinlikler yaptık. Bu etkinlikleri planlamak için sınıftaki öğrenciler gruplara ayrıldı. Etkinlikler şunlardı:

- 1- Bir üçüncü dünya ülkesi ürününün üretimi ve ticarileşmesi üzerine oyun.
- 2- Değişik kültürlerin buluşması üzerine bir oyun.
- 3- İlticacıların karşılanması ve sürgünlük üzerine bir oyun.
- 4- Bir insanın yabancı bir ülkede hissettikleri.
- 5- Üçüncü dünya ülkelerindeki çocukların günlük yaşamı.
- 6- Katılanların başka bir kültürü şarkıları, dili vb. ile tanımaları.

Ben 5. etkinlikte yer aldım. Grup olarak Filipinler’in başkentinde yaşayan sokak çocukları ve küçük yaşta çalışan çocuklar üzerine bir kaset izledik. Ardından bu çocukların kurtulma şansları olup olmadığını tartıştık. Çünkü bazı kurumlar bu çocuklara eğitim yardımı yapıyordu.

Tartışmadan sonra sokak çocuklarının yaptığı işler üzerine araştırma yapmak için gruplar oluşturduk. Bunlar: Sağlığa zararlı ve tehlikeli işler; genç yaşta fuhuş yapmak; genç yaşta asker olmak; ailesinin borçlarını ödemek için çalışan çocuklar; illegal iş yapan çocuklar (mafya); bir ailenin kölesi olmak (ev işlerini yapmak).

Ben ilk grupta yer aldım. İnternette yaptığımız araştırma ve değişik belgelerden edindiğimiz bilgileri diğer gruplara anlattık. Yaptığımız araştırmada, çocukları boyları küçük olduğu için maden ocaklarında, ayrıca tarlalarda, halı ve kiremit fabrikalarında çalıştırdıklarını öğrendim. Bütün gruplar araştırmalarının sonuçlarını sundular.

Daha sonra bu çocuklara ilişkin neler yapılabileceği üzerine tartıştık. Tartışmada çıkan öneriler; bu ülkelerde devletin veya patronların çalışanlara sigorta yapmaları gerektirdiği, bizlerin de bu çocuklar tarafından üretilen eşyaları almamamız şeklindeydi.

Bu çocukların yoksulluğu, sefaleti ve eğitimsizliği sistemden kaynaklanıyor. Çünkü bu ülkelerin gelirleri eğitim veya sağlık vb. sektörlerle değil, dış borçlara ve silahlanmaya aktarılıyor. IMF’den borç alan bağımlı ülkeler, bu borçları ödeyebilmek için zam yapıyor, vergileri yükseltiyorlar. Devlet daha borçlarını ödemediği faizlerini ödemeye başlıyor ve sürekli borç almak zorunda kalıyor. Böylece IMF’ye bağımlılık katmerleşiyor, sefalet derinleşiyor.

Kahrolsun sömürgecilik!

Yaşasın sosyalizm!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Cemile/İsviçre

Kızıl Bayrak kapakları üzerine eleştiriler...

Kızıl Bayrak gazetesinin kapaklarının görsel açıdan birkaç nedenden dolayı iyi olmadığını düşünüyorum. Bir gazetenin kapağı o gazetenin ilgi görmesinde temel noktalardan birisidir. Sizi hiç tanımayan ancak devrimci siyasal hareketlere ilgi duyan bir okur, öncelikle görselliği üzerinden gazeteyi alacaktır. Ve ben şundan eminim ki, gazeteyi bir defa eline aldıktan sonra onun ilgisini süreklileştirecek olan kapsam ve ideolojik tokluk gazetede halihazırda vardır.

Gazetenin kapakları yoğunlaşmış bir çalışmanın ürünü değilmiş gibi durmaktadır. Elbette bunun çeşitli yoğunluklardan kaynaklı olarak anlaşılır bir yanı olabilir. Ancak kapağın bir gazetenin temel önemde bir parçası olduğu düşünülürse, kapak üzerinde daha fazla yoğunlaşmaya ihtiyaç var demektir. Bunu en rahat şekilde kapak dizaynında görebilmekteyiz. Bize getirilen gazeteler arasındaki farkı kapağın görselliğinden doğru anlamak neredeyse olanaksızlaşmaktadır. Özellikle savaş, iş yasağı vb. gündemlerin ard arda 2-3 hafta kapağa birkaç küçük şiar farkı ile çıktığını düşünürsek, bu sorun daha da önemli bir hal almaktadır. Bu ise okurun gazeteye olan ilgisini azaltmaktadır...

Diğer bir farklılaşması gereken nokta ise, o haftanın temel siyasal gelişmelerini ortaya koyan kapak şiarıdır. Özellikle son dönemlerde kapak bir bildirge veya kapak yazısının kısa bir özeti gibi kullanılabilir. Bu ise kapaktan

hareketle Kızıl Bayrak bu haftaki gündeme dair sunu, şunu... demiş dememizi güçleştirmektedir. Bu arada kapakta ortaya konulan şiarların kitleler içinde gerçek şiarlara dönüşme şansı da kaybolmaktadır. Mesela bir önceki kapakta ortaya konulan tüm o uzunca metnin yerine, zaten içeride orta sayfa ve daha bir dizi yazıda ne anlama geldiğini ifade ettiğimiz “Bağımsız devrimci sınıf platformu”nu desteklemeye çağıran bir şiar bence tek başına çok daha anlamlı olacaktır. Emperyalist savaşa alet olmamak ve IMF/TÜSIAD programlarına karşı çıkmak için bu platformun desteklenmesi gerektiği ise zaten içeride yeterince incelenmiştir. Bu nedenle (şundan dolayı şunu yapalım şeklinde) uzun uzun pasajlar halinde değil de, daha özlü bir şekilde, bunun ifadesi şiarlarla bu anlatılabilir.

Umarım bu eleştiriler bir şekilde dikkate alınır. Kapaklar üzerinde biraz daha yoğunlaşmak, kapak şiarlarını da bu yoğunlaşmanın bir ürünü olarak anlatmak istediğimizi daha özlü bir şekilde verdiğimiz şiarlara çevirmek, bizi bir okura gazete götürürken şu tarzda bir diyalogla karşı karşıya kalmaktan kurtaracaktır:

- “Ben bu sayıyı daha birkaç gün önce almıştım.”

- “Hayır, bu yeni çıktı, geçen haftaki farklıydı...”

Bir SY Kızıl Bayrak okuru

Patronlara köle olmamak için örgütlenelim!

Türkiye’de işçilerin yaşadığı sorunlar her geçen gün artarak devam ediyor. İşçiler sustukları müddetçe ezilmeye devam edecekler. Türkiye’nin her bölgesinden insanların mesken tuttuğu İstanbul, Türkiye’nin en büyük şehirlerinden biri. Her yaşta ve her işte çalışan milyonlarca insan var. Bu kadar işçinin çok az bir ücretle çalışmasının sebebi işçilerin birbirini desteklememesidir.

İşçi bir arkadaş işe başvurur. Ücret konusu gelince patronlar asgari ücretin altında bir miktar söylerler. İşçi ücrete az deyince patron “işine gelirse, nasıl olsa iş arayan çok” der ve kestirip atar. İşsizlik olduğu için de düşük ücretle çalışmak zorunda kalırız.

İşçi arkadaşlara sesleniyorum. Her zaman birbirimizi destekleyelim. Kendimizi, birbirimizi patronlara ezdirmeyelim, onlara köle olmayalım. Örgütlenip birbirimize kenetlenelim. Hep ezilip, küçük düşürülen bizleriz. Bizler okuyup bilinçlenerek üzerimize düşeni yaparsak, sorunlarımızı çözebiliriz. Sorunlarımızı görmemezlikten gelmeye devam edersek, ezilip küçük düşürülmeye de devam ederiz.

Genç bir tekstil işçisi

Parti iktidara!

*Şafak;
türkülerle doğar,
halaylarla
marşlarla.*

*Umut;
gün gelir,
balyozlaşır.
nasırlı ellerde*

*Şafak;
umutla doğar.*

*Ey! Şafağın sahipleri
saplanın şimdi
karabasan gibi
karanlığın bağrına.*

*Beklenen bir gündür;
dağların ardından,
günü doğuracak ateştir.*

*çak kibriti
yak geceyi
PARTİ İKTİDARA !*

S. Fidan

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No: 13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlı Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Sabra ve Şatila katliamlarınının 20. yılı...
Katliamların sorumlusu "kasap Şaron"
bugün de işbaşında!**

**Katliamlarla tüketilemeyen
Filistin kazanacak!**

Buğdayın Türküsü

***Ölü, yiğit, gölge ve buz, ne varsa
Tohuma dururlar yeniden
Tohumda dururlar yeniden
Ve halk, toprağa gömülü
Tohuma durur bir yerde
Buğday nasıl filizini sürer de
Çıkarsa toprağın üstüne
Güzelim kırmızı elleriyle
Sessizliği burgu gibi deler de
Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde.***

Pablo Neruda